CĂRȚI ROMANTICE

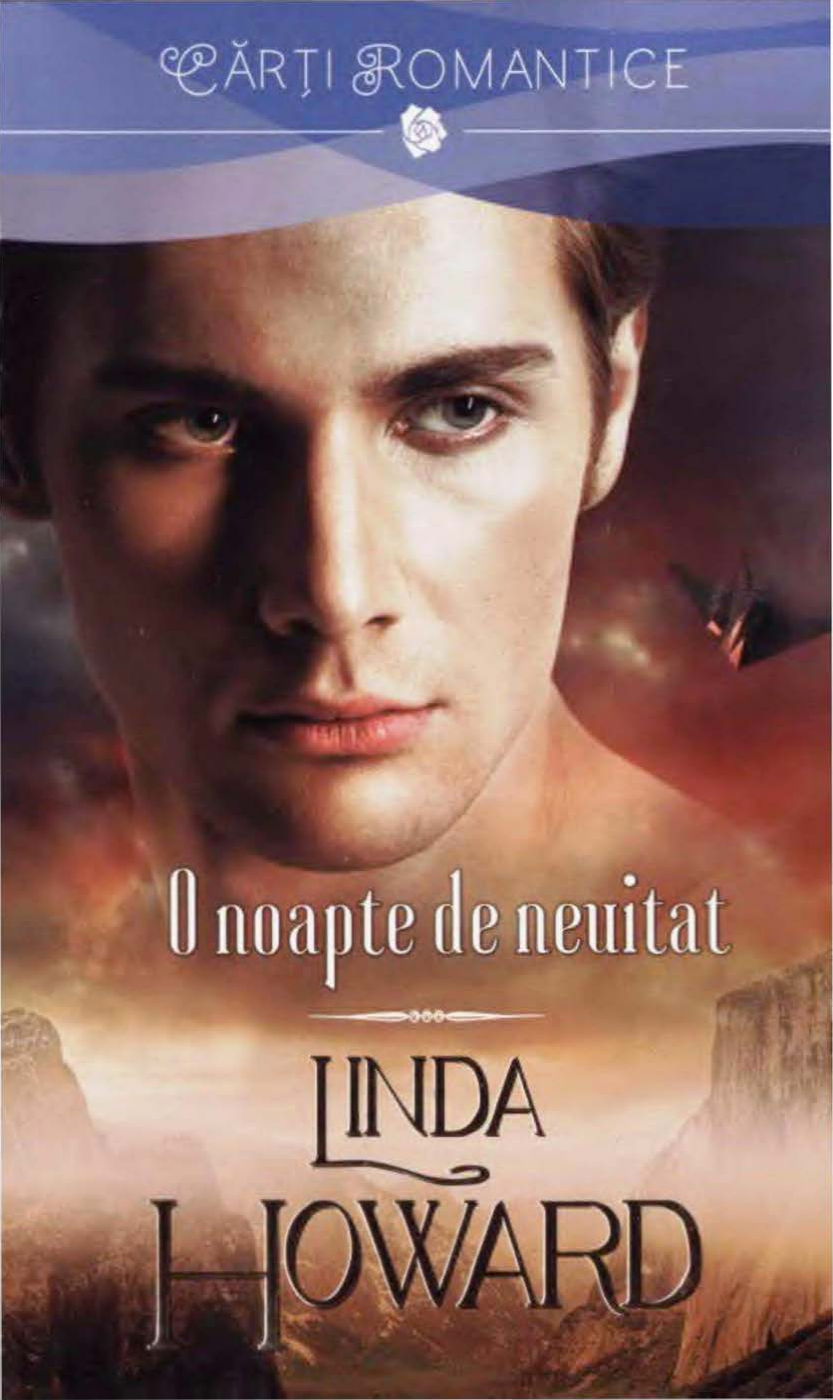

O noapte de neuitat

LINDA HOWARD

prolog

Wolf Mackenzie se strecură din pat, apropiindu-se neliniştit de fereastră, şi rămase acolo studiind întinderea puternic reliefată, luminată de lună, a pământurilor lui. Aruncă o privire scurtă peste umărul gol şi se asigură că Mary dormea mai departe netulburată, deşi ştia că nu avea să mai treacă mult timp până să-i simtă absenţa şi să se foiască în somn, căutându-l. Când mâna ei nu avea să găsească fierbinţeala corpului lui, urma să se trezească, ridicându-se în capul oaselor în pat şi dându-şi somnoroasă la o parte părul mătăsos de pe faţă. Când avea să-l vadă lângă fereastră, urma să coboare din pat şi să vină lângă el, cuibărindu-se lângă corpul lui gol şi sprijinindu-şi adormită capul pe pieptul lui.

Un zâmbet slab îi poposi pe gura aspră. Cel mai probabil, dacă stătea la fereastră îndeajuns de mult ca ea să se trezească, aveau să se bage la loc în aşternut nu pentru a dormi, ci pentru a face dragoste. După cum îşi amintea, Maris fusese concepută exact cu o astfel de ocazie, când nu-şi putuse găsi liniştea din cauză că escadrila de avioane a lui Joe tocmai fusese trimisă peste ocean în timpul unui conflict izbucnit pe neaşteptate. Fusese prima misiune a lui Joe, iar Wolf fusese la fel de tensionat ca în zilele când luptase el însuşi în Vietnam.

Din fericire, el şi Mary trecuseră de vremea în care pasiunea spontană putea da naştere unui nou copil. Acum aveau nepoţi, nu propriii lor copii. Zece, la ultima numărătoare, mai exact. Dar în noaptea aceea era agitat şi ştia şi de ce.

Lupul dormea întotdeauna mai bine când ştia unde se aflau toţi puii lui.

Nu conta că puii erau adulţi, unii dintre ei având propriii copii. Nu conta că erau, fără excepţie, perfect capabili să aibă grijă de ei înşişi. Erau *ai lui*, iar el era gata

să sară în ajutorul lor dacă aveau nevoie de el. Și îi plăcea să știe, în mod rezonabil, unde își petreceau noaptea. Nu avea nevoie să cunoască exact locația – erau unele lucruri pe care era mai bine ca un părinte să nu le știe –, dar, dacă știa în ce *stat* se aflau, de obicei acest lucru îi era de-ajuns. Pe toți dracii, uneori s-ar fi bucurat și să știe prin ce *țară* rătăceau.

De data aceasta nu Joe era cel care îl neliniștea. Știa unde era Joe – la Pentagon. Joe purta patru stele acum și făcea parte din Statul Major al armatei americane.

Joe ar fi preferat și acum să urce în carlinga unei păsări de oțel și să zboare cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului, dar acea perioadă din viața lui se încheiase. Dacă tot era nevoit să piloteze un birou, atunci avea să se asigure că îl pilota al naibii de bine. În plus, după cum spusese chiar el odată, a fi căsătorit cu o femeie precum Caroline era mai dificil decât a se afla în mijlocul unei bătălii în aer, în inferioritate numerică de unu la patru.

Zâmbetul lui Wolf deveni mai amplu când gândurile îi alunecară spre nora lui. Inteligența unui geniu, doctorate în fizică și în informatică, ușor arogantă, oarecum ciudată. Obținuse licența de pilot la scurt timp după nașterea primului lor fiu, în ideea că soția unui pilot de vânătoare trebuia să știe câte ceva despre pilotarea avioanelor. Reușise să obțină permisul de pilotare pentru avioane de mici dimensiuni cam odată cu apariția celui de-al treilea fiu al lor. După nașterea celui de-al cincilea fiu, îi spusese morocănoasă lui Joe că renunța la misiune, fiindcă îi oferise cinci șanse și devenise evident că nu era în stare să facă o fată.

La un moment dat i se sugerase cu amabilitate lui Joe că era mai bine ca soția lui să renunțe la locul ei de muncă. Compania la care era angajată se implicase masiv în contracte cu guvernul, iar orice suspiciune de favoritism ar fi dăunat carierei lui. Joe își îndreptase privirea ca de laser a ochilor lui albaștri și reci spre superiorii lui și spusese:

– Domnilor, dacă am de ales între soția mea și carieră, vă pun imediat la dispoziție demisia mea.

Acela *nu* era răspunsul la care se așteptaseră, iar subiectul muncii de cercetare și dezvoltare întreprinse de Caroline nu mai fu adus niciodată în discuție.

Wolf nu-și făcea probleme nici în privința lui Michael. Mike era cel mai liniștit dintre toți copiii lui, deși la fel de concentrat. Hotărâse încă de la o vârstă fragedă că voia să se ocupe de o fermă și exact asta făcea. Avea o fermă destul de întinsă undeva mai jos, spre Laramie, iar el și soția lui își creșteau în tihnă animalele și pe cei doi fii.

Singura tulburare pe care o provocase Mike vreodată fusese atunci când hotărâse să o ia de soție pe Shea Colvin. Wolf și Mary îi dădusera binecuvântarea lor, dar problema era că mama lui Shea era Pam Hearst Colvin, una dintre fostele prietene ale lui Joe – iar tatăl lui Pam, Ralph Hearst, se opusese ideii ca scumpa lui nepoată să se mărite cu Michael Mackenzie cu tot atâta înverșunare ca atunci când fiica lui fusese prietena lui Joe Mackenzie.

Michael, cu hotărârea și concentrarea ce îl caracterizau, ignorase întreaga furtună. Singura lui preocupare era să se însoare cu Shea – și să ia naiba furtuna ce izbucnise în familia Hearst. Blânda și tăcuta Shea fusese sfâșiată, dar și-l dorise pe Michael și refuzase să anuleze nunta, așa cum cerea bunicul ei. Pam însăși fusese cea care pusese capăt situației, într-un final, înfruntându-și tatăl în mijlocul magazinului lui.

– Shea se va căsători *oricum* cu Michael, tunase ea, când Ralph amenințase să o excludă pe Shea din testament dacă se căsătorea cu vreunul dintre bărbații din neamul acela nenorocit. Nu ai fost de acord nici cu relația mea cu Joe, deși era unul dintre cei mai decenți bărbați pe care îi cunoscusem vreodată. Acum, Shea îl vrea pe Michael și îl va avea. Modifică-ți testamentul, dacă așa vrei. Și ține-ți strâns în brațe ura, fiindcă n-ai să-ți mai strângi în brațe nepoata – nici strănepoții. Gândește-te la asta!

Aşadar, Michael se căsătorise cu Shea, şi, în ciuda bombănelilor şi a mărăiturilor, bătrânul Hearst era nebun după cei doi strănepoţi. Cea de-a doua sarcină a lui Shea se dovedise dificilă, şi fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa şi ea, şi copilul. Doctorul îi sfătuise să nu mai facă alţi copii, dar ei hotărâseră deja că se mulţumeau cu doi. Cei doi băieţi creşteau preocupaţi de activităţile legate de creşterea vitelor şi a cailor. Pe Wolf îl amuza gândul că strănepotii lui Ralph Hearst purtau numele de Mackenzie. Cine naiba şi-ar fi imaginat aşa ceva?

Josh, cel de-al treilea fiu al lui, locuia în Seattle cu soţia lui, Loren, şi cu cei trei fii ai lor. Josh era la fel de pasionat de avioane ca Joe, dar el optase să intre în marină, în loc de aviaţie, poate fiindcă voia să se afirme prin forţe proprii şi nu fiindcă fratele lui mai mare era general.

Josh era vesel şi bun la suflet, cel mai sociabil dintre toţi, dar avea şi el acea vână de hotărâre îndârjită. Scăpase ca prin urechile acului din accidentul care îl lăsase cu o articulaţie întepenită la genunchiul drept şi care însemnase sfârşitul carierei lui milităreşti, dar, după cum îi stătea în fire, lăsase accidentul în urmă şi se concentrase asupra a ceea ce se afla în faţa lui. La acea vreme, în faţa lui se aflase doctorul lui – Loren Page. Nefiind genul care să se învârtă în jurul cozii, Josh îi aruncase o singură privire frumoasei şi înaltei Loren şi îşi începuse manevrele de curtare chiar de pe patul de spital. Încă purta cârje când se căsătoriseră. Acum, după ce i se născuseră trei fii, lucra la o firmă de aeronautică, punând la punct noi avioane militare, iar Loren îşi practica specializarea în ortopedie la un spital din Seattle.

Wolf ştia unde se afla şi Maris. Singura lui fiică era în acel moment în Montana, lucrând ca dresor la un fermier specializat în creşterea cailor. Se gândea să se angajeze în Kentucky, să lucreze la o fermă de cai pursânge. Încă de când fusese suficient de mare să stea singură în şa pe un cal, ambiţiile ei se concentraseră toate în jurul acelor animale mari şi elegante. Moştenise talentul lui în materie de cai, fiind în stare să îmblânzească

și cele mai nărăvașe sau încăpățânate animale. În sinea lui, Wolf credea că Maris era, probabil, chiar mai talentată decât el. Ceea ce putea ea să realizeze cu un cal era magie pură.

Expresia îndârjită a lui Wolf se îmblânzi când se gândi la Maris. Îi furase inima cu un singur deget încă din clipa în care îi fusese pusă în brațe, la doar câteva minute după naștere, când ea ridicase spre el ochii întunecați și somnoroși. Dintre toți copiii lui, ea era singura care moștenise ochii lui întunecați. Fiii lui semănau toți cu el, cu excepția ochilor lor albaștri, dar Maris, care semăna cu Mary din toate celelalte puncte de vedere, avea ochii tatălui ei. Fiica lui avea părul de culoare deschisă, de un castaniu-argintiu, pielea atât de fină, încât părea aproape translucidă și era înzestrată cu hotărârea mamei sale. Măsura cu totul un metru șaizeci și cântărea vreo patruzeci și cinci de kilograme, dar Maris nu ținea niciodată cătușă de puțin cont de fragilitatea ei; când se hotăra să facă un lucru, insista cu o încăpățânare încrâncenată până reușea. Era mai mult decât capabilă să le țină piept fraților ei mai mari, mult mai masivi și mai dominatori.

Cariera pe care și-o alesese nu fusese una ușoară pentru ea. Oamenii aveau tendința să presupună două lucruri. În primul rând, că nu făcea decât să se folosească de numele de Mackenzie, iar în al doilea rând, că era prea delicată pentru meseria ei. Își dădeau seama în scurt timp cât de tare se înșelaseră în ambele privințe, dar era o bătălie pe care Maris era nevoită s-o ducă la nesfârșit. Însă nu se dădea bătută, câștigând treptat respect pentru talentele ei personale.

Parcurgând în minte lista copiilor lui, ajunse la Chance. La naiba, știa chiar și unde se afla Chance, ceea ce era mare lucru. Chance rătăcea prin lume, deși se întorcea întotdeauna în Wyoming, la muntele pe care-l considera singurul lui cămin. Întâmplător, chiar sunase în ziua respectivă, cu câteva ore în urmă, din Belize. Îi spusese lui Mary că avea să se odihnească vreo câteva zile, înainte de a merge mai departe. Când îi venise lui

rândul la telefon, Wolf se îndepărtase de Mary cât să nu poată fi auzit şi îl întrebase încet pe Chance cât de grav era rănit.

– Nu prea rău, răspunsese Chance laconic. Câteva copci şi câteva coaste fisurate. Ultima misiune a luat o întorsătură cam neplăcută pentru mine.

Wolf nu îl întrebase ce presupusese ultima lui misiune. Fiul lui mercenar îndeplinea uneori sarcini delicate primite din partea guvernului, aşa că Chance rareori se oferea să-i dea detalii. Cei doi bărbaţi aveau înţelegerea tacită de a nu-i permite lui Mary să afle despre pericolele pe care Chance le înfrunta cu regularitate. Pe lângă că voiau să o scutească de îngrijorare, ştiau şi că, dacă ar fi aflat că Chance era rănit, probabil ar fi sărit într-un avion şi l-ar fi adus acasă.

Când Wolf închisese telefonul şi se întoarse, se lovise de ochii bleumarin ai lui Mary aţintiţi asupra lui.

– Cât de grav e rănit? întrebase ea aspru, cu mâinile înfipte în şolduri.

Wolf ştia că nu era cazul să o mintă. În schimb, traversase camera până la ea şi o trăsese în braţele lui, mângâindu-i părul mătăsos şi cuibărindu-i corpul fragil în soliditatea musculoasă a corpului lui. Uneori intensitatea iubirii pe care o simţea faţă de această femeie aproape îl îngenunchea. Însă nu putea s-o apere de îngrijorare, aşa că îi oferea respectul sinceităţii.

– Nu prea rău, după cum a spus chiar el.

Ea răspunsese instant:

– Îl vreau aici.

– Ştiu, scumpo. Dar e bine. Nu ne minte. În plus, îl cunoşti pe Chance.

Mary încuviinţase din cap oftând, apoi îşi lipise buzele de pieptul lui. Chance era ca o panteră elegantă, sălbatic şi refuzând absolut orice fel de lanţuri. Îl aduseseră în casa lor şi îl făcuseră parte din familie, legându-l de ei cu iubire, ştiind că nici un alt fel de legătura nu l-ar fi putut ţine. Şi, precum o creatură sălbatică doar pe jumătate îmblânzită, acceptase limitele civilizaţiei, însă

doar la nivel superficial. Cutreiera pământul în lung și în lat, dar întotdeauna se întorcea la ei.

Încă de la început însă, fusese neputincios în fața lui Mary. Ea îl înconjurase din prima clipă cu atâta dragoste și grijă, încât nu fusese în stare să-i reziste, deși în ochii lui căprui-deschis se reflectase consternarea, chiar jena resimțită din pricina atenției ei. Dacă Mary ar fi plecat să-l aducă pe Chance, acesta s-ar fi întors fără să crâcnească, dar ar fi intrat în casă afișând o neajutorată, ușor panicată, de genul, „O, Doamne, scapă-mă de asta". Apoi ar fi lăsat-o cuminte să-i îngrijească rănile, să-l răsfețe și, în general, să-l sufoce cu grija ei maternă.

Să o privească pe Mary agitându-se în jurul lui Chance era una dintre cele mai amuzante ocupații ale lui Wolf. Ea se agita în jurul tuturor copiilor ei, dar ceilalți crescuseră cu această atitudine și li se părea firească. Chance, pe de altă parte, era un copil de paisprezece ani pe jumătate sălbatic, atunci când îl găsise Mary. Dacă avusese vreodată o casă, nu și-o amintea. Dacă avea un nume, nu și-l cunoștea. Reușise să se sustragă autorităților de protecție socială, bine intenționate, deplasându-se în permanență, furând tot ce îi trebuia: mâncare, haine, bani. Era foarte inteligent și învățase singur să citească din ziare și reviste aruncate la gunoi. Bibliotecile deveniseră unul dintre locurile lui favorite pentru a-și petrece timpul, eventual chiar pentru a rămâne peste noapte, atunci când reușea, dar niciodată vreme de două nopți la rând. Din câte citise și din crâmpeiele de programe televizate pe care le văzuse, înțelegea conceptul de familie, însă doar atât și era pentru el – un concept. Nu avea încredere în nimeni în afară de el însuși.

Poate că ar fi ajuns astfel la vârsta adultă dacă nu ar fi contractat o gripă dezastruoasă. Întorcându-se cu mașina de la muncă, Mary îl găsise zăcând pe marginea unui drum, incoerent și încins de febră. Deși era cu treizeci de centimetri mai înalt decât ea și cântărea cu vreo douăzeci de kilograme mai mult, Mary reușise cumva să se lupte cu el și să-l facă să urce în camioneta ei, ducându-l la clinica locală, unde doctorul Nowacki

descoperise că gripa se complicase cu o pneumonie și îl transferase rapid pe Chance la cel mai apropiat spital, aflat la o sută treizeci de kilometri distanță.

Mary se întorsese acasă și insistase ca Wolf să o ducă la spital – imediat.

Chance era internat la terapie intensivă când sosiseră ei. La început, asistentele refuzaseră să le dea voie să-l vadă, deoarece nu îi erau rude și, de fapt, nu știau nimic despre el. Serviciile de protecția copilului fuseseră anunțate și urma să sosească cineva să se ocupe de hârtii. Acestea se dovediseră rezonabile, chiar amabile, dar nu se așteptaseră să aibă de-a face cu cineva ca Mary. Ea rămăsese neînduplecată. În cele din urmă, asistentele, epuizate și depășite de o voință cu mult mai puternică decât a lor, cedaseră și le permiseseră lui Wolf și lui Mary să intre în mica rezervă.

De îndată ce îl văzuse pe băiat, Wolf înțelesese de ce Mary se atașase atât de tare de el. Nu era vorba doar despre faptul că era grav bolnav, în pericol de moarte; era, totodată, evident, parțial amerindian. Probabil îi amintea atât de mult lui Mary de propriii ei copii, încât nu ar fi putut uita de el tot așa cum nu ar fi putut uita de nici unul dintre ei.

Ochiul expert al lui Wolf îl studiase pe băiat așa cum zăcea acolo, atât de nemișcat și de tăcut, cu ochii închiși, respirând gâfâit. Roșeața aprinsă a febrei îi pâta pomeții înalți. Patru recipiente diferite pentru perfuzii picurau o soluție intravenoasă în brațul lui musculos drept, care era imobilizat pe pat. Un alt recipient atârna într-o parte a patului, măsurând producția rinichilor lui.

Nu era pe jumătate amerindian, își spusese Wolf. Poate pe un sfert. Nu mai mult de atât. Dar, chiar și așa, nu încăpea îndoială în privința moștenirii lui. Unghiile îi păreau palide pe fondul pielii bronzate a degetelor, în timp ce acelea ale unui alb ar fi fost mai trandafirii. Părul bogat, castaniu-închis, lung până la umeri, era lins. Avea, în plus, pomeți înalți, buze clar conturate și nasul înalt specific. Era cel mai frumos băiat pe care îl văzuse Wolf vreodată.

Mary se apropiase de pat, cu întreaga atenție concentrată asupra băiatului care zăcea bolnav și neputincios pe așternuturile albe ca zăpada. Își pusese ușor mâna răcoroasă pe fruntea lui, apoi îi mângâiase părul.

– Ai să fii bine, murmură ea. O să am eu grijă de asta.

Băiatul deschisese pleoapele grele, cu un efort vizibil. Pentru prima dată, Wolf îi văzuse ochii căprui, aproape aurii, înconjurați de cercuri maronii atât de întunecate, încât păreau aproape negre. Confuz, băiatul își concentrase privirea mai întâi asupra lui Mary, apoi o lăsase să alunece asupra lui Wolf, și o scânteie de alarmă întârziată se aprinsese în ochii lui. Încercase să se ridice în capul oaselor, dar era prea slăbit chiar și pentru a-și smulge brațul prins de pat.

Wolf se mutase de cealaltă parte a băiatului.

– Nu-ți fie teamă, spusese el încet. Ai pneumonie și ești într-un spital. Apoi, ghicind ce se afla la baza reacției de panică a băiatului, adăugase: Nu o să-i lăsăm să te ia.

Ochii aceia de culoare deschisă se opriseră asupra chipului lui, și poate că aspectul lui Wolf îl liniștise. Precum un animal sălbatic, se relaxase treptat și alunecase înapoi în somn.

În decursul săptămânii următoare, starea băiatului se îmbunătățise, iar Mary intrase plină de avânt în acțiune. Era hotărâtă ca băiatul, care încă nu le spusese un nume, să nu ajungă în custodia statului nici măcar pentru o zi. Trăsese sfori, hărțuise oameni, apelase chiar la Joe, cerându-i să-și folosească influența, iar tenacitatea ei dăduse roade. Când băiatul fusese externat, se dusese acasă cu Wolf și cu Mary.

Băiatul se obișnuise treptat cu ei, deși nu se arătase absolut deloc prietenos, nici măcar încrezător. Le răspundea la întrebări cu un singur cuvânt, dacă era posibil, dar nu *vorbea* efectiv niciodată. Mary nu se lăsase descurajată. Încă de la bun început, îl tratase pur și simplu pe băiat ca și cum ar fi fost copilul ei – și, în scurt timp, chiar devenise unul de-al lor.

Băiatul care fusese dintotdeauna singur se trezi brusc aruncat în mijlocul unei familii numeroase şi volatile. Pentru prima dată avea un acoperiş deasupra capului în fiecare noapte, o cameră doar a lui, mâncare din belşug în stomac. Avea haine atârnate în dulap şi ghete noi în picioare. Era încă prea slăbit pentru a participa la sarcinile din gospodărie, aşa cum făceau toţi ceilalţi, dar Mary începuse imediat să-i dea lecţii particulare pentru a-l aduce la acelaşi nivel şcolar ca Zane, având în vedere că ambii băieţi erau de aceeaşi vârsta, din câte îşi puteau da seama. Chance se apucase de studiat cu lăcomia unui căţeluş flămând ajuns la sânul mamei, dar, din orice alt punct de vedere, se încăpăţânase să păstreze distanţa. Privirea lui vicleană şi ferită observa fiecare nuanţă a relaţiilor de familie, raportând ceea ce vedea la ceea ce cunoscuse în trecut.

În cele din urmă, cedase în faţa lor suficient cât să le spună că i se spunea Haimana. Nu avea un nume adevărat.

Maris îl privise cu chipul lipsit de expresie.

– Haimana?

Gura lui se schimonosise şi păruse cu mult prea bătrân pentru cei paisprezece ani ai lui.

– Da, ca un câine vagabond.

– Nu, spusese Wolf, căci numele era un indiciu. Ştii că eşti parţial amerindian. Mai degrabă ţi s-a spus Haimana fiindcă hoinăreai fără casă prin Oklahoma – ceea ce înseamnă că ai, probabil, origini Cherokee.

Băiatul se mulţumise să-l privească, cu o expresie prudentă, dar, chiar şi aşa, ceva din el se luminase la gândul că nu fusese comparat cu un câine al nimănui.

Relaţiile lui cu ceilalţi membri ai familiei erau complicate. Cu Mary, ar fi vrut să rămână rezervat, dar pur şi simplu nu reuşea. Ea îl înconjura cu aceeaşi grijă maternă pe care o acorda celorlalte progenituri ale ei, ceea ce îl înspăimânta, deşi o savura, absorbind prin toţi porii atenţia ei afectuoasă. Se ferea de Wolf, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca bărbatul cel masiv să se repeadă asupra lui cu pumni şi lovituri de picioare. Priceput în materie

de sălbăticiuni, Wolf îl liniștise treptat pe băiat așa cum făcea și cu armăsarii, lăsându-l să se obișnuiască, dându-i timp să vadă că nu avea de ce să se teamă, apoi oferindu-i respectul și prietenia lui și, într-un final, afecțiune.

Michael plecase deja la facultate, dar, când se întorsese acasă, făcuse pur și simplu loc în cercul familiei lui pentru nou-sosit. Haimana își permise să fie relaxat cu Mike încă de la început, intuind acea acceptare tacită.

Se înțelegea bine și cu Josh, dar Josh era atât de vesel, încât era imposibil să nu te înțelegi cu el. Josh își asumă sarcina de a-l învăța pe Haimana cum să îndeplinească multitudinea de sarcini existente la o fermă de cai. Josh fu cel care îl învăță să călărească, deși Josh era, fără putință de tăgadă, cel mai prost călăreț din familie. Asta nu însemna că nu era bun, ci doar că erau mai buni ceilalți, în special Maris. Lui Josh nu îi păsa, fiindcă dragostea lui cea mare erau avioanele, exact așa cum fusese și a lui Joe, deci poate că el se arătase mai răbdător cu greșelile nou-venitului decât ar fi fost oricine altcineva.

Maris era ca Mary. Îi aruncase o singură privire băiatului și îl luase imediat sub aripa ei feroce de protectoare, fără a ține cont de faptul că acesta era pe puțin de două ori mai mare ca ea. La doisprezece ani, Maris măsura sub un metru cincizeci și cântărea treizeci și trei de kilograme. Dar nu conta pentru ea; Haimana deveni al ei tot așa cum și frații ei mai mari erau ai ei. Povestea neobosită cu el, îl tachina, îi făcea farse – pe scurt, îl scotea din minți, îndeplinindu-și conștiincioasă rolul de soră mai mică. Haimana habar nu avea cum să reacționeze în fața ei, tot așa cum nu știa cum să reacționeze față de Mary. Uneori o privea pe Maris ca și cum ar fi fost o bombă cu ceas gata amorsată, dar ea fusese cea care reușise să-i smulgă primul zâmbet, cu tachinările ei. Tot Maris fusese cea care îl determinase să se implice în conversațiile familiei: încet, la început, până învățase cum funcționau familiile, cum schimburile de informații realizate prin discuții îi legau unii de alții, apoi cu tot mai multă ușurință. Maris încă mai era capabilă

să-l tachineze până îl scotea din sărite sau să-i smulgă un hohot de râs, mai repede decât oricine altcineva. O vreme, Wolf se întrebase dacă între cei doi avea să apară o atracție amoroasă după ce mai creșteau, dar acest lucru nu se întâmplase. Ceea ce venea să demonstreze cât de complet se integrase Haimana în familie; amândoi se considerau pur și simplu frate și soră.

Situația fusese însă complicată cu Zane.

Zane era, în felul lui, la fel de prudent ca Haimana. Wolf cunoștea războinicii, căci fusese și el unul dintre ei, și ceea ce vedea în fiul lui cel mai mic era aproape înspăimântător. Zane era tăcut, intens, atent. Se mișca precum o felină, cu grație și fără un sunet. Wolf își învățase toți copiii, inclusiv pe Maris, strategii de autoapărare, dar cu Zane era ceva mai mult. Băiatul se dedicase artelor de autoapărare cu ușurința cu care ar fi încălțat un pantof îndelung purtat; era ca și cum ar fi fost făcute pentru el. Când vonea vorba de tras la țintă, avea vederea unui lunetist și răbdarea mortală specifică.

Zane avea instinctul unui războinic: de a proteja. Devenise imediat neîncrezător și prudent în fața acestui intrus ce amenința sanctitatea căminului familiei lui.

Nu se purtase urât cu Haimana. Nu îl luase peste picior, nici nu se arătase fățiș dezagreabil, căci nu-i stătea în fire. În schimb, se ținuse departe de nou-sosit, fără a-l respinge, dar cu siguranță și fără a-l primi cu brațele deschise. Având în vedere că erau de aceeași vârstă, acceptarea din partea lui Zane era cea mai importantă, iar Haimana reacționase la răceala acestuia adoptând aceeași tactică. Se ignorară reciproc.

În timp ce copiii se străduiau să-și lămurească legătura, Wolf și Mary făcuseră mari eforturi pentru a-l adopta legal pe Haimana. Îl întrebaseră dacă asta era ceea ce își dorea, iar el răspunsese, tipic, ridicând din umeri și aruncându-le un „Sigur" sec. Interpretând corect răspunsul lui drept o rugăminte fierbinte, Mary accelerase demersurile pentru a finaliza adopția.

În cele din urmă, aflaseră că procedura de adopție fusese aprobată exact în aceeași zi în care Zane și Haimana reușiseră să rezolve situația dintre ei.

Praful fusese cel care îi atrase atenția lui Wolf.

La început, nu îi acordase atenție, căci aruncase o privire și o văzuse pe Maris așezată pe scândura de sus a gardului, urmărind calmă agitația. Gândindu-se că unul dintre cai se tăvălea în praf, Wolf se întorsese la muncă. Două secunde mai târziu însă, urechile lui fine surprinseseră sunetul unor gemete și un alt zgomot, ce aducea suspect de mult a lovituri.

Traversase curtea până ajunsese la celălalt țarc. Zane și Haimana se retrăseseră în colț, unde nu puteau fi văzuți din casă, și se snopeau reciproc în bătaie cu sălbăticie. Wolf observase imediat că ambii băieți, în pofida forței loviturilor lor, se mulțumeau să-și împartă pumni, folosind un stil de luptă mai convențional decât tacticile mai rapide și mai murdare pe care le învățaseră tot de la el. Se sprijinise cu brațele de partea de sus a gardului, lângă Maris.

– Ce se întâmplă?

– Lămuresc treaba cu o bătaie, spuse ea pe un ton neutru, fără a-și lua ochii de la acțiune.

În scurt timp, Josh li se alăturase lângă gard, și urmăriseră toți bătaia. Zane și Haimana erau amândoi băieți înalți și musculoși, foarte puternici pentru vârsta lor. Lupta era strânsă, cei doi împărțindu-și pe rând pumni în față. Când unul dintre ei era pus la pământ, se ridica și se întorcea clătinându-se la încăierare. Erau aproape sinistru de tăcuți, cu excepția gemetelor involuntare și a sunetelor produse de pumnii tari lovind carnea.

Mary îi văzuse stând lângă gard și venise să vadă ce se întâmpla. Se oprise lângă Wolf și își strecurase mâna mică într-a lui. Wolf o simțise tresărind de fiecare dată când o lovitură își atingea ținta, dar, când o privise, îi văzuse pe chip expresia de profesoară exemplară și știuse că Mary Elizabeth Mackenzie avea să facă liniște în clasă.

Ea îi lăsase cinci minute. Hotărând, evident, că încăierarea se putea întinde pe câteva ore și că ambii băieți erau prea încăpățânați pentru a se da bătuți, rezolvase personal situația. Folosind tonul clar și vioi la care apela la școală, le strigase:

– În regulă, băieți, hai să-i punem punct. Cina va fi pe masă în zece minute.

Apoi se întorsese calmă în casă, pe deplin încrezătoare că restabilise liniștea în țarc.

Și chiar așa fusese. Redusese bătaia la nivelul unei sarcini sau a unui proiect, le dăduse o limită de timp și un motiv pentru a-i pune punct.

Privirile ambilor băieți alunecaseră pentru o clipă spre silueta măruntă ce se îndepărta ținându-și spatele drept. Apoi Zane se întorsese spre Haimana, cu răceala ochilor lui albaștri știrbită oarecum de vânătăile din jur.

– Încă una, spusese el necruțător, și își izbise pumnul de fața lui Haimana.

Haimana se adunase de pe jos, își îndreptase umerii și îi plătise cu aceeași monedă.

Zane se ridicase, își scuturase praful de pe haine și îi întinsese mâna. Haimana i-o prinsese, deși se crispaseră amândoi de la durerea resimțită în încheieturile degetelor. Își dăduseră mâna, se priviseră ca egali, apoi se întorseseră în casă pentru a se spăla. În fond, nu mai era mult până să se așeze la cină.

La cină, Mary îi spusese lui Haimana că adopția fusese aprobată. Ochii lui căprui scânteiaseră pe fața învinețită, dar nu spusese nimic.

– Ești un Mackenzie acum, declarase Maris satisfăcută. Vei avea nevoie de un nume adevărat, așa că alege-ți unul.

Nu se gândise că alegerea unui nume avea să presupună o oarecare perioadă de reflecție, dar, întâmplător, Haimana nu făcuse decât să arunce o privire în jurul mesei, studiind familia în care ajunsese doar printr-un noroc chior, și un zâmbet mărunt și amar îi înflorise în colțul gurii învinețite și umflate.

– Chance, spusese el, iar băiatul necunoscut şi fără nume deveni Chance Mackenzie.

Zane şi Chance nu se împrieteniseră la cataramă imediat după bătaie. Descoperiseră însă între ei un respect reciproc, din care se născuse ulterior şi prietenia. De-a lungul anilor, deveniseră atât de apropiaţi, încât păreau să se fi născut gemeni. Se mai bătuseră şi altă dată, dar se ştia peste tot în Ruth, Wyoming, că, dacă cineva se lega de vreunul dintre băieţi, era nevoit să-i înfrunte pe amândoi. Erau în stare să se snopească reciproc în bătaie, dar, pe Dumnezeu, nimeni altcineva nu avea să o facă.

Intraseră în marină împreună, Zane devenind ofiţer SEAL, în vreme ce Chance se încadrase în serviciile de informaţii ale marinei. Între timp Chance se retrăsese şi se lansase pe cont propriu, în vreme ce Zane era liderul unei echipe SEAL.

Ceea ce îl aduse pe Wolf la motivul pentru care era neliniştit. Zane.

Se întâmplase de multe ori în cursul carierei lui Zane să piardă legătura cu el, să nu ştie unde se afla sau ce făcea. Wolf nu dormise bine nici atunci. Ştia prea multe despre trupele SEAL, căci le văzuse în acţiune când luptase în Vietnam. Dintre toate forţele speciale, trupele SEAL aveau cea mai bună pregătire, bucurându-se de un nivel de energie şi spirit de echipă demonstrate în urma unor teste chinuitoare care frânseseră bărbaţi mai puţin pregătiţi. Zane era remarcabil de potrivit pentru această carieră, dar, în fond şi la urma urmei, trupele SEAL erau totuşi formate din oameni. Oameni care puteau fi ucişi. Şi, dată fiind natura muncii lor, se aflau adesea în situaţii periculoase.

Pregătirea din cadrul trupelor SEAL nu făcuse decât să accentueze aspecte deja existente în firea lui Zane. Fusese şlefuit până devenise o maşină de luptă perfectă, un războinic care, pe lângă faptul că avea o condiţie fizică excelentă, îşi folosea creierul mai mult decât muşchii. Era cu adevărat letal acum, dar învăţase să-şi tempereze caracterul fatal cu o atitudine mai relaxată,

astfel încât majoritatea oamenilor nu conştientizau că aveau de-a face cu un bărbat care ar fi putut să-i ucidă în zeci de feluri diferite, doar cu mâinile goale. Având la dispoziţie asemenea cunoştinţe şi abilităţi, Zane învăţase să adopte un calm imperturbabil care îi permitea să se stăpânească. Dintre toţi copiii lui Wolf, Zane era cel mai capabil să aibă grijă de el însuşi, dar tot el era şi cel mai expus pericolului.

Unde naiba era?

Se auzi zgomot de mişcare dinspre pat, şi, când Wolf îşi întoarse privirea spre el, Mary se strecură din aşternuturi şi i se alătură la fereastră, încolăcindu-şi braţele în jurul taliei lui puternice şi zvelte şi cuibărindu-şi capul pe pieptul lui gol.

– Zane? întrebă ea încet în întuneric.

– Da.

Nu erau necesare alte explicaţii.

– E bine, spuse ea, cu încredere de mama. Mi-aş da seama dacă nu ar fi.

Wolf îşi plecă uşor capul şi o sărută, blând la început, apoi cu o intensitate crescândă. Îi răsuci corpul firav astfel încât s-o poată cuprinde mai bine în braţe şi o simţi înfiorându-se când se lipi de el, apăsându-şi şoldurile peste ale lui, cuibărind umflătura sexului lui în moliciunea dintre picioarele ei. Existase pasiune între ei încă de la prima întâlnire, cu atâţia ani în urmă, iar trecerea timpului nu le-o răpise.

O ridică în braţe şi o duse la pat, abandonându-se în moliciunea primitoare şi caldă a corpului ei. După aceea însă, zăcând somnoros lângă ea, îşi întoarse faţa spre fereastră. Înainte de a se cufunda în somn, gândul îl cuprinse din nou. Unde era Zane?

capitolul 1

Zane Mackenzie nu era fericit.

Nimeni dintre cei aflaţi la bordul portavionului american *Montgomery* nu era fericit; ei bine, poate că bucătarii erau, dar chiar şi acest lucru era îndoielnic, căci bărbaţii pe care îi serveau erau posaci şi agresivi. Nici marinarii nu erau fericiţi, nici tehnicienii radar nu erau fericiţi, nici artileriştii nu erau fericiţi, nici infanteriştii marini nu erau fericiţi, nici comandantul de escadrilă nu era fericit, nici piloţii nu erau fericiţi, nici comandorul nu era fericit, nici căpitanul-comandor nu era fericit, iar căpitanul Udaka nu era nici el cătuşi de puţin fericit.

Nefericirea însumată a celor cinci mii de marinari aflaţi la bordul portavionului părea însă un mărunţiş în comparaţie cu gradul de nefericire al locotenent-comandantului Mackenzie.

Căpitanul îl depăşea în rang. Căpitanul comandor îl depăşea în rang. Locotenent-comandantul Mackenzie li se adresa cu tot respectul datorat gradului lor, dar ambii bărbaţi erau deranjant de conştienţi de faptul că o făcuseră lată şi în joc erau chiar carierele lor. De fapt, carierele lor se duseseră deja de râpă, probabil. Nu avea să se ajungă la curtea marţială, dar nici nu aveau să se mai bucure de vreo avansare în grad, iar pe viitor nu aveau să mai primească decât misiunile cele mai neplăcute, până când fie se retrăgeau, fie îşi dădeau demisia, alegerea depinzând de cât de clar reuşeau să priceapă aluziile superiorilor.

Chipul lat şi agreabil al căpitanului Udaka era genul pe care responsabilitatea se putea întipări uşor, dar acum expresia lui era încremenită într-una de acceptare mohorâtă când întâlni privirea îngheţată a locotenent-comandantului. În general, ofiţerii SEAL

îi stârneau neliniștea căpitanului, căci nu avea încredere deplină în ei și în felul în care operau în afara reglementarilor normale. Acest ofițer, în special, îl facea să-și dorească din tot sufletul să se afle altundeva – oriunde altundeva.

Făcuse cunoștință cu Mackenzie anterior, când atât el, cât și Boyd, căpitanul-comandor, fuseseră informați în legătură cu exercițiul de securitate. Echipa SEAL aflată sub comanda lui Mackenzie avea să încerce să străpungă securitatea portavionului, testând slăbiciunile ce ar fi putut fi exploatate de către oricare dintre sutele de grupări teroriste atât de comune în prezent. Era o versiune a exercițiilor efectuate cândva de SEAL Team Six Red Cell, o echipă atât de faimoasă și atât de rebelă, încât fusese desființată după șapte ani de operare. Conceptul însă se păstrase, într-o manieră mai controlată. SEAL Team Six era o unitate antitero secretă, și una dintre cele mai bune căi de a combate terorismul era de a împiedica de la bun început producerea de acte teroriste, în loc de a reacționa la ele după ce oamenii își pierdeau viața. Întotdeauna existau slăbiciuni, puncte vulnerabile – trupele SEAL nu fuseseră încă niciodată respinse complet, deși atât comandanții de la bază, cât și căpitanii vaselor fuseseră întotdeauna anunțați dinainte.

La ședința de informare, Mackenzie păstrase un ton detașat, dar agreabil. Controlat. Majoritatea ofițerilor SEAL aveau o notă de sălbăticie și duritate în personalitatea lor, dar Mackenzie păruse mai mult un infanterist marin obișnuit, de o perfecțiune demnă de posterele de recrutare, în costumul de un alb proaspăt și cu atitudinea lui de o politețe rece. Căpitanul Udaka se simțise confortabil în preajma lui, crezând cu tărie că locotenent-comandantul Mackenzie era genul de ofițer administrativ, mai degrabă decât un membru adevărat al sălbaticelor trupe SEAL.

Se înșelase.

Își păstrase atitudinea politicoasă și controlul. Uniforma albă arăta la fel de impecabil ca înainte. Dar nu era

nimic agreabil în vocea lui profundă, nici în furia rece care îi lumina ochii de un albastru-cenușiu, făcându-i să sclipească precum lumina lunii pe lama unui cuțit. Aerul amenințător din jurul lui era atât de intens, încât ajunsese aproape palpabil, iar căpitanul Udaka își dădu seama că se înșelase amarnic în privința felului în care îl judecase pe Mackenzie. Nu era nicidecum genul care să piloteze un birou; era un bărbat care trebuia tratat, într-adevăr, cu foarte multă delicatețe. Căpitanul simți că pielea îi era jupuită de pe corp, fâșie cu fâșie, de privirea lui de gheață. Totodată, nu se simțise niciodată mai aproape de moarte decât în clipa în care Mackenzie intrase în locuința lui după ce aflase ce se întâmplase.

– Căpitane, ai fost informat în privința exercițiului, spuse Zane rece. Toți cei aflați la bord au fost anunțați și notificați că oamenii mei nu vor avea nici un fel de armă asupra lor. Explică-mi, atunci, *cum naiba se face că doi dintre oamenii mei au fost împușcați!*

Căpitanul-comandor, domnul Boyd, își privi mâinile. Căpitanul Udaka își simți dintr-odată gulerul prea strâmt, deși era deja descheiat, și singurul lucru care îl sufoca era expresia din ochii lui Mackenzie.

– Nu există nici o scuză, spuse el răgușit. Poate că gărzile s-au speriat și au deschis focul fără să se gândească. Poate a fost o reacție stupidă, de apărare a teritoriului, o tentativă de a le arăta băieților celor răi din trupele SEAL că nu pot, până la urmă, să le străpungă securitatea. Nu contează. Nu există nici o scuză.

Tot ceea se întâmpla la bordul navei lui era, în ultimă instanță, responsabilitatea lui. Gărzile care se grăbiseră să deschidă focul aveau să plătească pentru greșeala lor – și la fel și el.

– Oamenii mei străpunseseră *deja* securitatea vasului, spuse Zane încet, tonul lui făcând să i se ridice căpitanului părul de pe ceafă.

– Sunt conștient de acest lucru.

Faptul că securitatea vasului fusese penetrată era sare pe rănile căpitanului, dar nu conta absolut deloc în comparație cu greșeala enormă ce fusese făcută atunci când

oamenii aflaţi sub comanda lui deschiseseră focul asupra ofiţerilor SEAL neînarmaţi. Oamenii lui, responsabilitatea lui. Nu îl consola cu nimic nici faptul că, după neutralizarea a doi dintre membrii echipei SEAL, restul ofiţerilor, *neînarmaţi*, reuşiseră rapid să preia controlul şi să securizeze perimetrul. Ceea ce însemna că gărzile care deschiseseră focul avuseseră parte de un tratament brutal şi se aflau acum în infirmeria navei, alături de cei doi bărbaţi pe care îi împuşcaseră. În realitate, expresia „tratament brutal" era un eufemism pentru faptul că ofiţerii SEAL îi snopiseră în bătaie pe oamenii lui.

Dintre cei doi membri ai echipei SEAL, cel mai grav rănit era locotenentul Higgins, care încasase un glonţ în piept şi avea să fi evacuat pe calea aerului spre Germania imediat ce era stabilizat. Celălalt luptător SEAL, subofiţer Odessa, fusese împuşcat în coapsă; glonţul îi rupsese femurul. Şi el avea să fie dus în Germania, dar starea lui era stabilă, chiar dacă temperamentul nu. Doctorul vasului fusese nevoit să îi administreze sedative pentru a-l împiedica să se răzbune pe gărzile bătute, dintre care două erau încă inconştiente.

Cei cinci membri rămaşi ai echipei SEAL se aflau în compartimentul de Planificare Misiuni, rătăcind agitaţi ca nişte tigri furioşi şi căutând pe cineva pe care să-l chinuiască doar ca să se simtă mai bine. Nu le era permis să părăsească perimetrul, conform ordinului lui Mackenzie, iar echipajul vasului se ţinea foarte departe de ei. Căpitanul Udaka şi-ar fi dorit să poată face şi el acelaşi lucru cu Mackenzie. Detecta în el o sălbăticie rece, ce se ascundea foarte aproape de suprafaţă, sub aparentul lui control. Avea să plătească amarnic pentru eşecul din noaptea aceea.

Telefonul de pe biroul lui scoase un ţârâit aspru. Deşi se simţi uşurat de întrerupere, căpitanul Udaka smulse receptorul şi lătră:

– Am dat ordine clare să nu fiu... Se opri, ascultând, şi expresia de pe faţa lui se schimbă. Privirea i se mută asupra lui Mackenzie. Venim acum, spuse el şi închise.

– Primim o transmisiune codată pentru dumneavoastră, îi spuse lui Mackenzie, ridicându-se. Urgentă.

Oricare ar fi fost mesajul conținut de transmisiune, căpitanul Udaka îl considera o amânare bine-venită.

Zane ascultă concentrat transmisiunea securizată prin satelit, și mintea i se puse imediat în mișcare cu viteză maximă, începând să planuiască detaliile logistice ale misiunii.

– Echipa mea are doi oameni în minus, domnule, spuse el. Higgins și Odessa au fost răniți în cursul exercițiului de securitate.

Nu menționă *cum* anume fuseseră răniți. Era un aspect ce avea să fie discutat pe alte canale.

– La naiba, murmură amiralul Lindley.

Se afla într-un birou al Ambasadei Statelor Unite din Atena. Ridică privirea spre celelalte persoane din birou: ambasadorul Lovejoy, înalt și slab, cu un aer elegant dobândit în cursul unei vieți petrecute în privilegii și bunăstare, deși acum avea o expresie fixă și panicată în ochii căprui-deschis; șeful biroului CIA local, Art Sandefer, un bărbat cu aspect comun, cu păr cenușiu scurt și ochi obosiți și inteligenți; și, în sfârșit, Mack Prewett, aflat imediat pe locul doi după Sandefer în ierarhia locală a CIA. Mack era cunoscut în unele cercuri drept Mack Tăiosul; amiralul Lindley știa că Mack era în general considerat genul de persoană care rezolva ceea ce era de rezolvat, un bărbat pe care era periculos să-l calci pe bătături. În pofida caracterului lui hotărât însă, nu era un cowboy care ar fi pus oamenii în pericol reacționând pripit. Era pe cât de hotărât, pe atât de meticulos, și doar grație contactelor lui reușiseră să obțină informații atât de bune și de prompte în acest caz.

Amiralul îl trecuse pe Zane pe difuzor, astfel încât celelalte trei persoane din încăpere auziseră vestea proastă despre echipa SEAL, de care își legaseră toate speranțele. Ambasadorul Lovejoy păru și mai înnebunit.

– Va trebui să folosim o altă echipă, spuse Art Sandefer.

– Va lua prea mult timp! replică ambasadorul, cu o violență înăbușită. Dumnezeule, ar putea fi deja...

Se opri, cu chipul schimonosit de neliniște. Nu reuși să termine propozitia.

– Intru cu echipa mea, spuse Zane. Vocea lui amplificată răsună clar în camera izolată fonic. Noi suntem cel mai aproape și putem fi gata de plecare într-o oră.

– Tu? întrebă amiralul, surprins. Zane, tu n-ai mai fost implicat în acțiuni pe viu de...

– De la ultima avansare în grad, încheie Zane sec. Nu îi făcuse plăcere să renunțe la acțiune în schimbul sarcinilor administrative, și se gândea serios să lase baltă munca pe care o făcea. Avea treizeci și unu de ani și începea să aibă impresia că succesul înregistrat în domeniul pe care și-l alesese avea să-l împiedice să-și facă meseria; cu cât un ofiter avansa mai mult în grad, cu atât era mai puțin probabil să ajungă în mijlocul acțiunii. Se gândise să încerce ceva în domeniul forțelor politicești sau poate chiar să i se alăture lui Chance. Cu el ar fi avut parte de acțiune nonstop, cu siguranță.

Deocamdată însă, se trezise cu o misiune în brațe și avea de gând să o îndeplinească.

– Mă antrenez cu oamenii mei, amirale, spuse el. Nu m-am ramolit și nu mi-am ieșit din formă.

– Nici nu credeam asta, răspunse amiralul Lindley și oftă. Întâlni privirea neliniștită a ambasadorului și citi în ea o rugăminte mută de ajutor. Consideri că șase oameni pot îndeplini misiunea? îl întrebă pe Zane.

– Domnule, nu aș risca viața oamenilor mei dacă nu aș considera că putem face treaba.

De data aceasta amiralul îi privi atât pe Art Sandefer, cât și pe Mack Prewett. Expresia de pe chipul lui Art rămase neutră, bărbatul loial doar agenției refuzând să-și bage gâtul în laț, dar Mack îi oferi amiralului o aprobare discretă din cap. Amiralul Lindley cântări rapid toți factorii. Era adevărat că echipa SEAL avea doi oameni în minus, iar liderul ei era un ofițer care nu mai participase la nici o misiune activă de mai bine de un an, însă întâmplarea făcea ca acel ofițer să fie Zane Mackenzie.

Ținând cont de toate acestea, amiralul nu ar fi putut indica nici un alt bărbat pe care ar fi preferat să-l știe implicat în această misiune. Îl cunoștea pe Zane de câțiva ani, și nu exista războinic mai bun, nimeni în care să aibă mai multă încredere. Dacă Zane spunea că era pregătit, atunci chiar era pregătit.

– În regulă. Mergeți și scoateți-o de acolo.

Când amiralul închise, ambasadorul Lovejoy i-o trânti sec:

– N-ar trebui să trimiți pe altcineva? E în joc viața fiicei mele! Omul ăsta n-a mai fost pe teren, și-a ieșit din formă, și-a pierdut exercițiul...

– Dacă am aștepta până am putea aduce o altă echipă pe poziție, ne-am reduce drastic șansele de a o găsi, sublinie amiralul, cât mai blând posibil. Ambasadorul Lovejoy nu se număra printre favoriții lui. În linii mari, era un nemernic și un snob, dar nu încăpea îndoială că își adora fiica. Iar în ceea ce-l privește pe Zane Mackenzie, nu există persoană mai potrivită pentru această misiune.

– Amiralul are dreptate, spuse Mack Prewett calm, pe tonul de autoritate ce părea atât de firesc la el. Mackenzie e atât de bun la ceea ce face, încât aproape că îți dă fiori. Aș sta liniștit și dacă l-aș trimite singur. Dacă vrei să ți revezi fiica, nu încerca să-i pui bețe în roate.

Ambasadorul Lovejoy își trecu mâinile prin păr, un gest nespecific pentru un bărbat atât de pedant; era un semn al neliniștii lui.

– Dacă se întâmplă ceva rău...

Nu era clar dacă intenționa să exprime o amenințare sau pur și simplu își rostise cu voce tare îngrijorarea, dar nu reuși să încheie fraza. Mack Prewett schiță un zâmbet.

– Întotdeauna se întâmplă ceva rău. Dacă există cineva care să găsească o rezolvare, acela e Mackenzie.

După ce încheie convorbirea securizată, Zane străbătu rețeaua de coridoare pentru a ajunge la compartimentul de Planificare Misiuni. Simțea deja adrenalina

pompându-i prin mușchi când începu să se pregătească, mental și fizic, pentru misiunea pe care o avea de îndeplinit. Când intră în încăperea ce conținea hărți, diagrame și sisteme de comunicare, precum și scaune confortabile grupate în jurul unei mese mari, cinci chipuri ostile se întoarseră imediat spre el, iar el simți dinspre oamenii lui un val de energie proaspătă amestecat cu furie.

Doar unul dintre ei, Santos, era așezat la masă, însă acesta era medicul echipei – de regulă, cel mai calm dintre toți. Sublocotenentul Peter „Rocky" Greenberg, adjunctul lui în echipa, un tip cu un bun autocontrol, atent la detalii, stătea sprijinit de peretele de compartimentare, cu brațele încrucișate și cu dorința de-a ucide în ochii lui căprui mijiți. Antonio Withrock, poreclit Iepurașul fiindcă nu i se termina niciodată energia, se învârtea între cei patru pereți ai camerei ca o felină agresivă și flămândă, cu pielea lui întunecată întinsă într-o expresie tensionată peste pomeții înalți. Paul Drexler, lunetistul echipei, era așezat turcește pe masă, trecând drăgăstos o cârpă cu ulei peste părțile dezasamblate ale îndrăgitei lui carabine cu închizător cilindric rotativ, o Remington de calibrul 7.62. Zane nici măcar nu ridică din sprâncene când îl văzu. Oamenii lui ar fi trebuit să fie neînarmați, și chiar așa și fuseseră în cursul exercițiului de securitate care luase o întorsătură atât de al naibii de proastă, dar a-l ține pe Drexler neînarmat era o cu totul altă poveste.

– Intenționezi să preiei controlul asupra navei? îl întrebă Zane blând pe lunetist.

Cu ochii lui albaștri ca de gheață, Drexler își plecă într-o parte capul, ca și cum ar fi analizat opțiunea.

– S-ar putea.

Winstead „Fantomaticul" Jones stătuse așezat pe jos, cu spatele sprijinit de peretele de compartimentare, dar, când intrase Zane, se ridicase fără pic de efort. Nu spuse nimic, dar privirea lui se fixă asupra fetei lui Zane și o scânteie de interes înlocui o parte din furia din ochii lui.

Fantomaticului nu prea îi scăpau multe, iar ceilalți membri ai echipei se obișnuiseră să-l urmărească, culegând indicii din limbajul lui corporal. Nu se scurseră nici trei secunde, și deja toți oamenii îl priveau pe Zane cu o concentrare deplină.

Greenberg fu cel care rupse în cele din urmă tăcerea:

– Cum se simte Bobcat, șefule?

Observaseră tensiunea Fantomaticului, dar interpretaseră greșit cauza, își dădu seama Zane. Credeau că Higgins murise în urma rănilor. Drexler începu să-și reasambleze carabina cu mișcări tăioase, chibzuite.

– E stabilizat, îi liniști Zane. Își cunoștea oamenii, știa că erau de apropiați. O echipă SEAL trebuia să fie apropiată. Încrederea lor unul în celălalt trebuia să fie absolută, iar dacă vreunul dintre ei pățea ceva, toți ceilalți erau direct afectați. Îl transferă acum. Situația este delicată, dar sunt gata să pariez pe Bobcat. Odie va fi bine și el. Se cățără într-o rână pe marginea mesei, în ochii lui deschiși la culoare lucind intensitatea ce îi urmărise atenția Fantomaticului. Ascultați, copii. Fiica unui ambasador a fost răpită acum câteva ore, iar noi vom merge în Libia după ea.

Șase siluete îmbrăcate în negru se strecurară în tăcere pe străzile înguste și pustii din Benghazi, Libia. Comunicau prin semne sau prin șoapte în căștile Motorola pe care le purtau toți pe sub cagulele negre din tricot. Zane era în starea de spirit specifică luptei; rămase complet calm cât timp își croiră drum spre clădirea de patru etaje în care Barrie Lovejoy era ținută prizonieră la etajul superior, dacă informațiile pe care le aveau erau corecte și dacă nu fusese mutată în ultimele câteva ore.

Acțiunea avea întotdeauna acest efect asupra lui, ca și cum fiecare fibră din ființa lui și-ar fi descoperit adevărata rațiune de a exista. Îi lipsise această stare atât de mult, încât își dădea seama că nu ar fi putut să rămână în marină fără ea. Când era în misiune, toate simțurile îi ascuțeau, chiar dacă spre exterior radia un miez profund de calm. Cu cât era mai intensă acțiunea, cu atât

devenea mai calm, iar timpul părea să se prelingă cu încetinitorul. În acele momente, putea să vadă şi să audă fiecare detaliu, să analizeze şi să prezică deznodământul, să ia decizia şi să acţioneze – toate într-o fracţiune de secundă ce părea să se întindă pe durata a câteva minute. Adrenalina îi inunda corpul – îşi simţea sângele gonindu-i prin vene –, dar mintea îi rămânea detaşată şi calmă. I se spusese că aspectul lui în astfel de momente era înspăimântator de distant, zguduitor prin lipsa totală de expresie.

Echipa înaintă într-o tăcere bine orchestrată. Fiecare ştia ce avea de făcut şi ce urmau să facă ceilalţi. Acesta era rolul încrederii şi al spiritului de echipă care le fuseseră inoculate în cursul celor douăzeci şi şase de săptămâni de iad cunoscute oficial sub numele de pregătire BUD/S. Legătura dintre ei le permitea să facă mai multe decât ar fi putut realiza dacă ar fi acţionat fiecare individual. Munca în echipă nu era doar un concept teoretic pentru trupele SEAL, era esenţa lor.

Fantomaticul Jones era vârful de atac. Zane prefera să-l folosească pe sudistul cel slăbănog în acest scop fiindcă avea nervi indestructibili şi se putea strecura nevăzut oriunde, ca un linx. Iepuraşul Withrock, care aproape vibra de energie nervoasă, încheia formaţia. Nimeni nu se putea furişa neobservat pe lângă Iepuraş – poate cu excepţia Fantomaticului. Zane venea imediat după Jones, cu Drexler, Greenberg şi Santos mergând între el şi Iepuraş. Greenberg era silenţios, constant, de mare încredere. Drexler avea un talent supranatural în mânuirea carabinei, iar Santos, pe lângă faptul că era un membru SEAL al naibii de bun, avea totodată abilitatea de a-i petici şi de a-i pune pe picioare, dacă mai avea ce să peticească la ei. Per total, Zane nu lucrase niciodată cu un grup mai bun.

Prezenţa lor în Benghazi se datora în întregime norocului, iar Zane ştia acest lucru. Noroc pentru ei şi, spera el, noroc pentru domnişoara Lovejoy, dar ghinion pentru teroriştii care o răpiseră de pe stradă din Atena cu cincisprezece ore în urmă. Dacă vasul *Montgomery*

nu s-ar fi aflat în largul coastei sudice a Cretei, într-o poziție perfectă pentru a lansa o misiune de salvare, dacă trupele SEAL nu s-ar fi aflat la bordul portavionului pentru a exersa infiltrări speciale, precum și pentru a realiza exercițiul de securitate, atunci s-ar fi pierdut câteva ore prețioase, poate chiar o zi întreagă, până când o altă echipă ar fi apucat să se echipeze și să ajungă pe poziții. În situația de față, infiltrarea specială pe teritoriu străin pe care tocmai o realizaseră fusese o misiune adevărată, nu doar un exercițiu.

Domnișoara Lovejoy nu era doar fiica ambasadorului, ci și o angajată a ambasadei. Aparent, ambasadorul era foarte strict și obsedat când venea vorba despre fiica lui, căci își pierduse soția și fiul într-un atentat terorist în Roma cu cincisprezece ani în urmă, când domnișoara Lovejoy era doar o copilă de zece ani. După acel eveniment, el o ținuse izolată în școli particulare, iar după ce terminase facultatea, îndeplinise pentru el rolul de stăpână a casei, pe lângă „munca" pe care o făcea în cadrul ambasadei. Zane suspecta că munca ei era mai mult de fațadă, ceva menit să o țină ocupată. Nu muncise niciodată cu adevărat, nici o zi din viața ei, nici nu ieșise de sub protecția tatălui ei vreodată – până în ziua respectivă.

Însoțită de o prietenă, plecase de la ambasadă pentru a face cumpărături. Trei bărbați o înhățaseră, o băgaseră cu forța într-o mașină și plecaseră cu ea. Prietena ei raportase imediat răpirea. În pofida eforturilor de a securiza aeroporturile și porturile – Zane suspecta, cinic, că autoritățile grecești trăseseră intenționat de timp –, un avion privat decolase din Atena și zburase direct în Benghazi.

Grație reacției prompte a prietenei domnișoarei Lovejoy, sursele aflate la fața locului în Benghazi fuseseră imediat alertate. Li se confirmase că o tânără cu semnalmentele domnișoarei Lovejoy fusese coborâtă din avion și furișată în oraș, exact în clădirea în care se pregăteau să intre Zane și echipa lui.

Numai ea putea fi; nu existau prea multe femei occidentale cu părul roșcat în Benghazi. De fapt, ar fi putut să pună pariu că nu exista decât una singură – Barrie Lovejoy.

Miza pariului era chiar viața ei.

capitolul 2

Barrie zacea într-un întuneric aproape deplin, draperiile grele ce acopereau unica fereastră blocând cea mai mare parte din lumina care ar fi putut intra, oricât de puțină ar fi fost aceasta. Își dădea seama că era noapte; nivelul de zgomot de pe stradă se redusese treptat, astfel că acum era, în cea mai mare parte, liniște. Bărbații care o răpiseră plecaseră în sfârșit, probabil pentru a dormi. Nu își făceau griji că ar fi putut să scape; era goală pușcă și legată strâns de patul de campanie pe care zăcea. Încheieturile mâinilor îi erau prinse laolaltă, brațele trase deasupra capului și legate de rama patului. Gleznele îi erau și ele legate laolaltă și prinse de cadru. Nu putea să se miște aproape deloc; toți mușchii din corp o dureau, dar cei ai umerilor ardeau într-atât încât ajunsese la un pas de agonie. Ar fi țipat, ar fi implorat să vină să-i dezlege careva frânghiile ce-i țineau mâinile deasupra capului, dar știa că singurii oameni care ar fi putut apărea ar fi fost cei care o legaseră în poziția aceea, și ar fi făcut orice, ar fi dat orice ca să nu mai fie nevoită să îi vadă vreodată.

Îi era frig. Răpitorii nici măcar nu se obosiseră să arunce o pătură peste corpul ei gol, și era străbătută încontinuu de fiori prelungi, convulsivi, deși nu-și dădea seama dacă tremurul era ca urmare a răcorii nopții sau a șocului. Își spuse că probabil nu conta. Frigul era tot frig.

Încercă să gândească, să ignore durerea, să nu se lase pradă șocului și terorii. Nu știa unde se afla, nu știa cum ar fi putut să scape, dar, dacă i se oferea chiar și cea mai mică oportunitate, avea să fie pregătită să profite de ea. Nu avea cum să evadeze în noaptea aceea; era

legată mult prea strâns, mişcările îi erau prea limitate. Dar a doua zi – o, Doamne, a doua zi...

Teroarea îi contractă gâtul, aproape lăsând-o fără aer. A doua zi aveau să se întoarcă fiind însoţiţi de încă cineva, persoana pe care o aşteptau. Un fior violent o zgudui din cap până în picioare când se gândi la mâinile lor aspre pe corpul ei gol, la ciupiturile, plesniturile şi pipăitul grosolan, şi stomacul i se întoarse pe dos. Ar fi vomitat dacă ar fi avut ce să dea afară, dar nu se obosiseră să o hrănească.

Nu putea să mai treacă prin aşa ceva din nou.

Cumva, trebuia să scape de acolo.

Se luptă cu disperare să-şi înăbuşească panica. Gândurile îi goneau nebuneşte în toate direcţiile, ca nişte viermi înnebuniţi, în vreme ce încerca să plănuiască, să se gândească la ceva, orice, ce ar fi putut face pentru a se apăra. Dar ce ar fi *putut* să facă la cum zăcea acolo cu un curcan cu picioarele legate, pregătit pentru cina de Ziua Recunoştinţei?

Sentimentul de umilinţă îi ardea în tot corpul. Nu o violaseră, dar îi făcuseră alte lucruri, lucruri menite să o ruşineze, să o înspăimânte şi s-o secătuiască de energie. A doua zi, când sosea liderul lor, era sigură că deznodământul nu avea să se mai lase aşteptat. Ameninţarea violului, apoi actul propriu-zis aveau s-o distrugă, lăsând-o neputincioasă în mâinile lor, disperată să facă orice pentru a evita să fie violată din nou. Cel puţin acesta era planul lor, credea ea. Dar a naibii să fie dacă avea să le facă jocul.

Fusese cufundată într-o ceaţă de teroare şi şoc încă din clipa când fusese înhăţată şi aruncată într-o maşină, dar, cum zăcea acolo în întuneric, înfrigurată, nefericită şi dureros de vulnerabilă în goliciunea ei, simţi acea ceaţă ridicându-se – sau poate că se mistuia. Nimeni dintre cei care o cunoşteau pe Barrie nu ar fi descris-o ca temperamentală, însă ceea ce simţea acumulându-se în ea acum nu era ceva atât de volatil şi de trecător ca o simplă izbucnire de mânie. Era furie, la fel de pură şi de plină de forţă ca un şuvoi de lavă croindu-şi drum

în sus din măruntaiele pământului până exploda în afară și mătura totul în calea ei.

Nimic din viața ei nu o pregătise pentru ceea ce se petrecuse în ultimele câteva ore. După ce mama și fratele ei muriseră, se bucurase de un răsfăț și de o protecție de care prea puțini copii avuseseră parte. Își văzuse o parte dintre colegele de școală – majoritatea, de fapt – chinuite de nefericirea promisiunilor părintești încălcate, a vizitelor rare și stresante, a faptului de a fi ignorate și izolate, dar ea nu fusese ca ele. Tatăl ei o adora, iar ea știa acest lucru. Era profund interesat de siguranța ei, de prietenele ei, de ceea ce învăța la școală. Dacă spunea că avea să sune, atunci primea întotdeauna un telefon la ora anunțată. Fiecare săptămână îi aducea un mic dar prin poștă, necostisitor, dar ales cu grijă. Înțelesese de ce își făcea atâtea griji în privința siguranței ei, de ce voia să studieze într-o școală exclusivistă de fete din Elveția, cu securitatea asigurată de locația izolată, în loc să o trimită la o școală publică, cu talmeș-balmeșul asociat.

Ea era tot ce mai avea pe lume.

Și el era tot ce mai avea ea pe lume. În copilărie, după incidentul care le înjumătățise familia, se agățase temătoare de tatăl ei timp de câteva luni, urmărindu-l pas cu pas când putea, plângând nepotolită atunci când munca i-l răpea. În cele din urmă, teama că avea să dispară și el din viața ei pălise, dar obișnuința de protecție exagerată se înstăpânise deja.

Avea douăzeci și cinci de ani acum, era femeie în toată firea, și, deși în ultimii ani atitudinea lui protectoare începuse să o sufoce, îi plăcuse prea mult cursul lin al vieții ei pentru a protesta cu adevărat. Îi plăcea munca pe care o făcea la ambasadă, atât de mult, încât se gândea să-și construiască o carieră propriu-zisă în domeniul serviciilor externe. Îi plăcea să joace rolul de gazdă pentru tatăl ei. Își cunoștea la perfecție îndatoririle și protocolul, și existau tot mai multe femei ambasador pe scena internațională. Era o comunitate bogată și exclusivistă, dar ea era potrivită pentru o astfel de carieră și prin temperament, și prin descendență

Era calmă, chiar senină, și înzestrată cu o fire politicoasă și diplomată.

Dar acum, zăcând goală și neputincioasă pe un pat de campanie, cu vânătăi pătându-i pielea palidă, furia ce ardea în ea era atât de profundă și de primitivă, încât simțea că modificase ceva esențial în ea, o transformare mareică a propriei firi. *Refuza* să îndure ceea ce ei – acei necunoscuți malefici – plănuiseră pentru ea. Dacă hotărau să o ucidă, așa să fie. Era pregătită pentru moarte; indiferent cu ce aveau s-o amenințe, nu avea să cedeze.

Draperiile grele fâlfâiră.

Mișcarea îi atrase atenția, și aruncă o privire spre fereastră, dar o făcu din reflex, fără curiozitate. Îi era deja atât de frig, încât nici măcar un vânt suficient de puternic să miște acele draperii grele nu ar fi putut s-o facă și mai mult.

Vântul era negru și avea formă.

Respirația i se opri în piept.

Umbră mută silueta masivă și neagră, silențioasă ca o umbră, strecurându-se prin fereastră. Nu putea fi om; oamenii făceau *un oarecare* zgomot când se mișcau. Cu siguranță, în tăcerea deplină a camerei, ar fi auzit foșnetul ușor al draperiei când se mișcase materialul sau zgomotul discret, ritmic, al respirației. Un pantof zgâriind podeaua, foșnetul hainelor, orice – dacă ar fi fost om.

După trecerea siluetei negre printre ele, draperiile nu căzură la loc perfect aliniate, astfel încât să blocheze complet lumina; rămase o mică deschizătură între ele, o despicătură ce permise intrarea unei raze de lumină de afară, de la stele sau de pe stradă – orice ar fi fost –, care mai atenua întunericul dens. Barrie se străduia să-și concentreze privirea asupra siluetei întunecate, și ochii i se obișnuiau în vreme ce-i urmărea înaintarea silențioasă prin încăpere. Nu țipă; oricine sau orice ar fi fost ființa care se apropia de ea, nu putea fi mai rău decât singurii barbari care ar fi putut sări la strigătele ei.

Poate că adormise, de fapt, și nu făcea decât să viseze. Cu siguranță nu i se părea real. Dar nimic din ceea

ce se petrecuse în acele ore lungi, îngrozitoare, de când fusese răpită nu i se păruse aievea, şi îi era prea frig pentru a fi adormit. Nu, totul era cât se poate de real.

Fără un sunet, silueta întunecată se strecură până lângă patul ei şi se opri. Se înălţă uriaşă deasupra ei, înaltă şi puternică, şi păru să studieze priveliştea oferită de goliciunea ei.

Apoi se mişcă din nou, ducându-şi mâna la cap, şi îşi dezveli chipul, trăgând în sus pielea neagră ca şi cum ar fi fost o simplă coajă de banană.

Era o mască. Fiind atât de extenuată, Barrie avu nevoie de o clipă până să găsească o explicaţie logică pentru acea imagine de coşmar. Clipi spre el. Un bărbat cu o mască. Nici animal, nici fantomă, ci un bărbat în carne şi oase. Îi vedea licărirea ochilor, îi distingea creştetul capului şi paloarea feţei, deşi părea bizar de masiv, într-o manieră care nu afecta nicidecum fantomatica graţie silenţioasă a mişcărilor lui.

Doar un alt bărbat.

Nu intră în panică. Ajunsese dincolo de teamă, dincolo de orice altceva în afară de furie. Se mulţumi să aştepte – aştepta să se lupte, aştepta să moară. Dinţii erau singura armă pe care o avea, aşa că urma să se folosească de ei, dacă putea. Avea să sfâşie carnea atacatorului ei, să încerce să-i provoace răni cât mai grave înainte de a muri. Dacă avea noroc, poate reuşea să îl prindă de gât cu dinţii şi să-l ia cel puţin pe unul dintre acei ticăloşi cu ea în moarte.

Bărbatul zăbovi lângă ea, studiind-o. Mâinile ei legate îşi strânseră pumnii. Naiba să-l ia! Naiba să-i ia pe toţi!

Apoi bărbatul se lăsă pe vine lângă patul de campanie şi se aplecă în faţă, apropiindu-şi foarte mult capul de al ei. Surprinsă, Barrie se întrebă dacă intenţiona să o *sărute* – era ciudat că ideea i se părea atât de insuportabilă – şi se pregăti sufleteşte, gata să se repeadă în sus când el se apropia suficient încât să aibă şansa să ajungă la gâtul lui.

– Mackenzie, Marina Statelor Unite, spuse el cu o şoaptă mută care de-abia îi ajunse la ureche, aflată la doar câţiva centimetri distanţă.

Vorbise în *engleză*, cu un accent american clar. Barrie tresări violent, atât de uluită, încât îi luă o clipă să înţeleagă ce îi spusese. *Marină. Marina Statelor Unite.* Nu mai scosese nici un sunet de câteva ore, refuzând să vorbească sau să le răspundă în orice fel răpitorilor ei, dar acum un sunet mărunt, neputincios, îi scăpă dintre buze.

– Şşt, nu face zgomot, o avertiză el, cu aceeaşi şoaptă mută. Chiar în timp ce vorbea, întinse mâinile deasupra capului ei, iar tensiunea din braţele ei se relaxă brusc. Mica mişcare produse junghiuri de agonie în articulaţiile umerilor ei, şi inspiră şuierator, icnind tăios.

Înăbuşi rapid sunetul, scrâşnind din dinţi pentru a nu lăsa să-i scape strigătul de durere:

– Scuze, şopti ea când îşi recăpătă glasul.

Nu văzuse cuţitul din mâna lui, dar simţi răceala lamei pe pielea ei când bărbatul introduse abil lama sub legături şi tăie în sus, simti smucitura uşoară care îi eliberă mâinile. Încercă să-şi miste braţele şi constată că nu putea; rămaseră întinse deasupra capului ei, fără a răspunde la comenzi.

El înţelese, fără a i se spune. Îşi strecură cuţitul în teacă şi îşi aşeză mâinile înmănuşate pe umerii ei, frământându-i ferm timp de o clipă înainte de a o prinde de încheieturi pentru a-i coborî blând braţele. Barrie îşi simţi articulaţiile cuprinse de flăcări; era ca şi cum braţele i-ar fi fost smulse din umeri, deşi el le trase atent direct în jos, menţinându-le aliniate cu restul corpului ei, pentru a-i atenua durerea. Barrie scrâşni din nou din dinţi, refuzând să mai lase să-i scape vreun alt sunet. Picături de transpiraţie rece îi înfloriră pe frunte şi senzaţia de greaţă îi arse gâtul din nou, dar îndură în tăcere valul de durere.

El îşi înfipse degetele mari în capsula rotatorie umerilor ei, masând ligamentele şi tendoanele umflate şi dureroase, intensificând durerea. Corpul ei gol se întinse

într-un arc tensionat, palid, de suferință, ridicându-se de pe patul de campanie. El o ținu jos, apăsând nemilos articulațiile și mușchii traumatizați, forțându-i să-și revină. Lui Barrie îi era atât de frig, încât căldura ce emana din mâinile lui, dinspre corpul lui când se aplecă peste ea era dogoritor de fierbinte pe pielea ei goală. Durerea o străbătu în fiori uriași, încețoșându-i vederea și gândurile, și prin această ceață își dădu seama că tocmai acum, când avea cea mai mare nevoie să rămână conștientă, urma să leșine.

Nu putea să-și piardă cunoștința. Refuza să o facă. Rezistă cu îndârjire, și după doar câteva momente, care părură mult mai lungi, durerea începu să se retragă. El își continuă masajul intens, trecând-o prin agonie și scoțând-o la liman. Corpul lui Barrie se detensionă, relaxându-se pe patul de campanie, și începu să respire pe gură, inspirând adânc și prelung ca un om care tocmai a terminat o cursă.

– Bravo, șopti el, dându-i drumul.

Lauda aceasta scurtă avu efectul unui balsam asupra emoțiilor ei rănite. Bărbatul se îndreptă și scoase din nou cuțitul, apoi se aplecă peste piciorul patului de campanie. Barrie simți din nou răceala lamei, de data aceasta lipită de glezne, și o nouă smucitură ușoară, apoi se trezi cu picioarele eliberate și, involuntar, se strânse într-un ghem protector, corpul ei reacționând fără instrucțiuni din partea minții, într-o încercare întârziată și inutilă de a se feri și de a-și salva pudoarea. Coapsele i se strânseră cu forță laolaltă, brațele i se încrucișară peste sâni, ascunzându-i, și își îngropă fața în materialul îmbâcsit al saltelei neînvelite. Nu era în stare să ridice privirea spre el; pur și simplu nu putea. Lacrimile îi ardeau în ochi, îi blocau gâtul.

– Ai fost rănită? întrebă el, șoapta fantomatică mângâind-o aspru pe piele ca o atingere adevărată. Poți umbla?

Nu era momentul potrivit să se lase pradă nervilor ei traumatizați. Încă mai trebuiau să iasă din clădire neobservați, iar o criză de isterie ar fi distrus totul.

Barrie înghiți în sec de două ori, luptându-se să-și țină sub control emoțiile la fel de îndârjit cum se luptase să controleze durerea. Lacrimile se revărsară, dar se forță să se îndrepte din poziția ghemuită de autoapărare și să-și coboare picioarele peste marginea patului de campanie. Se ridică tremurătoare în capul oaselor și își impuse să îl privească. Nu făcuse nimic de care să-i fie rușine; avea să treacă și peste asta.

– Sunt bine, răspunse ea, bucuroasă că tonul șoptit impus de situație îi ascundea slăbiciunea din voce.

El se lăsă pe vine în fața ei și începu să-și dea jos în tăcere plasa cu care îi era acoperit echipamentul pentru a-l ține la loc. Încăperea era prea întunecată ca Barrie să poată distinge exact fiecare obiect, dar recunoscu forma unui pistol automat când îl puse pe podea între ei. Îl urmări din priviri, fără a înțelege, până când începu să se dezbrace de cămașă. O teroare sălbatică o lovi în acel moment, izbind-o ca un ciocan în creștetul capului. Dumnezeule, doar nu voia și *el* să...

Cu mișcări blânde, el își puse cămașa în jurul ei, vârându-i brațele prin mâneci ca și cum ar fi fost un copil, apoi încheind fiecare nasture, având grijă să țină materialul departe de corpul ei, ca degetele lui să nu se atingă accidental de sânii săi. Haina încă mai păstra căldura corpului lui; se înfășură în jurul ei ca o pătură, încălzind-o și acoperind-o. Sentimentul brusc de siguranță o înspăimântă aproape la fel de mult ca goliciunea ei de mai devreme. Inima îi tresări în piept și simți un ghem în stomac. Ezitând, întinse mâna într-un gest de scuză și de implorare. Lacrimile i se scurgeau încet pe față, lăsând dâre sărate în urma lor. Avusese parte de atât de multă brutalitate masculină pe parcursul zilei ce trecuse, încât blândețea lui aproape îi distrugea controlul, în condițiile în care loviturile și grosolănia lor nu făcuseră decât să-i întărească hotărârea de a rezista. Se așteptase la același lucru și din partea lui, și, în schimb, se bucurase de o grijă tandră care o zguduia prin simplitatea ei.

Se scurse o secundă, apoi două, pe urmă, cu multă grijă, el îşi închise degetele înmănuşate peste mâna ei.

Mâna lui era mult mai mare decât a ei. Îi simţi mărimea şi fierbinţeala înghiţindu-i degetele reci şi ghici stăpânirea de sine a unui bărbat care îşi cunoştea exact propria forţă. O strânse uşor, apoi îi eliberă mâna.

Barrie se zgâi la el, încercând să străpungă voalul de întuneric şi să-i vadă trăsăturile, dar faţa i se vedea foarte vag, iar imaginea era şi mai înceţoşată din cauza lacrimilor ei. Reuşi să distingă câteva detalii însă şi să-i urmărească mişcările. Purta un tricou negru şi îşi puse la loc echipamentul, într-o tăcere la fel de deplină ca atunci când şi-l scosese. Desprinse o clapă neagră de pe încheietura mâinii, şi ea surprinse licărirea slabă a unui ceas de mână luminos.

– Avem la dispoziţie exact două minute jumătate să ieşim de aici, murmură el. Fă *ce* îţi spun, *când* îţi spun.

Înainte nu ar fi fost în stare să o facă, dar acel scurt moment de înţelegere, acea conexiune creată îi dăduseră aripi. Barrie încuviinţă din cap şi se ridică. Genunchii îi tremurau. Se forţă să-i ţină drepţi şi îşi dădu părul la o parte de pe faţă.

– Sunt gata.

Făcuse exact doi paşi, când, sub ei, o rafală de împuşcături sfâşie noaptea.

Bărbatul se răsuci instant pe călcâie, în tăcere, alunecând de lângă ea atât de rapid, încât Barrie clipi surprinsă, nereuşind să-l urmărească. În spatele ei, uşa se deschise. Un val aspru de lumină pătrunzătoare o orbi, şi o siluetă ameninţătoare se profilă în pragul uşii. Paznicul – bineînţeles că exista un paznic. Urmară o serie de mişcări precipitate, un geamăt, apoi paznicul se prăbuşi pe două braţe pregătite să-l prindă. La fel de silenţios cum părea să facă orice altceva, salvatorul ei târî paznicul înăuntru şi îl întinse pe jos. Apoi păşi peste cadavru, o prinse de încheietura mâinii cu o strângere ca de menghină şi o trase afară din cameră.

Holul era îngust, murdar şi plin de gunoaie. Lumina care păruse atât de intensă provenea de la un singur

bec neacoperit. Noi focuri de armă izbucniră sub ei și în stradă. Din stânga se auzi tropăit de pași. În dreapta se afla o ușă închisă, iar dincolo de ea se vedea prima treaptă a unei scări neiluminate.

Bărbatul închise ușa camerei din care tocmai ieșiseră și o ridică pe Barrie, prinzând-o sub brațul lui stâng ca și cum n-ar fi fost decât un sac de făină. Barrie se agăță naucită de piciorul lui în timp ce el porni cu pași mari și tăpizi spre camera următoare și se strecură în întunericul ei protector. De-abia închisese usa, când un torent de strigăte și de înjurături de pe hol o făcu să-și îngroape fața în materialul negru al cracului pantalonilor lui.

El o îndreptă și o puse pe picioare, împingând-o în spatele lui și scoțându-și arma de pe umăr. Rămaseră lângă ușă, nemișcați, ascultând vacarmul iscat de cealaltă parte a panoului de lemn. Barrie identifică trei voci diferite și le recunoscu pe toate. Izbucniră noi strigăte și înjurături, în limba pe care o auzise, cu întreruperi, toată ziua, dar pe care nu o înțelegea. Înjurăturile deveniră violente când fu descoperit cadavrul pazniculuișt absența ei. O bubuitură răsună în perete când unul dintre răpitorii ei își descărcă nervii.

– Aici Unu. Mergem pe B.

Șoapta lui mută o făcu să tresară. Derutată, se zgâi la el, încercând să înțeleagă cuvintele. Era atât de obosită, încât îi luă o clipă până să-și dea seama că probabil transmisese un mesaj codat prin stația radio. Bineînțelese că nu era singur; lucra cu o întreagă echipă de salvatori. Nu aveau altceva de făcut decât să iasă din clădire, apoi urmau să fie așteptați undeva de un elicopter, de o camionetă sau de un vas. Nu o interesa nici măcar dacă aveau să meargă pe biciclete; era dispusă chiar să umble pe jos – desculță, dacă era nevoie.

Dar mai întâi trebuiau să iasă din clădire. Evident, planul fusese de a o scoate pe furiș pe fereastră, fără ca răpitorii ei să afle nimic până dimineață, dar ceva decursese prost, iar ceilalți fuseseră observați. Acum erau prinși în această cameră, fără nici o posibilitate de a se întâlni cu restul echipei lui.

Corpul ei începu să se răzvrătească împotriva stresului pe care îl îndurase timp de atâtea ore îndelungate, împotriva terorii, a foametei, a efortului. Cu un fel de interes distant, își simți fiecare mușchi începând să tremure slab, fiorii urcându-i dinspre picioare spre trunchi până fu cuprinsă de un tremur incontrolabil.

Ar fi vrut să se sprijine de el, dar îi era teamă că avea să-i stânjenească mișcările. Viața ei – și a lui – depindeau în întregime de experiența lui. Ea nu putea să-l ajute, așa că măcar trebuia să încerce să nu-l încurce. Dar avea nevoie disperată de sprijin și, prin urmare, se împletici câțiva pași până la perete. Se străduí să nu facă deloc zgomot, dar el o simți mișcându-se și se întoarse pe jumătate, întinzând în spate mâna stângă și prinzând-o. Fără un cuvânt, o trase spre el, lipind-o de spatele lui, ținând-o aproape în caz că erau nevoiți să-și schimbe locația în grabă.

Apropierea lui fizică avu un efect bizar de calmare în profunzime. Răpitorii ei îi insuflaseră asemenea teamă și dezgust, încât fiecare instinct feminin din ea se scandalizase, și, după ce o lăsaseră în sfârșit singură în frig și întuneric, se întrebase cu o oarecare mâhnire dacă avea să mai fie vreodată capabilă să aibă încredere într-un bărbat. Răspunsul, cel puțin în ceea ce îl privea pe *acest* bărbat, era da.

Se sprijini recunoscătoare de spatele lui, atât de obosită și de slăbită, încât, doar pentru o clipă, fu nevoită să-și odihnească și capul pe el. Căldura corpului lui trecea prin materialul aspru al vestei din plasă, încălzindu-i obrazul. Chiar și mirosul lui era fierbinte, remarcă ea printr-un fel de ceață; parfumul lui era un amestec de transpirație proaspătă și curată, dar și virilitate moscată, efortul și tensiunea încingându-le până ajunseră să capete o aromă la fel de îmbătătoare ca a celui mai fin whisky. *Mackenzie*. Îi spusese că numele lui era Mackenzie, i-l șoptise când se lăsase pe vine pentru a i se prezenta.

O, Doamne, el era atât de cald, iar ei încă îi era atât de frig. Podeaua nisipoasă de piatră de sub picioarele ei goale părea să emită valuri de răceală spre tălpile ei

Cămaşa lui era atât de mare, încât o făcea să pară piti-că, atârnându-i aproape până la genunchi, dar era totuşi goală pe sub ea. Tremura din tot corpul.

Rămaseră nemişcaţi în întunericul silenţios al camerei goale timp de o eternitate, ascultând focurile de armă îndepărtându-se şi devenind tot mai slabe, ascultând strigătele şi înjurăturile care începură şi ele să pălească; ascultară atât de mult timp, încât Barrie alunecă într-un somn iepuresc, sprijinindu-se cu capul de spatele lui. El rămase ca o stâncă, neclintit, dovedind o răbdare mai presus de orice şi-ar fi imaginat ea că e posibil. Nu se foi agitat pentru a-şi ajusta poziţia, nu dădu nici un semn că muşchii lui ar fi obosit. Ritmul lent şi uniform al respiraţiei lui era singura mişcare pe care o putea ea detecta, şi, aşa cum stătea sprijinită de el, senzaţia îi aminti de plutirea unei bărci pe o baltă, ridicându-se şi coborând blând...

Se trezi când el întinse mâna în spate şi o scuturâ uşor.

– Ei cred că am scăpat, şopti el. Nu te mişca şi nu scoate nici un sunet cât mă duc să verific.

Ascultătoare, Barrie se desprinse de el, deşi mai că îi veni să plângă când pierdu căldura corpului lui. El aprinse o lanternă ce emitea doar un fascicul îngust de lumină, cea mai mare parte a lentilei fiind acoperită cu fâşii de bandă neagră. Plimbă lumina prin încăpere, constatând că era goală cu excepţia unor cutii vechi îngrămădite lângă un perete. Toate colţurile erau pline de pânză de păianjen, iar podeaua era acoperită cu un strat gros de praf. Barrie nu reuşi să vadă decât o singură fereastră pe peretele îndepărtat, dar el avu grijă să nu lase fasciculul de lumină prea aproape de ea, pentru a nu risca să le trădeze prezenţa. Camera părea să fi stat nefolosită de foarte mult timp.

Se aplecă spre ea şi îşi lipi gura de urechea ei. Răsuflarea lui caldă i se revărsă pe piele cu fiecare cuvânt.

– Trebuie să ieşim din clădirea asta. Oamenii mei au făcut să pară ca şi cum am fi evadat, dar probabil nu vom reuşi să ne reîntâlnim cu ei decât mâine-noapte.

Avem nevoie de un loc în care să aşteptăm în siguranţă. Ce ştii despre amenajarea interioară a cladirii?

Barrie clătină din cap şi îi urmă exemplul, ridicându-se pe vârfuri pentru a-şi apropia buzele de urechea lui.

– Nimic, şopti ea. Am fost legată la ochi când m-au adus aici.

El aprobă scurt din cap şi se îndepărtă de ea. Barrie se simţi din nou pierdută, abandonată, fără apropierea lui fizică. Ştia că era doar o slăbiciune temporară, acest impuls de a se agăţa de el şi de siguranţa pe care o reprezenta el, dar avea nevoie de el acum cu o intensitate aproape dureroasă. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să se lipească din nou de el, să simtă acea căldură animalică ce îi spunea că nu era singură; voia să poată atinge acea forţă de oţel care stătea scut între ea şi ticăloşii care o răpiseră.

Temporară sau nu, Barrie detesta acea slăbiciune din partea ei; îi amintea prea mult de felul în care se agăţase de tatăl ei după moartea mamei şi a fratelui ei. Ce-i drept, fusese doar o copilă pe atunci, iar apropierea care se născuse între ea şi tatăl ei fusese, în cea mai mare parte, un lucru bun. Însă văzuse şi cât putea fi de înăbuşitoare şi, discret, după cum îi stătea în fire, începuse să se îndepărteze treptat de el. Acum apăruse acest incident, iar primul ei instinct era de a se agăţa de altcineva. Oare avea să devină o povară pentru cineva de fiecare dată când apărea o traumă în viaţa ei? Nu voia să fie aşa, nu voia să fie neputincioasă. Acest coşmar îi arătase mult prea intens că orice securitate, oricât de solidă ar fi părut, avea punctele ei slabe. În loc să depindă de alţii, ar fi fost mai bine să-şi dezvolte propriile puncte forte, ştiind că ele existau, dar rămaseseră inactive cea mai mare parte a vieţii ei. De acum încolo însă, lucrurile aveau să se schimbe.

Poate chiar se schimbaseră deja. Furia incandescentă care o copleşise în vreme ce zăcuse goală şi legată pe acel pat de campanie încă mai ardea în ea, un miez mic, încins, pe care nici măcar extenuarea ce îi amorţea mintea nu îl putea stinge. Graţie acestei furii, refuză

să se abandoneze slăbiciunii, refuză să facă orice ar fi putut să-l încurce pe Mackenzie, indiferent cum. În schimb, se întări sufletește, forțându-și genunchii să rămână drepți și îndreptându-și umerii.

– Ce vom face? îi șopti ea. Cu ce pot să ajut?

Fiindcă această fereastră murdară nu era acoperită de draperii grele, reuși să-i vadă o parte din trăsături când se întoarse să o privească. Jumătate din față îi era în umbră, dar lumina sărăcăcioasă licări pe linia oblică a unui pomet înalt și sculptat, dezvăluind o bărbie puternică, și dansă pe o gură la fel de clar sculptată ca a unei statui grecești din antichitate.

– Va trebui să te las singură o vreme, spuse el. Vei fi în regulă?

Panica explodă în stomacul și în pieptul ei. De-abia reuși să-și înghită țipătul de protest care i-ar fi trădat. Clătină din dinți și hotărând să nu vorbească, fiindcă țipătul i-ar fi zburat de pe buze dacă ar fi deschis gura, încuviință din cap.

El ezită, iar Barrie îi simți atenția concentrându-se asupra ei când îi detectă neliniștea și înțelese că încerca să decidă dacă ar fi fost sau nu sigur să o părăsească. După câteva clipe, dădu scurt din cap, ca pentru a-i recunoaște determinarea, sau cel puțin acordându-i încredere.

– Mă întorc într-o jumătate de oră, spuse el. Promit.

Scoase ceva dintr-un buzunar al vestei. Desfășură obiectul, dând la iveală un fel de pătură subțire. Barrie rămase nemișcată, în vreme ce el o înfășură strâns în jurul ei. Deși era foarte subțire, pătura începu imediat să reflecte puțina căldură a corpului ei. Când el își luă mâinile de pe margini, acestea se depărtară, iar Barrie se simți înnebunită de ele, în încercarea de a păstra acea căldură fragilă. Până să reușească să-și tragă pătura în jurul ei, el deja dispăruse, întredeschizând ușa foarte puțin și strecurându-se prin ea la fel de silențios cum intrase pe fereastră în camera în care fusese ea ținută. Apoi ușa se închise, iar ea rămase din nou singură în întuneric.

Nervii ei țipară în semn de protest, dar îi ignoră. În schimb, se concentră să rămână cât mai tăcută posibil, ciulind urechea la orice zgomot din clădire care ar fi putut să-i spună ce se petrecea. Încă se mai auzeau sunete vagi din strada, rezultatul schimbului de focuri care alarmase locuitorii din apropiere, dar și acestea începeau să pălească. Zidurile groase de piatră ale clădirii atenuau orice sunet. Din interiorul clădirii nu detecta decât tăcere. Oare răpitorii ei abandonaseră locul după presupusa ei fuga? Porniseră în urmărirea echipei lui Mackenzie, crezând că era cu ei?

Se clătină pe picioare și de-abia atunci își dădu seama că se putea așeza pe podea și să-și înfășoare pătura în jurul ei, conservând astfel și mai multă căldură. Picioarele îi erau aproape amorțite de frig. Atentă, se coborî la podea, îngrozită să nu facă vreun zgomot fără să vrea. Se așeză pe pătura subțire și o strânse în jurul ei cât de bine putea. Oricare ar fi fost materialul din care era confecționată, pătura bloca răceala podelei de piatră. Strângându-și genunchii la piept, Barrie își petrecu brațele în jurul lor și își sprijini capul pe ei. Se simțea mai confortabil acum ca niciodată în ultimele ore prelungi de teroare, și, inevitabil, pleoapele îi deveniră grele. Stând singură în camera întunecată, murdară și goală, adormi.

capitolul 3

Cu pistolul în mână, Zane se mișcă în tăcere prin clădirea veche și dărăpănată, evitând grămezile de moloz și piatră spartă. Se aflau deja la etajul superior, prin urmare, cu excepția acoperișului, singura direcție în care se putea deplasa era în jos. Știa deja unde se aflau ieșirile, dar nu și unde erau băieții răi. Își aleseseră acea clădire doar ca ascunzătoare temporară și o abandonaseră atunci când crezuseră că victima lor scăpase? Sau era acesta locul lor de întâlnire obișnuit? Dacă da, câți erau în total? Și *unde* erau? Trebuia să știe toate aceste detalii înainte de a risca să o mute pe domnișoara Lovejoy

Nu mai rămăsese decât vreun ceas până la ivirea zorilor; trebuia s-o ducă într-un loc sigur până atunci.

Se opri într-un punct în care coridorul cotea, lipindu-se de perete și petrecându-și ușor capul pe după colț, doar cât să poată vedea. Era gol. Fără un sunet, avansă pe hol, verificând la fel de atent cele câteva camere ce se deschideau din el.

Își trăsese la loc cagula neagră și se mânjise cu praf peste brațele goale pentru a-și atenua strălucirea pielii și a fi mai puțin bătător la ochi. Faptul că îi dăduse cămașa domnișoarei Lovejoy, rămânând cu brațele goale, îl făcuse oarecum mai vizibil, dar considera că brațele lui puternic bronzate nu erau nicidecum la fel de probabil a fi observate precum corpul ei gol. Chiar și în beznă din camera în care fusese ținută, văzuse clar licărirea palidă a pielii ei. Cum nu-i văzuse prin preajmă hainele, faptul că-i oferise cămașa lui fusese singurul lucru pe care l-ar fi putut face. O văzuse tremurând de frig – dovadă a șocului, căci noaptea era caldă –, și probabil ar fi devenit isterică dacă ar fi încercat s-o scoată de acolo așa cum era, goală-pușcă. Fusese pregătit ca, la nevoie, să îi aplice o lovitură care s-o adoarmă. Dar fusese foarte curajoasă până în acel moment și nici măcar nu țipase când el se înălțase pe neașteptate deasupra ei în întuneric. Grație simțurilor lui atât de ascuțite însă, știuse ghicise cât de fragil era controlul ei, cât de mult îi erau întinși nervii.

Era de înțeles. Cel mai probabil, fusese violată, nu doar o dată, ci de mai multe ori, de la răpire. Poate să avea să cedeze psihic după încheierea crizei, odată ajunsă în siguranță, dar deocamdată se ținea bine. Curajul ei îi făcu inima să se strângă cu un amestec de mândrețe și hotărâre nestrămutată de a o proteja. Prima lui prioritate era să o scoată din Libia, nu să se răzbune pe răpitorii ei – dar, dacă vreunul dintre ticăloși ajungea întâmplător să-i stea în cale, atunci așa să fie.

Haul negru al unui șir de scări se căscă în fața lui. Întunericul era liniștitor; nu doar indica absența oricărui paznic, ci avea să-i ofere și protecție. Oamenii încă

se agățau de instinctele primitive ale locuitorilor din peșteri. Dacă erau treji, voiau în jurul lor confortul luminii, ca să poată vedea dușmanii când se apropiau. Întunericul era o armă pe care torționarii o foloseau pentru a frânge spiritul prizonierilor lor, fiindcă le scotea în evidență neputința, atățându-le nervii. Dar el era ofiter SEAL, iar întunericul era pur și simplu o circumstanță de care se putea folosi. Păși atent pe scări, rămânând cu spatele spre zid pentru a evita eventualele margini prăbușite ale treptelor de piatră. Era destul de sigur că scările erau utilizabile în siguranță, altfel răpitorii nu le-ar fi folosit, dar nu își asumă riscuri. Ca niște idioți, oamenii își depozitau diverse lucruri pe trepte, blocându-și singuri căile de ieșire în caz de urgență.

O ușoară atenuare a întunericului chiar în fața lui îi dădu de înțeles că se apropia de capătul scărilor. Se opri cât încă se afla în umbra protectoare, încercând să prindă cel mai mic zgomot. Reuși. Auzi ceea ce căutase, sunetul îndepărtat al unor voci, voci furioase ce se suprapuneau, aruncând înjurături și explicații. Deși Zane știa araba, era prea departe pentru a înțelege ce spuneau. Nu conta; fusese interesat să le descopere locația, iar acum o aflase. Își înăbuși impulsul de a se răzbuna în numele domnișoarei Lovejoy. Misiunea lui era să o salveze, nu să o pună și mai mult în pericol.

Exista câte o casă a scării la fiecare capăt al clădirii. Știind acum că răpitorii se aflau la parterul părții de est, Zane începu să-și croiască drum spre scările din partea de vest. Nu dădu peste nici un paznic; după cum spuserase, răpitorii credeau că fusese deja salvată și nu mai vedeau rostul să posteze paznici.

Din experiența lui, misiunile perfecte erau foarte rare, atât de rare, încât putea număra pe degetele de la o singură mână cele la care participase și unde totul mersese șnur. Încerca să se pregătească pentru defecțiunile mecanice, pentru accidente, pentru forțele naturii, dar nu avea cum să se pregătească dinainte pentru factorul uman. Nu știa cum fuseseră avertizați răpitorii

de prezența trupelor SEAL, dar se gândise la această posibilitate încă de la început și făcuse un plan alternativ în caz că mergea prost ceva. Și chiar mersese prost – și nu avea să afle decât mai târziu ce anume; cu excepția scurtului mesaj transmis echipei lui, în care le spunea să se retragă și să treacă la planul alternativ, nu comunicaseră prin radio.

Probabil era doar ghinion pur, vreun locuitor întârziat care dăduse pe neașteptate peste unul dintre oamenii lui. Se întâmplau și astfel de lucruri. Prin urmare, pregătise un plan B, planul lui pentru orice eventualitate, fiindcă, în timp ce își croiau drum spre clădire, fusese cuprins de un sentiment de neliniște. Când intuiția îi spunea ceva, Zane asculta. Iepurașul Withrock îi aruncase o dată o privire pe sub sprâncene și îi spusese: „Șefule, ești chiar mai fantomatic decât Fantomaticul". Dar aveau încredere în instinctele lui, atât de mult încât, în mintea lor, probabil trecuseră la planul B imediat ce îi dăduse glas, chiar înainte ca el să fi intrat în clădire.

Fiind nevoit să țină cont de domnișoara Lovejoy, optase pentru varianta mai sigură. De aceea preferase să intre singur pe fereastră, după ce Fantomaticul îi raportase, în urma recunoașterii, că răpitorii puseseră paznici la intervale regulate pe tot cuprinsul etajului întâi. Nu se vedeau lumini în nici una dintre camerele de la etajul patru, unde fuseseră informați că era ținută domnișoara Lovejoy, ceea ce însemna probabil că nu exista nici un paznic efectiv în cameră cu ea; un paznic ar fi obligat să stea în întuneric.

Dacă să vrea, răpitorii îi indicaseră exact camera: singură fereastră fusese acoperită cu draperii. Când Zane ajunsese la camera respectivă, întredeschisese atent draperiile grele pentru a se asigura că nu ascundeau o lumină din interior, dar descoperise că încăperea de dincolo de ele era cufundată într-un întuneric total. Iar domnișoara Lovejoy se aflase acolo, exact așa cum o așteptase.

Acum, când credeau că nu mai aveau ce să păzească, răpitorii păreau să se fi grupat toți laolaltă. Zane se furișă

prin camerele de jos până ajunse la cealaltă casă a scării, apoi urcă în tăcere înapoi. Grație Fantomaticului, știa un loc destul de sigur unde putea s-o ducă pe domnișoara Lovejoy cât timp așteptau o altă oportunitate de a fi ridicați; nu avea altceva de făcut decât să o ducă acolo neobservată. Ceea ce însemna că trebuia s-o facă înainte de ivirea zorilor, fiindcă o femeie occidentală pe jumătate goală și cu părul roșu s-ar fi făcut cu siguranță remarcată într-o țară islamică. Nici el nu s-ar fi integrat complet în peisaj, în pofida părului negru și a pielii bronzate, din cauza costumului de camuflaj, a plasei cu echipamente și a armamentului. Majoritatea oamenilor ar fi remarcat un bărbat cu vopsea de camuflaj pe față și o carabină automată agățată de umăr.

Ajunse la camera unde o lăsase pe domnișoara Lovejoy și intră la fel de încet cum ieșise. Camera era goală. Un sentiment de alarmă îl zgudui din cap până în picioare, făcând să i se contracte toți mușchii, apoi văzu grămăjoara mică și întunecată de pe podea și își dădu seama că se strânsese ghem și se acoperise cu pătura subțire. Nu se mișca. Zane îi ascultă respirația regulată, aproape inaudibilă, și înțelese că adormise. Simți din nou acea strângere de inimă subtilă. Fusese ținută în tensiune și teroare timp de câteva ore, vizibil extenuată, dar incapabilă să doarmă; puțina siguranță pe care reușise să i-o asigure oferindu-i cămașa lui, o pătură și o saltea cunzătoare temporară, precară, fusese suficientă pentru a-i permite să se odihnească. N-ar fi vrut să o deranjeze, dar trebuiau să se miște.

Cu blândețe, își puse mâna pe spatele ei, masând-o ușor, încercând să o trezească fără să o zgâltâie, readucându-o treptat în simțiri, astfel încât să nu se sperie. După o clipă, fata începu să se foiască sub atingerea lui și simți momentul când se trezi, îi simți tresărirea scurtă de panică, apoi hotărârea calmă cu care se luptă să se controleze.

– Ne mutăm într-un loc mai sigur, îi șopti el, desprinzându-și mâna de pe ea imediat ce se asigură că se trezise.

Având în vedere prin câte trecuse, probabil nu voia să fie nevoită să îndure atingerea unui bărbat mai mult decât ar fi fost necesar. Gândul îl înfurie, căci instinctul lui era să o aline; femeile din familia lui, mama, sora și cumnatele, erau toate adorate și prețuite de bărbați. Ar fi vrut s-o cuibărească pe Barrie Lovejoy în brațele lui, să îi promită că avea să-i facă bucăți, personal, pe toți ticăloșii care îi făcuseră rău, dar nu voia să facă nimic care să-i afecteze controlul fragil. Și, oricum, nu aveau timp pentru gesturi de alinare.

Barrie se ridică greoi în picioare, continuând să strângă pătura în jurul ei. Zane se întinse spre ea, și degetele ei se închiseră strâns peste material, apoi se relaxară treptat. Nu era nevoie să-i explice motivul pentru care avea să renunțe la bucata de material ce o proteja. Zane știa că încă era înfrigurată și totodată dureros de rușinată de nuditatea ei aproape completă.

– Poart-o așa, îi șopti el, înfășurând pătura în jurul taliei ei ca pe un sarong, astfel încât aceasta îi ajunse până la picioare.

Legă bine capetele păturii peste șoldul ei stâng, apoi se aplecă să verifice că materialul nu era prea strâns în partea de jos a picioarelor, lăsându-i suficientă libertate de mișcare dacă erau nevoiți să alerge.

Când se îndreptă, ea îi atinse brațul, apoi își desprinse rapid mâna, ca și cum chiar și acea atingere scurtă ar fi fost prea mult pentru ea.

– Mulțumesc, șopti ea.

– Urmărește-mă cu atenție, o instrui el. Respectă semnalele pe care ți le fac cu mâna. Îi explică rapid cele mai simple semnale, ridicarea pumnului încleștat care însemna „Stop!" și mâna deschisă care însemna doar „Așteaptă", semnalul pentru a înainta și semnalul pentru a se ascunde. Ținând cont de starea ei de spirit, la care se adăuga extenuarea evidentă, se îndoia că ar fi putut reține mai mult de acele patru comenzi simple. Oricum nu aveau de mers prea mult; dacă aveau să descopere că le erau necesare mai multe comenzi de atât însemna că dăduseră de belele.

Barrie ieşi după el din cameră şi coborî scara din partea de vest a clădirii, deşi Zane îi simţi ezitarea când păşi în adâncimea de coşmar. Îi arătă cum să stea cu spatele spre perete, cum să testeze cu piciorul marginea treptei. O simţi împiedicându-se o dată, îi auzi răsuflarea şuierată. Se răsuci pe călcâie pentru a o stabiliza; în mâna dreaptă avea pistolul, dar braţul stâng îi ţâşni rapid spre ea, încolăcindu-se în jurul şoldurilor ei pentru a o echilibra când se clătină cu două trepte mai sus de el. Prin gestul acesta o săltă cu totul de la pământ, trăgând-o spre partea stângă a trunchiului lui. O simţea moale în strânsoarea lui, cu şoldurile înguste, dar frumos rotunjite, iar nările i se lăţiră când detectă dulceaţa caldă a pielii ei.

Era aproape aşezată pe braţul cu care o înconjurase, sprijinindu-şi mâinile pe umerii lui. Ezitând, se aplecă şi o lăsă iar cu picioarele pe trepte, iar ea se îndepărtă imediat de el.

– Scuze, îi şopti ea în întuneric.

Admiraţia lui Zane pentru ea crescu. Nu scâncise în braţele lui, în ciuda faptului că aproape căzuse, în ciuda felului în care o prinsese. Se ţinea bine, concentrându-şi atenţia asupra realizării unui singur ţel: eliberarea.

Mişcările ei erau şi mai prudente acum, după acel pas greşit, lăsând mai mult spaţiu între ei decât i-ar fi plăcut lui. La ultimul şir de trepte, Zane se opri, aşteptând-o să-l ajungă din urmă. Ştia că nu-l putea vedea, aşa că, atunci când ea se apropie, el îi vorbi încet, pentru a evita ca Barrie să se izbească de el.

– Aici, şopti el.

Coborî atent ultimele câteva trepte şi ieşi în lumina slabă. Nu se vedea nimeni. Fluturând scurt din mână, îi făcu semn lui Barrie să înainteze, iar ea ieşi din obscuritatea casei scărilor şi se opri lângă el.

Ieşirea spre stradă era marcată de un set de uşi duble uriaşe din lemn, dar Zane era conştient de zgomotele tot mai puternice de afară, datorate apropierii zorilor, şi ştia că era prea riscant să folosească acea ieşire. Din stânga lor se auzi o voce ridicată, strigând în arabă,

și o simți pe Barrie crispându-se. Rapid, înainte ca sunetul vreunuia dintre răpitorii ei să apuce să o înspăimânte, o conduse într-o debara aglomerată, unde o singură fereastră mică licărea sus pe perete.

– Ieșim pe fereastra asta, murmură el. O să ai de sărit cam un metru douăzeci până la sol, nimic exagerat. O să te ajut să urci. După ce aterizezi, te ferești de stradă, dar rămâi lipită de partea asta a clădirii. Lasă-te pe vine ca să ai o siluetă cât mai mărunță. Bine?

Barrie încuviință din cap în semn că înțelesese, și își croiră drum peste cutiile amestecate și peste moloz până ajunseră sub fereastră. Zane se întinse spre pervaz, se agăță cu degetele de tencuială și se ridică până ajunse să se sprijine cu un genunchi pe pervaz și cu un bocanc pe un vraf șubred de cutii. Era evident că fereastra nu mai fusese folosită de multă vreme; geamul devenise opac de la praf, balamalele erau ruginite și înțepenite. Deschise fereastra cu forță, crispându-se la scârțâitul pe care îl scoase, deși știa că nu avea să se audă până la locul unde se aflau răpitorii. Un val de aer proaspăt umplu încăperea îmbâcsită. Ca o felină, sări pe podea, apoi se întoarse spre Barrie.

– Poți să-ți sprijini piciorul pe palma mea sau poți să te urci pe umerii mei. Ce preferi?

Cu fereastra deschisă, încăperea devenise mai luminoasă. Îi văzu expresia nesigură cu care se zgâi spre fereastră și pentru prima dată aprecie cât de uniforme îi erau trăsăturile. Știa deja cât de dulce era conturul corpului ei, dar acum aflase și că domnișoara Lovejoy era o încântare pentru ochii lui.

– Poți să treci pe acolo? șopti ea, ignorându-i întrebarea și studiind din priviri mai întâi lățimea umerilor lui, apoi cât de îngustă era fereastra.

Zane făcuse deja aceste măsurători în minte.

– Va fi strâmt, dar am trecut și prin altele mai mici.

Barrie îi privi chipul întunecat, apoi încuviință hotărâtă din cap, dând de înțeles că era gata să meargă mai departe. Acum Zane o văzu calculând dificultatea de a trece prin fereastră cu pătura legată în jurul taliei

şi observă exact momentul când se hotărî. Îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia, dezlegându-şi pătura şi încolăcind-o în jurul ei ca un fular lung, petrecând-o în jurul gâtului şi aruncând capetele peste umeri, lăsându-le să-i atârne dezinvolt pe spate.

– Cred că ar fi mai bine să mă urc pe umerii tăi, spuse ea. Mă voi putea împinge mai bine astfel.

Zane îngenunche pe podea şi ridică mâinile, ca Barrie să se poată prinde şi sprijini. Ea se duse în spatele lui şi păşi îndrăzneaţă cu piciorul drept pe umărul lui drept, apoi se ridică într-o poziţie pe jumătate ghemuită. Imediat ce piciorul ei stâng îşi găsi locul pe umărul lui, iar mâinile ei se fixară între ale lui, Zane se ridică încetişor până ajunse complet în picioare. Greutatea ei era neglijabilă în comparaţie cu ceea ce îndurase în timpul antrenamentelor. Se apropie de perete, iar ea îşi eliberă mâna dreaptă pentru a se sprijini de pervaz.

– Gata, şopti şi se împinse prin fereastră.

Trecu prin ea cu capul înainte. Era cel mai rapid mod, dar nu şi cel mai uşor, fiindcă nu avea cum să-şi atenueze căderea pe cealaltă parte. Zane ridică privirea şi văzu licărirea picioarelor ei palide şi goale, dar şi rotunjimile dezgolite ale feselor; apoi dispăru de sub ochii lui, şi se auzi o bufnitură când ajunse la sol.

Rapid, Zane se ridică din nou la fereastră.

– Eşti bine? întrebă el cu vocea aspră.

Preţ de o clipă, nu auzi nimic, apoi primi un răspuns tremurat, şoptit:

– Aşa cred.

– Ia carabina.

Îi întinse arma, apoi se lăsă la podea şi-şi scoase echipamentul prins în plasă, pe care-l aruncă apoi pe fereastră. La final veni el, cu picioarele înainte, răsucindu-şi umerii într-un unghi care să-i permită să treacă prin fereastra îngustă şi aterizând în poziţie ghemuită. Ascultându-l, Barrie se trăsese într-o parte şi stătea aşezată lângă zid, strângând din nou pătura în jurul ei şi ţinând în braţe carabina lui.

Zorile se apropiau rapid, rămășițele de întuneric abia alunecând cu un amurg adânc.

– Grăbește-te, spuse el, îmbrăcându-și vesta cu plasă și luând carabina de la ea.

O puse la locul ei, apoi scoase din nou pistolul. Sentea patului greu al armei în palma lui era liniștitoare și teribil de familiară. Cu arma în mâna dreaptă și cu mâna ei strânsă în stânga, o trase pe cea mai apropiată alee.

Benghazi era un oraș modern, destul de occidentalizat, și principalul port al Libiei. Se aflau aproape de docuri și simțea puternic mirosul mării în nări. Ca marea majoritate a zonelor de coastă, era unul dintre locurile cele mai neplăcute din oraș. Din câte reușise să-și dea seama, nu apăruseră deloc autorități care să cerceteze schimbul de focuri, chiar presupunând că ar fi fost raportat. Guvernul libian nu era prietenos – nu existau relații diplomatice între Statele Unite și Libia –, dar asta nu însemna că guvernul ar fi închis neapărat ochii la răpirea fiicei unui ambasador. Desigur, era la fel de probabil să o facă, acesta fiind și motivul pentru care nu se încercase o rezolvare pe căi diplomatice. Cea mai bună opțiune fusese să se intervină pur și simplu, ca domnișoara Lovejoy să fie salvată cât de repede posibil.

Zona de coastă era presărată din abundență cu o serie de clădiri părăginite, abandonate. Restul echipei se retrăsese într-una dintre ele, distrăgându-le atenția urmăritorilor de la Zane și domnișoara Lovejoy, în timp ce ei se ascundeau într-alta. Aveau să se reîntâlnească la ora fixă, în dimineața următoare.

Automaticul alesese locurile, așa că Zane avea încredere că erau relativ sigure. Acum, el și domnișoara Lovejoy își croiră drum printr-o rețea întortocheată de alei. Ea scoase un sunet înăbușit de dezgust la un moment dat, iar Zane bănui că probabil călcase în ceva neplăcut, dar, în afară de acel incident, avansă curajoasă în tăcere.

După doar câteva minute, ajunseră la ascunzătoarea aleasă. Clădirea arăta mai mult prăbușită decât în picioare,

dar Fantomaticul o cercetase şi raportase existenţa unei camere intacte în interior. Unul dintre pereţii exteriori era fărâmiţat, nerămânând din el decât ceva mai mult de o grămadă de moloz. Zane îl încălecă, apoi o prinse pe domnişoara Lovejoy în jurul taliei şi, fără nici un efort, o ridică peste grămadă, răsucindu-şi trunchiul pentru a o depune pe cealaltă parte. Apoi i se alătură, conducând-o pe sub bârne pe jumătate căzute şi pe lângă pânze de păianjen pe care voia să le lase neatinse. Faptul că putea vedea acele pânze îi dădea de înţeles că trebuiau să se ascundă rapid.

Uşa camerei din interior atârna haotic într-o singură balama, iar lemnul începuse sa putrezească în partea de sus. O trase pe Barrie în interiorul zidurilor protectoare.

– Stai aici până mă ocup de urmele noastre, îi şopti el, apoi se lăsă pe vine şi înaintă spre locul unde trecuseră peste rămăşiţele zidului exterior.

De acolo se întoarse pe unde veniseră, împrăştiind noroi uscat pentru a ascunde semnele trecerii lor. Observă pete întunecate şi umede pe bucăţile sparte de piatră care erau tot ce mai rămăsese din podea. Se încruntă, ştiind ce însemnau acele pete întunecate. La naiba, de ce nu spusese nimic? Oare lăsase o dâră de sânge ce ducea direct la ascunzătoarea lor?

Cu multa grijă, şterse urmele. Nu era în întregime vina ei; ar fi trebuit să se gândească şi el mai bine la picioarele ei goale. Adevărul era că mintea lui zăbovise mai mult asupra fundului ei gol şi asupra altor detalii ale corpului ei pe care le văzuse deja. Era mult prea conştient de sexualitatea ei; dovada îi atârna greu între picioare. După toate prin câte trecuse Barrie, era ultimul lucru de care avea nevoie; aşadar, hotărî să-şi ignore dorinţa, dar asta nu o făcu să dispară.

Când se întoarse, ridică fără un cuvânt uşa şi o puse la locul ei în cadru, sprijinind-o să nu cadă din nou. De-abia apoi se întoarse spre ea.

– De ce nu mi-ai spus că te-aî tăiat la picior? Când s-a întâmplat? întrebă el pe un ton jos şi foarte calm.

Barrie stătea în picioare unde o lăsase, cu fața palidă în lumina slabă ce se strecura prin obloanele deschise ale ferestrei, cu ochii atât de mari de epuizare și de efort, încât semăna cu o mică bufniță abandonată și murdară. O încruntare de nedumerire îi strânse sprâncenele laolaltă când își privi picioarele.

– O, spuse ea cu uimire când examină petele întunecate de pe laba piciorului stâng. Nu mi-am dat seama că m-am tăiat. Probabil s-a întâmplat când am călcat în acea... treabă... pe alee. Mi-aduc aminte că m-a durut, dar nu crezut că era doar o piatră tăioasă sub... chestia aia.

Cel puțin nu se întâmplase mai devreme. Teoretic, poziția lor rămânea sigură. Acționă stația radio, transmițând, așa cum se înțeleseseră, un singur clic, care îi anunța echipa că ajunseseră la ascunzătoare, și primind două clicuri drept răspuns, ceea ce însemna că și oamenii lui erau în siguranță în poziția stabilită. Aveau să se contacteze reciproc la intervale regulate, dar în cea mai mare parte urmau să-și petreacă ziua odihnindu-se. Ușurat, Zane își concentră gândurile asupra altor aspecte.

– Așază-te și lasă-mă să mă uit la piciorul tău, îi ceru el.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Barrie să meargă șontâc, deși, din câte văzuse până în acel moment, nu ar fi deschis gura nici în ruptul capului să se plângă, ci s-ar fi mulțumit să îl urmeze șchiopătând, mormântând cât de repede putea.

Nu avea nimic pe care să se așeze, în afară de piatra rece a podelei, pe care se și așeză de fapt, strângând cu grijă pătura în jurul taliei. Picioarele îi erau murdare, acoperite cu același amestec de gunoaie ce acoperea și bocancii lui. Sângele se scurgea încet dintr-o tăietură de la scobitura piciorului ei stâng.

Zane își dădu jos gluga neagră și casca, se dezbrăcă de vesta cu plasă și își scoase mănușile; apoi își despachetă echipamentul de supraviețuire, care includea o trusă de prim ajutor foarte mică, dotată doar cu lucrurile esențiale. Se așeză turcește în fața ei și îi ridică piciorul stâng, sprijinindu-l pe coapsa lui. După ce desfăcu un mic

pachet ce conținea un tampon îmbibat cu dezinfectant, curăță temeinic rana și locul din jurul ei, prefăcându-se că nu observă tresăririle ei involuntare de durere, pe care încercă rapid să și le controleze.

Tăietura era suficient de adâncă pentru a avea nevoie, probabil, de câteva copci. Scoase un alt tampon dezinfectant și îl apăsă cu forță peste rană, până când sângerarea se opri.

– Cât timp a trecut de la ultimul tău vaccin antitetanos? o întrebă.

Barrie își spuse că nu auzise niciodată nimic atât de calm ca vocea lui. Îl vedea clar acum; era probabil bine că nu reușise să-l vadă mai devreme, fiindcă era foarte posibil ca nervii ei să nu fi rezistat presiunii. Își dresă vocea și reuși să spună:

– Nu-mi amintesc. Câțiva ani, murmură ea, fără a se putea concentra la ceea ce spunea.

Părul lui negru și bogat era încâlcit de transpirație, iar fața îi era mânjită cu vopsea neagră și verde. Tricoul negru pe care îl purta era jegos, îmbibat de praf și transpirație, deși nici cămașa pe care o purta ea nu era într-o stare mult mai bună. Materialul tricoului era gata să crape peste umerii lui ce păreau să aibă aproape un metru lățime, se lipea de un piept lat și de un abdomen plat, întinzându-se peste bicepșii puternici. Brațele îi erau formate din mușchi lungi, de oțel, iar încheieturile mâinilor lui erau aproape de două ori mai groase decât ale ei; mâinile lui cu degete lungi erau frumos conturate, asprite de bătături, mai puternice decât ar fi trebuit să fie vreodată mâinile unui om – și peste măsură de blânde când îi curățară rana de la picior.

Capul îi era aplecat asupra a piciorului ei. Barrie îi văzu genele negre și dese, curbura îndrăzneață a sprâncenelor, puntea subțire și arogant de înaltă a nasului, planul sculptat al pomeților lui. Îi văzu gura, atât de clar conturată și de severă, ca și cum nu ar fi zâmbit decât rareori. Un început de barbă îi umbrea bărbia sub vopseaua de camuflaj. Apoi privirea lui alunecă în sus spre ea, pentru o clipă, rece și apreciativă, ca și cum ar fi încercat

să îi măsoare reacția la usturimea produsă de dezinfectant, iar Barrie fu uluită de frumusețea limpede a ochilor lui albaștri-cenușii. Îl omorâse eficient și în deplină tăcere pe paznic, apoi păşise peste cadavru ca și cum nici n-ar fi existat. Un cuțit negru amenințător, de douăzeci și cinci de centimetri, se odihnea într-o teacă prinsă de coapsa lui, și mânuia atât pistolul, cât și carabina cu o ușurință care trăda o familiaritate cu mult dincolo de limita normalului. Era cea mai sălbatică, periculoasă și letală creatură, om sau animal, pe care o întâlnise vreodată – și se simțea în deplină siguranță cu el.

Îi dăduse propria lui cămașă, tratând-o cu o politețe și cu o tandrețe care îi atenuaseră din șoc, îi calmaseră temerile. O văzuse goală; reușise să ignore acest lucru cât timp erau prinși în aceeași clădire cu răpitorii ei, dar acum că, ajunseseră în relativă siguranță și singuri, Barrie deveni usturător de conștientă atât de masculinitatea lui intensă, cât și de goliciunea ei pe sub cămașă. Își simțea pielea neobișnuit de sensibilă, ca și cum ar fi fost prea fierbinte și întinsă, iar ușoara trecere a materialului peste sfârcurile ei era aproape dureros de acută.

Piciorul ei părea mic și fragil în mâinile lui mari. El se încruntă concentrat, aplicând o alifie cu antibiotic peste rană, apoi confecționând un bandaj în fluture pentru a închide rana. Lucra cu dexteritate, rapid și sigur, și nu dură mai mult de o clipă să o panseze. Cu blândețe, îi ridică piciorul de pe coapsa lui:

– Gata! Ar trebui să poți umbla fără probleme, dar, imediat ce ajungem la vas, cere-i doctorului să-ți pună câteva copci și să-ți facă o injecție antitetanos.

– Da, domnule, spuse ea încet.

Zane ridică imediat privirea, oferindu-i un zâmbet slab și scurt.

– Fac parte din marină. Se spune „Da, căpitane".

Zâmbetul aproape îi tăie răsuflarea. Dacă zâmbea vreodată cu adevărat, își dădu ea seama, era posibil să-i provoace un atac de cord. Pentru a-și ascunde reacția, îi întinse mâna.

Zane își strânse degetele în jurul degetelor ei, și își dădura solemn mâna.

– Locotenent-colonel Zane Mackenzie, Marina Statelor Unite, trupele SEAL.

Un ofițer SEAL. Inima îi tresări în piept. Așa se explica totul. Membrii trupelor SEAL erau cunoscuți drept cei mai periculoși oameni de pe pământ, bărbați atât de abili în artele războiului, încât reprezentau o categorie aparte. Nu doar părea letal, ci chiar *era* letal.

– Mulțumesc, șopti ea.

– Cu plăcere, doamnă.

Un val de roșeață fierbinte îi inundă fața când își coborî privirea spre poala acoperită de pătură.

– Te rog, spune-mi Barrie. În fond, cămașa ta e singurul lucru care... Vocea i se pierdu, și își mușcă buza. Adică formalitățile, în momentul de față, sunt...

– Înțeleg, spuse el blând, întrerupându-i explicația stângace. Nu vreau să te simți prost, așa că circumstanțele vor rămâne strict între noi, dacă preferi. Dar te sfătuiesc să discuți cu medicul de pe vas sau cu propriul tău medic, de dragul sănătății tale.

Barrie clipi spre el derutată, întrebându-se cum naiba putea să existe vreo legătură între sănătatea ei și faptul că o văzuse goală. Apoi înțelese brusc; dacă nu ar fi fost atât de obosită, și-ar fi dat seama imediat ce concluzie trăsese el din întreaga situație.

– Nu m-au violat, șopti ea. Fața ei deveni chiar mai roșie și mai fierbinte. M-au... m-au atins și m-au rănit, și mi-au făcut și... și alte lucruri, dar nu m-au violat efectiv. Asta urma să se întâmple azi. Trebuia să sosească un tip important din organizația lor, și presupun că plănuiau un fel de petrecere.

Expresia lui Zane rămase calmă și serioasă, iar Barrie își dădu seama că nu o credea. De ce ar fi făcut-o? O găsise legată și goală, după ce își petrecuse cea mai mare parte a zilei în mâinile răpitorilor. Cavalerismul nu făcea parte din codul lor moral; se abținuseră să o violeze

la ordinele liderului lor, fiindcă voia să fie el primul care își facă poftele cu ea, înainte să le vină rândul celorlalți.

Zane nu spuse nimic, iar Barrie își făcu de lucru cu compoanele dezinfectante folosite, care mai erau încă suficient de umede cât să-și poată curăța restul de murdărie dezgustătoare de pe picior. Tânjea după o baie, dar aceasta era o posibilitate atât de îndepărtată, încât nici măcar nu-și exprimă dorința.

În timp ce ea era ocupată să se curețe, Zane exploră mica încăpere, ceea ce nu-i luă mult, căci nu se afla nimic în ea. Închise obloanele stricate; plăcile de lemn erau putrezite în partea de sus, lăsând să treacă puțină lumină, dar împiedicând trecătorii să vadă înăuntru.

Cu încăperea cufundată din nou în semiîntuneric, se crea senzația unei peșteri confortabile. Barrie își înăbuși un căscat, luptându-se cu epuizarea ce o apăsa asemenea unor greutăți de plumb. Nu dormise decât foarte puțin, cât timp Zane căutase o cale de a ieși din clădire, și era atât de obosită, încât chiar și foamea pălea prin comparație.

El observă, desigur; nu-i scăpa nimic.

– Ce-ar fi să te culci? sugeră el. Peste câteva ore, când vor fi mai mulți oameni pe străzi și nu voi ieși prea tare în evidență, am să merg să fac rost de ceva de mâncare și să-ți găsesc niște haine.

Barrie studie vopseaua cu care era mânjit pe față.

– Cu un asemenea machiaj, nu cred că ai să rămâi neobservat, oricât de aglomerate ar fi străzile.

Acel zâmbet vag îi înflori din nou pe buze, apoi dispăru.

– Am să mă curăț mai întâi.

Zâmbetul aproape o împiedică să adoarmă. Aproape. Își simți mușchii relaxându-se treptat, ca și cum permisiunea lui de a dormi fusese singurul lucru de care mai avusese nevoie corpul ei. Își simțea pleoapele prea grele pentru a le mai ține deschise; era ca și cum s-ar fi coborât un voal de întuneric deasupra ei. Cu ultima frântură de conștiență, îi simți brațele încolăcindu-se în jurul ei și întinzând-o blând pe podea.

capitolul 4

Adormise ca un copil, își spuse Zane, privind-o. Văzuse acest lucru destul de frecvent la cei zece nepoți ai lui, felul în care copiii mici se prăbușeau în somn atât de abrupt, corpurile lor părând aproape lipsite de oase când se răsturnau în brațele care îi așteptau. Privirea lui alunecă peste fața ei. Acum, că se iviseră zorile, chiar și cu obloanele închise, îi vedea clar epuizarea întipărită pe chip; era de mirare că rezistase atât de mult, nu că adormise acum.

I-ar fi prins bine și lui să se odihnească. Se întinse lângă ea, păstrând o mică distanță între ei; nu se atingeau, dar era suficient de aproape să se poată întinde imediat după ea dacă ascunzătoarea le era descoperită. Era încă sub tensiune, prea plin de adrenalină pentru a putea dormi, dar era plăcut să se relaxeze și să-și permită să se detensioneze cât timp aștepta ca orașul să se trezească pe deplin.

Acum vedea și focul din părul ei, nuanța de roșcat-închis care, când stătea în lumina soarelui, licărea în auriu și bronz. Ochii ei erau de un verde profund, delicatul sprâncenele și genele – ca blana de nurcă. Nu ar fi fost surprins să observe și pistrui, dar pielea ei era curată și catifelată, cu excepția vânătăii ce îi păta un obraz. Avea vânătăi și pe brațe și, deși nu le putea vedea, știa că materialul cămășii acoperea și alte urme lăsate de bărbatul brutal. Insistase că nu o violaseră, dar probabil îi era rușine și nu voia să știe nimeni altcineva, ca și cum ar fi avut de ales. Poate voia să treacă totul sub tăcere de dragul tatălui ei. Pe Zane nu îl interesau motivele ei; spera doar că urma să aibă parte de îngrijiri medicale corespunzătoare.

Se gândi calm să se strecoare în clădirea unde o ținuseră și să-i ucidă pe toți ticăloșii care mai erau acolo, fără excepție. Dumnezeu îi era martor că o meritau, iar conștiința lui nu avea să tresară nici o clipă, pentru nici unul dintre ei. Dar misiunea lui era să o salveze pe domnișoara Lovejoy – Barrie – și nu realizase încă acest

lucru. Dacă se întorcea în clădire, exista riscul să fie ucis, ceea ce i-ar fi pus în pericol și pe ea, și pe oamenii lui. Învățase cu mult timp în urmă să-și separe emoțiile de acțiune, pentru a putea să gândească clar, și nu avea de gând să compromită o misiune acum... Dar, *la naiba*, cât de tare își dorea să îi ucidă.

Îi plăcea cum arăta. Nu era o frumusețe răpitoare sau ceva de genul acesta, dar trăsăturile ei erau regulate, iar în somn, uitând momentan de suferințele îndurate, expresia ei era de o seninătate dulce. Era o femeie mică și drăgălașă, la fel de fină ca o figurină scumpă de porțelan. De fapt, presupunea că avea o înălțime medie pentru o femeie, circa un metru șaizeci și cinci, dar el măsura un metru nouăzeci și avea cu cel puțin patruzeci și cinci de kilograme mai mult ca ea, deci pentru el era mică. Nu la fel de mică precum mama și sora lui, dar ele erau cu adevărat mărunțele și delicate ca niște zâne. Barrie, în ciuda descendenței aristocrate, avea constituția solidă a unui pionier. Majoritatea femeilor ar fi cedat, pe bună dreptate, nervos cu mult timp în urmă.

Spre surprinderea lui, simți că îl cam ia somnul. În pofida situației în care se aflau, îl calma oarecum prezența ei acolo, întinsă lângă el, îl liniștea s-o privească dormind. Deși era solitar din fire și preferase întotdeauna să doarmă singur după ce apetitul lui sexual fusese satisfăcut, i se păru elementar corect, cumva, să o apere cu trupul lui în timpul somnului. Oare tot astfel procedaseră și oamenii din peșteri, punându-se scut între gura peșterii și trupurile adormite ale femeilor și ale copiilor lor, urmărind somnoroși ritmul blând al respirației lor în timp ce focurile începeau să se stingă și noaptea lua în stăpânire pământul? Dacă era un instinct antic, reflectă Zane, cu siguranță nu îl mai simțise până atunci.

Dar voia să o atingă, să îi simtă moliciunea cărnii sub mâna lui. Voia s-o strângă în cuibul protector și cald al corpului lui, s-o tragă lângă el, să se ghemuiască în jurul ei și s-o țină acolo cu un brat petrecut peste talie. Doar gândul că ultimul lucru din lume pe care și l-ar

fi dorit în acel moment era atingerea unui bărbat îl împiedica să dea curs acelui impuls.

Voia s-o țină în brațe. Tânjea dureros s-o țină în brațe.

Parea pitică sub cămașa lui, dar văzuse corpul ascuns de pliurile materialului. Vederea lui pe timp de noapte era foarte bună; reușise să îi observe sânii înalți și rotunzi, nu foarte mari, dar cu siguranță apetisanți, și sfârcurile mici și tensionate din vârful lor. Avea o siluetă rotunjită, feminină, cu o talie îngustă, șolduri pline și un mic triunghi de păr pubian. Îi văzuse fesele. Simplul gând îl făcu să se simtă sfâșiat de dorință; fundul ei era într-adevăr foarte atățător. I-ar fi plăcut să-l simtă lipit strâns de coapsele lui.

Până la urmă, nu avea să reușească să adoarmă. Era complet excitat, dorința pulsându-i în carnea tumefiată și rigidă. Crispându-se, se întoarse pe spate și se așeză într-o poziție mai confortabilă, dar confortul era relativ. Singura modalitate prin care ar fi putut să se elibereze cu adevărat de tensiune ar fi fost în strânsoarea moale și fierbinte a corpului ei, ceea ce nu era probabil să se întâmple.

Micuța cameră deveni tot mai luminoasă și mai caldă pe măsură ce zorii zilei lăsară locul dimineții propriu-zise. Pereții de piatră aveau să-i protejeze în mare măsură de căldura de peste zi, dar în scurt timp aveau să aibă nevoie de apă. Apă, mâncare și haine pentru ea. O burqa ar fi fost mai potrivită decât hainele occidentale, fiindcă ținuta islamică tradițională i-ar fi acoperit părul, și existau destui tradiționaliști în Benghazi ca un astfel de veșmânt să nu atragă atenția.

Străzile erau gălăgioase acum, zona de țărm zbârnâind de activitate. Zane își spuse că era timpul să porneas că în căutare de provizii. Își șterse vopseaua de camuflaj de pe piele cât mai bine posibil și ascunse ceea ce mai rămase din ea mânjindu-se cu praf pe față. Nu avea de gând să meargă neînarmat, așa că își scoase poalele tricoului din pantaloni și vârî pistolul sub betelie, în spate, apoi își lăsă tricoul să cadă peste el. Dacă cineva

ar fi privit cu atenție umflătura astfel formată, și-ar fi dat seama imediat ce anume reprezenta, dar, la naiba, nu era neobișnuit ca oamenii să umble înarmați în această parte a lumii. Grație faptului că era pe sfert indian Comanche, pielea lui avea o nuanță intensă de bronz, plus că se întunecase și mai mult după nenumăratele ore de antrenamente în soare, apă și vânt. Nimic din aspectul lui nu ar fi putut atrage atenția nedorită, nici măcar ochii, căci existau destui libieni cu un părinte european.

Îi aruncă o privire lui Barrie, asigurându-se că dormea adânc. Îi spusese că avea să iasă puțin, ca să nu se sperie dacă se trezea cât el era plecat. Părăsi sanctuarul lor în paragină la fel de silențios cum intrase.

Trecură mai bine de două ore până se întoarse și se apropia ora desemnată pentru a lua legătura cu oamenii lui. Era evident talentat la șterpelit, își spuse el, deși termenul de furt propriu-zis ar fi fost probabil mai potrivit. Adusese cu el o burqa neagră cu voal pentru cap și, înfășurate în ea, câteva fructe, bucăți de brânză și pâine, precum și o pereche de balerini care, spera el, aveau să-i fie buni lui Barrie. Apa fusese cel mai dificil de procurat, fiindcă nu avusese un recipient. Rezolvase problema furând o carafă de circa trei litri, cu dop, de vin – băutură interzisă de Coran, dar disponibilă oricum pe scară largă. Aruncase vinul ieftin și acru și umpluse carafa cu apă. Gustul vinului avea să se simtă clar în apă, dar era totuși apă, și asta era tot ce le trebuia.

Dacă tot i se oferise ocazia, ascunse puțin intrarea în culbul lor, îngrămădind câteva pietre în fața ei, aranjând o bârnă putrezită astfel încât să pară că bloca ușa. Ușa rămânea oricum vizibilă, dar părea mult mai puțin accesibilă. Testă rezultatul eforturilor lui, pentru a se asigura că ar fi putut ieși cu ușurință, apoi se strecură înăuntru și sprijini din nou ușa în cadrul ce stătea să se prăbușească.

Se întoarse să o vadă pe Barrie. Dormea în continuare. Aerul din încăpere se încălzise considerabil, așa

că daduse pătura la o parte. Cămaşa lui i se ridicase în jurul taliei.

Dorinţa îl izbi ca o lovitură în piept. Aproape că se clătină sub efectul ei, cu inima gonindu-i şi cu respiraţia gâtuită. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte şi i se scurseră pe tâmplă. „Dumnezeule."

Ar trebui să se întoarcă. Ar trebui s-o acopere cu pătura. Ar trebui să uite complet de sex. Erau multe lucruri pe care ar trebui să le facă, dar, în schimb, se zgâi la ea cu o foame dureros de intensă ce îi provoca fiori. Privirea lui alunecă lacomă peste fiecare centimetru de carne femeiască. Sexul îi pulsa ca o măsea dureroasă. O dorea mai intens decât dorise orice altă femeie până atunci. Faimoasa lui detaşare rece îl părăsise – nu mai era absolut nimic rece în el, iar dorinţa era atât de al naibii de puternică şi de urgentă, încât începu să tremure din pricina efortului de a i se împotrivi.

Cu mişcări lente, ţepene, puse bunătăţile furate pe jos. Expiră şuierător printre dinţii încleştaţi. Nu ştiuse că frustrarea sexuală putea fi atât de dureroasă. Nu avusese niciodată dificultăţi în a-şi face rost de o femeie când voia una. Dar această femeie îi era interzisă, nu avea voie nici măcar să încerce să o seducă. Trecuse prin destule suferinţe ca să nu mai fie nevoită să se apere şi de salvatorul ei.

Având în vedere cât de cald era în încăpere, dacă îi întindea pătura peste ea, avea să se dezvelească din nou în scurt timp. Cu mare atenţie, se lasă într-un genunchi lângă ea şi, cu mâini tremurânde, trase în jos poalele cămăşii pentru a o acoperi. Uşor surprins şi nevenindu-i să creadă, privi tremurul mărunt al degetelor lui. El nu tremura niciodată. Rămânea neclintit ca o stâncă în toiul celor mai tensionate şi mai periculoase situaţii, păstrând un control de gheaţă în luptă. Sărise cu paraşuta dintr-un avion în flăcări, înotase printre rechini şi îşi cususe singur carnea. Călărise cai neîmblânziţi şi chiar şi tauri, o dată sau de două ori. Omorâse oameni. Făcuse toate aceste lucruri păstrându-şi un control

desăvârşit, dar această femeie roşcată care dormea în faţa lui îl făcuse să tremure.

Cu înverşunare, se forţă să se întoarcă într-o parte şi luă staţia radio. Ţinând casca la locul ei, transmise un clic, şi i se răspunse imediat cu două clicuri. Totul era în ordine.

Poate puţină apă avea să-l răcorească. Cel puţin să se gândească la acest lucru era mai bine decât să se gândească la Barrie. Puse câteva tablete de purificare a apei în carafă, în caz că puţinul vin ce rămăsese în ea nu era suficient pentru a ucide toate micile creaturi invizibile. Tabletele nu aveau să-i dea nicidecum un gust mai bun – chiar dimpotrivă –, dar era mai bine decât să riște să se umfle la burtă.

Bău doar atât cât să-şi astâmpere setea, apoi se aşeză cu spatele lipit de un perete. Nu avea ce altceva să facă decât să aştepte privind pe pereţi, fiindcă era al naibii de sigur că nu se simţea suficient de stăpân pe el cât s-o privească pe Barrie.

O trezi sunetul vocilor. Erau puternice şi răsunau din apropiere. Barrie se ridică fulgerător în capul oaselor, cu ochii mari de panică. Fu prinsă de două braţe puternice, şi o mână şi mai puternică se închise peste gura ei, înăbuşind orice sunet pe care ar fi putut să-l scoată. Confuză, dezorientată, pradă unei terori pure, începu să se lupte din răsputeri. Dinţi. Ar fi putut să-şi folosească dinţii. Dar degetele lui o strângeau cu forţă peste barbie, şi nu putea deschide gura. Disperată, încercă să miște din cap, dar el se mulţumi s-o tragă mai aproape, cuibărind-o lângă el într-un gest ciudat de protector.

– Şşşt, auzi şoapta aproape mută, şi familiaritatea acelui ton stăpânse panica şi ceaţa rămasă în urma somnului. Zane.

Se relaxă imediat, slăbită de uşurare. Simţind tensiunea scurgându-se din muşchii ei, Zane îi înălţă chipul spre el, ţinându-şi în continuare mâna peste gura ei. Privirile li se întâlniră în semiobscuritate, şi Zane dădu uşor din cap când văzu că se trezise şi înţelegea ce se

petrecea. Îi eliberă bărbia, degetele lui aspre mângâin du-i pentru o clipă pielea ca pentru a-şi cere iertare fiind că o strânsese aşa tare. Umbra de mângâiere o străbătu ca un fulger. Se înfioră când atingerea lui croi un drum de foc de-a lungul terminaţiilor ei nervoase şi, instinctiv, îşi întoarse faţa spre scobitura caldă formată de curba umărului lui.

Braţul din jurul ei îşi relaxase imediat strânsoarea când se înfiorase, dar la gestul ei îl simţi ezitând o fracţiune de secundă, apoi strângând-o din nou la pieptul lui.

Vocile se apropiară, adăugându-li-se bocănituri şi zgomot de piatră spartă. Barrie ascultă silabele rapide, fluente, în arabă, străduindu-se să se concentreze asupra vocilor. Erau oare aceleaşi pe care le auzise pe tot parcursul coşmarului îndelungat din ziua precedentă? Îi era greu să-şi dea seama.

Nu înţelegea limba; educaţia ei fusese orientată spre formarea de abilităţi sociale, aşa cum se cuvenea în cazul fiicei unui ambasador. Vorbea franceza şi italiana fluent, spaniola ceva mai puţin. După ce tatăl ei fusese trimis la Atena, se hotărâse să studieze şi greaca şi învăţase suficient cât să poată purta o conversaţie simplă, deşi înţelegea mai mult decât vorbea.

Îşi dori cu îndârjire să fi insistat să ia şi lecţii de arabă. Detestase fiecare clipă pe care o petrecuse în mâinile răpitorilor, dar faptul că nu înţelegea limba o făcuse să se simtă şi mai neputincioasă, şi mai izolată.

Ar fi preferat să moară decât să-i lase să pună din nou mâna pe ea.

Probabil corpul i se tensionase, căci Zane o strânse uşor pentru a o linişti. Aruncă rapid o privire spre faţa lui. Nu o privea, ci se concentra asupra uşii fragile, pe jumătate putrezită, care apăra intrarea în sanctuarul lor şi asupra vocilor de dincolo de ea. Expresia lui era complet calmă şi distantă. Brusc, Barrie îşi dădu seama că *el* înţelegea araba şi că, indiferent de ceea ce discutau oamenii care îşi croiau drum printre ruinele clădirii

Zane nu era alarmat. Era atent, fiindcă ascunzătoarea lor putea fi descoperită în orice clipă, dar era, în mod evident, sigur că ar fi fost în stare să rezolve problema.

Și pe bună dreptate, fără îndoială. Din câte văzuse ea, considera că era capabil să se descurce în aproape orice situație. Și-ar fi lăsat viața în mâinile lui – și chiar o făcuse.

Vocile răsunară timp îndelungat, uneori apropiindu-se atât de mult de ascunzătoarea lor, încât Zane luă în mână pistolul cel mare și îl îndreptă fără șovăială spre ușă. Barrie se zgâi la mâna lui, atât de zveltă, de puternică și de capabilă. Nu tremura câtuși de puțin; era aproape imposibil, aproape inuman, ca un bărbat să fie atât de calm și să își controleze atât de bine corpul.

Rămaseră așezați în tăcere în micuța cameră caldă și umedă, singura lor mișcare fiind, pentru mult timp, doar ritmul respirației. Barrie observă că pătura nu îi mai acoperea picioarele, dar cămașa, slavă Domnului, îi asigura o decență rezonabilă. Era oricum prea cald pentru a sta sub pătură.

Timpul se târa în ritm de melc. Căldura și tăcerea aveau un efect hipnotizant, adormind-o ușor, aducând-o într-o stare de semivisare ce îi permitea să rămână conștientă, dar și distantă în același timp. Simțea o foame moderată, dar nu o afecta, ca și cum n-ar fi făcut decât să conștientizeze foamea altcuiva. După o vreme, mușchii începură să o doară din cauză că rămaseseră în aceeași poziție atâta timp, dar nici asta nu conta. Setea însă era altă poveste. În căldura tot mai intensă, nevoia de apă începu s-o macine. Răpitorii îi dăduseră apă de câteva ori, dar nu mai băuse nimic de câteva ore – de fapt, de când aflase că aceștia voiau s-o vadă ușurându-se în prezența lor. Preferase să se lipsească de apă decât să le ofere un asemenea amuzament.

Transpirația șiroia pe fața lui Zane și îi uda tricoul. Barrie era perfect mulțumită să rămână unde era, cuibărită lângă el. Brațul din jurul ei o făcea să se simtă mai în siguranță decât dacă ascunzătoarea lor ar fi fost

construită din oţel, în loc de piatră, tencuială spartă şi lemn putrezit.

Nu mai avusese niciodată de-a face cu un bărbat ca el. Singurul ei contact cu personalul militar fusese cu ofiterii de rang înalt care luau parte la dineurile de la ambasadă, colonei şi generali, amirali – superiorii; şi mai erau şi infanteriştii marini care păzeau ambasada, cu uniformele lor perfecte şi manierele impecabile. Deşi presupunea că aceşti infanterişti marini trebuiau să fie soldaţi exemplari, altfel nu ar fi fost aleşi să păzească ambasada, tot nu semănau deloc cu bărbatul care o îmbrăţişa atât de protector. Ei erau soldaţi; el era un războinic. Se deosebea la fel de mult de ei precum cuţitul negru şi letal de douăzeci şi cinci de centimetri prins de coapsa lui de un briceag de buzunar. Era o armă excelent finisată.

În ciuda acestui fapt, nu era nemuritor, iar ei nu erau în siguranţă. Ascunzătoarea lor putea fi descoperită. Zane ar fi putut fi ucis; ea ar fi putut fi recapturată. Realitatea acestui gând era ceva ce nu putea fi ignorat aşa cum putea ignora teama şi crampele musculare.

După mult, mult timp, vocile se îndepărtară. Zane îi dădu drumul şi se apropie fără un sunet de uşă pentru a privi afară. Nu mai văzuse niciodată pe nimeni mişcându-se cu o asemenea graţie silenţioasă, ca o felină uriaşă din junglă, avansând pe labe catifelate, în loc de un războinic oţelit încălţat în bocanci.

Barrie nu se mişcă până nu se întoarse Zane, uşoara relaxare a expresiei lui arătându-i că pericolul trecuse.

– Ce făceau? întrebă ea, având grijă să vorbească încet.

– Scormoneau după materiale de construcţie, alegeau blocuri de piatră, bucăţi de lemn neputrezit. Dacă ar fi avut un baros, probabil ar fi dărâmat zidurile. Au pus toate materialele într-o roabă. Dacă vor mai avea nevoie, probabil se vor întoarce.

– Noi ce vom face?

– Acelaşi lucru pe care l-am făcut şi acum – vom sta pitiţi şi vom păstra liniştea.

– Dar dacă intră aici...

– Am să mă ocup eu de asta. Îi alungă îngrijorarea înainte să apuce să o exprime complet, dar o făcu pe un ton liniștitor. Am adus niște mâncare și apă. Ești interesată?

Barrie se ridică grăbită în picioare, fiecare linie a corpului ei trădându-i nerăbdarea.

– Apă! Mi-e atât de sete! Apoi se opri, amintindu-și experiența recentă. Dar, dacă beau ceva, unde am să merg să... știi tu.

Zane o privi cu o expresie de vagă nedumerire, iar Barrie roși ușor când își dădu seama că era o problemă cu care el nu se confrunta în mod normal. Când el și oamenii lui erau în misiune, se ușurau oriunde și oricând aveau nevoie.

– Am să-ți găsesc un loc unde să mergi, spuse el într-un final. Nu lăsa asta să te împiedice să bei atâta apă cât ai nevoie. Am găsit și niște haine pentru tine, dar, având în vedere cât de cald se face aici, probabil vei dori să aștepți până la noapte să te îmbraci cu ele.

Arătă spre grămada neagră de lângă echipamentul lui, iar Barrie își dădu seama că era vorba despre o burqa. Se gândi cât de decent avea să o acopere și fu cuprinsă de un val de recunoștință; cel puțin nu avea să fie nevoită să dea ochii cu oamenii lui acoperită doar de cămașa lui. Dar avea dreptate; în căldura zilei, și în intimitatea acelei camere mici, prefera să poarte cămașa lui. Știau amândoi că nu avea nimic pe dedesubt; el o văzuse deja goală și își dovedise decența oferindu-i cămașa lui și ignorându-i goliciunea, așa că nu avea nici un rost să se înfofolească de pe acum într-o tunică până la glezne.

Zane dădu la iveală o carafă mare care îi scoase dopul.

– Va avea un gust ciudat, o avertiză el, întinzându-i carafa. Din cauza tabletelor de purificare.

Chiar avea un gust ciudat – călduță, cu aromă de chimicale. Dar era minunată. Bău câteva înghițituri, pentru a evita să-și provoace crampe la stomac după ce fusese gol atâta timp. Cât timp Barrie bău apă, Zane despachetă bucățelele de mâncare de care făcuse rost – o franzelă

tare, o bucată de brânză și mai multe portocale, prune și curmale. Păreau un adevărat festin.

Întinse pătura ca Barrie să se poată așeza pe ea, scoase cuțitul și tăie porții mici atât din pâine, cât și din brânză, apoi i le oferi ei. Barrie dădu să protesteze că era mult prea înfometată ca să mănânce doar atât, dar înțelese că ceea ce adusese el trebuia să-i țină toată ziua – și poate chiar mai mult de atât. Nu avea de gând să se plângă în privința cantității de mâncare pe care o *avea*.

Nu fusese niciodată mare amatoare de brânzeturi și presupunea că, dacă n-ar fi fost atât de flămândă, nu prea i-ar fi plăcut nici această brânză, dar în acel moment i se păru delicioasă. Mușca marunt atât din pâine, cât și din brânză, simțind satisfacția dată de simplul act de a mesteca. Constată că își supraestimase apetitul. Mica porție pe care i-o oferise Zane se dovedi mai mult decât suficientă.

El mâncă mai cu poftă și devoră una dintre portocale. Insistă să mănânce și ea câteva felii zemoase și să mai bea puțină apă. Simțindu-se sătulă, Barrie căscă și îl refuză când îi oferi o nouă felie de portocală.

– Nu, mulțumesc, m-am săturat.

– Ai vrea să te împrospătezi puțin?

Barrie ridică brusc capul, făcându-și părul roșcat să fluture prin aer. O licărire de amuzament apăru în ochii lui când îi văzu expresia imploratoare și nerăbdătoare.

– Avem destulă apă?

– Destulă cât să udăm o bandană.

Ea nu avea o bandană, desigur, dar el da. Cu mare grijă, turnă exact atâta apă din carafă cât să ude bucata pătrată de material, apoi se întoarse politicos cu spatele și își făcu de lucru cu echipamentul lui.

Încet, Barrie își trecu materialul ud peste față, oftând de plăcerea senzației de prospetime. Nu își dădu seama cât de murdară se simțise până în acel moment, când i se oferise șansa de a îndrepta lucrurile. Descoperi un loc dureros pe obraz, unde o lovise unul dintre bărbați, și alte vânătăi sensibile pe brațe. Aruncând o privire spre spatele lat al lui Zane, își descheie rapid

cămaşa doar atât cât să-şi poată strecura batista înăuntru şi s-o treacă peste trunchi şi peste brate. După ce îşi închise haina, picioarele ei prăfuite se bucurară de aceeaşi atenţie. Umezeala avea un efect minunat de răcorire, aproape voluptuos prin încântarea senzuală pe care i-o oferea.

– Am terminat, spuse ea, dându-i înapoi bandana când se întoarse spre ea. A fost minunat. Mulţumesc.

Apoi inima îi tresări violent în piept, căci, evident, Zane simţea aceeaşi nevoie de a se răcori ca ea, dar, spre deosebire de ea, el nu-şi păstra tricoul pe el. Se dezbrăcă de tricoul negru mulat, trăgându-l peste cap, şi îl aruncă pe pătură, umezi bandana şi începu să şi-l treacă faţa cu ea.

„Vai, Doamne." Nereuşind să-şi desprindă privirea de la el, se zgâi la unduirea muşchilor pieptului şi ai abdomenului lui, urmărind felul în care se contractau şi se relaxau în ritmul mişcărilor lui. Lumina slabă surprindea bronzul întunecat al pielii lui, strălucind pe rotunjimea netedă şi puternică a umărului lui. Privirea ei fascinată alunecă spre linia oblică a omoplaţilor lui, spre rombul de păr întunecat ce se întindea de la un sân la celălalt. Zane se răsuci pentru a se întinde după ceva, iar Barrie îi găsi spatele la fel de fascinant, cu brazda adâncă a coloanei lui vertebrale separând cele două planuri musculare.

Avea o cicatrice de câţiva centimetri pe obrazul stâng. Nu o observase până atunci fiindcă faţa lui fusese extrem de murdară, dar acum îi vedea clar linia argintie a cicatricii. Nu îi desfigura deloc chipul, era doar o mică cicatrură dreaptă, la fel de precisă ca incizia unui chirurg. Cicatricea ce se întindea de-a lungul cutiei lui toracice era diferită, măsurând cel puţin douăzeci de centimetri în lungime, crestată, cu ţesutul cicatrizat gros şi neregulat. Mai avea şi două cicatrici rotunde, zbârcite, una chiar deasupra taliei, cealaltă sub omoplatul drept. Răni provocate de gloanţe. Nu mai văzuse niciodată astfel de cicatrici, dar le identifică acum corect. Mai avea o crestătură care se întindea peste bicepsul drept, şi doar Dumnezeu ştia

câte alte cicatrici pe restul corpului. Războinicul trăise viața în puf; corpul lui purta urmele bătăliil

Zane se lăsă pe vine pe jumătate gol, frecându laxat batista umedă peste pieptul transpirat, rid brațele pentru a se spăla, expunând axilele net peticele de păr ce îi stârneau lui Barrie curiozi Era atât de fundamental, elementar viril și atât d războinic, încât lui Barrie i se tăie răsuflarea, resp rămânându-i strangulată în plămâni când îl privi.

Valul de căldură ce îi străbătu corpul îi arătă mai femeie decât și-ar fi imaginat vreodată.

Ușor buimacă, se așeză cu spatele lipit de perete trată, se asigură că poalele cămășii o acopereau d dar gândurile i se prăvăleau prin minte, amețit rapid, și totuși foarte clare.

Încă nu scăpaseră de pericol.

În cursul ultimelor douăzeci și patru de ore d mar, nu-și petrecuse prea mult timp întrebându-s putea fi motivul din spatele răpirii ei. Avusese d pe cap și fără acest gând: teroarea pură, confuzia, rea pe care i-o provocaseră loviturile.

Fusese legată la ochi mare parte din timp și dez tată. Fusese umilită, dezgolită și pipăită, amenința posibilitatea unui viol, însă se opriseră cu puțin în de-a se ajunge la așa ceva – dintr-un motiv anume tortură psihologică fusese, fără îndoială, unul scopuri, dar mai presus de toate fusese faptul că seră ordine să o păstreze pentru bărbatul care ur sosească în ziua aceea.

Cine era el? El se afla în spatele răpirii ei, fără ială. Dar de ce?

Pentru recompensă? Acum, că se gândea la aspect, calmă și cu mintea limpede, nu i se părea probabil. Da, tatăl ei era bogat. Numeroși diplo proveneau din medii cu bani; nu era ceva ieșit d mun. Dar dacă banii ar fi fost motivul, existau alții mai bogați, deși poate fusese aleasă tocmai fiin știa că tatăl ei ar fi fost dispus să se ruineze doar p a o ști în siguranță. Poate.

Dar de ce s-o fi scos din țară? Nu ar fi fost mai bine s-o țină undeva aproape, pentru a face mai ușor schimbul pe bani? Nu, simplul fapt că o scoseseră din țară însemna că o răpiseră dintr-un alt motiv. Poate intenționaseră să ceară și bani dacă tot o aveau, de ce nu? Dar nu banii reprezentau obiectivul principal. Atunci care?

Nu știa și, cum nu știa nici cine era liderul lor, nu avea cum să ghicească ce voia cu adevărat.

Nu o voia pe ea ca persoană. Respinse acest gând din start. Nu era ținta unei obsesii, fiindcă nici un bărbat atât de obsedat de o femeie încât să fie în stare de așa ceva nu și-ar fi lăsat oamenii să o chinuiască. Și nici nu era genul care să inspire obsesii, reflectă ea ironic. Cu siguranță nici unul dintre bărbații cu care ieșiseră nu dăduse semne de comportament obsesiv.

Deci... era altceva la mijloc, o piesă din puzzle care îi lipsea. Era vorba despre ceva ce știa ea? Ceva ce văzuse sau citise?

Nu-i veni nimic în minte. Nu era implicată în intrigi, deși știa, desigur, care dintre angajații ambasadei lucrau pentru CIA. Așa era procedura-standard, nimic neobișnuit. Tatăl ei discuta adesea între patru ochi cu Art Vandefer și, în ultima vreme, și cu Mack Prewett. Barrie îi spusese adesea că Art era mai mult birocrat decât spion, deși inteligența din privirea lui obosită arăta că petrecuse destul timp și pe teren. Nu știa ce să creadă despre Mack Prewett. Avea un aer ce-i trăda neliniștea și duritatea, ceva ce o făcea să nu se simtă în largul ei.

Tatăl ei îl considera pe Mack un om bun. Nu era sigură în această privință, dar nu părea nici o persoană malefică. Totuși, se întâmplase o dată, cu câteva săptămâni în urmă, să intre relaxată peste el fără a bate la ușă, neștiind că tatăl ei avea companie. Îl surprinsese pe acesta întinzându-i un plic gros lui Mack; ambii păruseră speriați și jenați, dar tatăl ei făcuse apel la talentele lui de diplomat. Reușise să anihileze momentul de ușoară stinghereală, iar Mack părăsise biroul aproape imediat, luând plicul cu el. Barrie nu pusese întrebări legate

de acel episod, fiindcă, dacă era ceva ce ţinea de CIA, nu era treaba ei.

Acum se întrebă ce se afla în acel plic.

Acel mic incident era singurul lucru oarecum nelalocul lui pe care şi-l putea aminti. Art Sandefer spusese se cândva că nimic nu era o coincidenţă, dar era oare posibil ca acel moment să aibă legătură cu răpirea ei? Să fi fost oare chiar *cauza* ei? Ar fi însemnat să meargă prea departe.

Nu ştia ce conţinea acel plic, nu se arătase câtuşi de puţin interesată de el. Dar îl văzuse pe tatăl ei dându-l lui Mack Prewett. Ceea ce însemna... Ce anume?

Avea impresia că încerca să-şi croiască drum pe pipăite printr-un labirint mintal, cotind unde nu trebuia, nimerind în fundături, apoi revenind treptat la logică. Tatăl ei nu ar fi făcut niciodată nimic care s-o rănească, în nici un fel. Prin urmare, plicul nu avea relevanţă – doar dacă nu cumva era implicat în ceva periculos şi voia să se retragă. Răpirea ei avea logică doar dacă cineva se folosea de ea ca de o armă pentru a-i forţa mâna tatălui ei, pentru a-l determina să facă ceva ce el nu voia.

Nu putea accepta gândul că tatăl ei ar fi făcut ceva care să aducă a trădare – cel puţin nu voluntar. Nu era oarbă la slăbiciunile lui. Era puţin snob, nu agrea deloc nici măcar gândul că într-o bună zi era posibil să se îndrăgostească şi să se căsătorească şi era sufocant de protector. Dar era un bărbat onorabil, un bărbat cu adevărat patriot. Poate că răpitorii încercau să-l forţeze pe tatăl ei să facă ceva, să le ofere anumite informaţii, iar el se opusese; poate că ea era mijlocul de care se foloseau pentru a-l forţa să se supună voinţei lor.

I se părea logic. Plicul nu avea probabil absolut nici o legătură cu răpirea ei, iar Art Sandefer se înşela în privinţa coincidenţelor.

Dar dacă nu se înşela?

Atunci, în pofida a ceea ce-i spuneau instinctele despre el, tatăl ei era implicat în ceva în care n-ar fi trebuit să fie. Gândul îi stârnea o senzaţie de greaţă fizică, dar trebuia să înfrunte această posibilitate, trebuia să ia în

căldul toate variantele. Trebuia să înfrunte gândul, apoi să-l lase deoparte, căci nu putea face nimic în privința lui în acel moment.

Dacă răpitorii intenționaseră să se folosească de ea ca de o armă împotriva tatălui ei, atunci nu aveau să renunțe. Dacă ar fi fost vorba doar despre răscumpărare, și-ar fi aruncat mâinile în aer când își dăduseră seama că le scăpase și ar fi rostit echivalentul arab al „Ei, naiba o iia de treabă".

Liderul lor nu se aflase acolo. Nici măcar nu știa unde anume însemna acest „acolo"; avusese prea mulți pe cap pentru a pune întrebări despre localizarea ei geografică.

– Unde suntem? murmură ea, gândindu-se că era important să știe.

Zane ridică din sprâncene. Stătea așezat, sprijinit de perete în unghi drept față de ea, acum că se spălase, iar Barrie se întrebă cât timp fusese pierdută în gânduri.

– Cartierul de pe țărm, spuse el. Este o zonă mai dură a orașului.

– Mă refer la oraș, explică ea.

Înțelegerea îi lumină ochii limpezi precum cristalul.

– Benghazi, spuse el încet. Libia.

„Libia." Uluită, Barrie reflectă asupra informației, apoi se întoarse la șirul de gânduri de mai devreme.

Liderul urma să aterizeze azi. De unde? De la Atena? Dacă ținuse legătura cu oamenii lui, știa deja că reușise cumva să fugă. Dar, dacă avea acces la ambasadă – și la cel ei –, atunci avea să știe și că nu fusese adusă înapoi. Prin urmare, era logic să se afle încă în Libia. Era la fel de logic ca ei să o caute cu îndârjire.

Îl privi pe Zane din nou. Își ținea ochii pe jumătate închiși – părea aproape adormit. Din cauza căldurii, nu se mai îmbrăcase cu tricoul. Dar, în ciuda expresiei lui somnoroase, Barrie intui că era profund conștient de tot ce se petrecea în jurul lor, că nu făcea decât să își odihnească trupul, în vreme ce mintea îi rămânea alertă.

După umilința și durerea pe care le îndurase din partea răpitorilor, grija și atenția lui Zane fuseseră ca un balsam, alinând-o și ajutând-o să-și gestioneze emoțiile chiar înainte să apuce să-și dea seama cât de profund era rănită. Aproape pe negândite, se trezise reacționând față de el ca o femeie în fața unui bărbat, ceea ce, cumva, i se părea firesc.

Zane era exact opusul brutelor cărora le făcuse atât de multă plăcere să o umilească. Acele brute scormonea probabil orașul în căutarea ei, și, până nu părăsea țara, exista posibilitatea de a fi recapturată. Iar dacă se întâmpla acest lucru, nu avea să se mai bucure de vreo amânare.

Nu. Era intolerabil. Dar, dacă se întâmpla ceea ce era de neconceput, a naibii să fie dacă avea să le ofere satisfacția la care se așteptau ei. A naibii să fie dacă avea să le dea voie să-i răpească virginitatea.

Nu își considerase niciodată virginitatea altceva decât o lipsă de experiență și dispoziție. La școală, în Elveția, nu avusese decât foarte puține ocazii de a cunoaște băieți și nu fusese deosebit de interesată de cei pe care îi cunoscuse. După ce terminase școala, posesivitatea protectoare a tatălui ei, precum și munca ei la ambasadă limitaseră o eventuală viață socială. Bărbații pe care îi cunoscuse nu păruseră cu nimic mai interesanți decât băieții întâlniți în timpul școlii. Adăugând și riscul de a contracta SIDA, pur și simplu nu i se păruse că ar merita să facă sex doar de dragul experienței.

Dar visase. Visase să întâlnească un bărbat, să ajungă să-l iubească, să facă dragoste cu el. Vise simple, universale.

Răpitorii aproape că îi furaseră toate acestea, aproape că îi distruseseră visul de a iubi un bărbat, abuzând-o atât de grav, încât, dacă ar mai fi fost mult captiva lor, știa că ar fi rămas profund traumatizată și ar fi riscat să nu mai fie în stare să iubească un bărbat sau să-i tolereze atingerea. Dacă Zane nu ar fi scos-o de acolo, prima ei experiență sexuală ar fi fost un viol.

Nu. De o mie de ori nu.

Chiar dacă reuşeau să o prindă din nou, nu avea să le dea voie să-i înăbuşe acel vis.

Ridicându-se grăbită, Barrie străbătu cei câţiva paşi care o despărţeau de locul unde Zane stătea sprijinit de perete. Îi văzu corpul musculos devenind alert la gestul ei. Rămase în picioare deasupra lui, fixându-l cu ochi verzi care ardeau în lumina slabă. Privirea cu care îi răspunse el era umbrită, indescifrabilă

- Fă dragoste cu mine, îi ceru ea cu voce aspră.

capitolul 5

- Barrie... începu el, pe un ton blând, iar ea ştiu că avea să o refuze.

- Nu! spuse ea cu înverşunare. Nu-mi spune că ar trebui să mă gândesc mai bine sau că nu vreau de fapt să o fac. Ştiu prin ce am trecut cu ticăloşii ăia. Ştiu că nu mă crezi, dar *chiar* nu m-au violat. Dar m-au privit şi m-au atins, iar eu am fost incapabilă să îi împiedic. Se opri şi inspiră adânc, calmându-se. Nu sunt proastă. Ştiu că încă suntem în pericol, că tu şi oamenii tăi aţi putea fi răniţi sau chiar ucişi încercând să mă salvaţi şi că aş putea ajunge din nou în mâinile lor. Nu am făcut dragoste niciodată, cu nimeni. Nu vreau ca prima experienţă de genul ăsta din viaţa mea să fie un viol, înţelegi? Nu vreau să le dau satisfacţia asta. *Vreau ca prima mea experienţă să fie cu tine.*

Reuşise să îl surprindă, constată ea, şi remarcase deja că Zane Mackenzie nu era genul de om a cărui expresie să dezvăluie prea mult din ceea ce gândea. Îşi îndreptă spatele, mijindu-şi ochii şi examinând-o cu o privire pătrunzătoare.

Intenţiona să refuze, iar Barrie nu credea că ar putea suporta aşa ceva.

- Îţi dau cuvântul meu de onoare, izbucni ea disperată. Nu mi-au făcut asta. Nu pot avea vreo boală, dacă asta te îngrijorează.

– Nu, spuse el, cu o voce ce părea brusc încordată. Nu asta mă îngrijorează.

– Nu mă face să te implor, îl rugă ea, frângându-şi mâinile, conştientă că exact asta făcea deja.

Apoi expresia din ochii lui se înmuie, deveni mai caldă.

– N-am s-o fac, spuse el încet, şi se ridică iute cu graţia lui felină, plină de forţă.

Era mult mai înalt decât ea, şi, pentru o clipă, Barrie simţi atât de acut diferenţa de mărime dintre ei, încât se întrebă panicată dacă era o idee bună. Apoi Zane trecu pe lângă ea, oprindu-se lângă pătură, îngenunche şi o netezi, după care se lăsă pe ea, întinzându-se pe spate şi privind-o cu un univers întreg de înţelegere în privirea lui uşor distantă, părând îmbătrânită.

Ştia. Şi, până nu citise înţelegerea din ochii lui, Barrie nici măcar nu fusese conştientă de ceea ce avea nevoie cu adevărat. Dar, când îl privi întinzându-se şi punându-se la dispoziţia ei, ceva se făcu ţăndări în ea. *El ştia.* Înţelegea emoţiile ce o răscoleau în adâncul sufletului, înţelegea ce o adusese la el cu acea rugăminte ferventă, surprinzătoare. Nu era doar faptul că îşi dorea ca prima ei experienţă să fie din propria ei iniţiativă, cu bărbatul ales de ea; răpitorii îi furaseră ceva, iar el îi returnă acel lucru. O legaseră, o dezbrăcaseră, o umiliseră, iar ea fusese incapabilă să îi împiedice. Zane punea din nou controlul în mâinile ei, liniştind-o şi, în acelaşi timp, lăsând-o în mod subtil să se răzbune pe masculul speciei.

Nu voia să zacă neajutorată sub el. Voia să îşi ofere în mod controlat corpul, voia ca totul să avanseze în ritmul ei, nu al lui, voia să fie ea cea care decidea cât de mult, cât de departe, cât de rapid.

Iar Zane avea să-i permită să o facă.

Îşi lăsa corpul în mâinile ei.

Barrie simţi că abia mai putea respira când se lăsă în genunchi lângă el. Pielea caldă, goală, puternic bronzată îi ispiti mâinile să se apropie tot mai mult, până când acel impuls deveni mai puternic decât teama, iar degetele ei trecură uşor peste abdomenul lui, peste

pieptul lui. Inima îi bubuia nebunește. Era ca și cum ar fi mângâiat un tigru, conștientă de cât era de periculos acel animal, dar irezistibil fascinată de blana lui bogată. Voia să simtă acea forță sub mâini. Atentă, își lipi podul palmelor de coastele lui, modelând carnea de sub mâinile ei, simțind rezistența pielii întinse peste benzile tari de mușchi și, dedesubt, soliditatea oaselor. Simțea bubuitura ritmică a inimii lui, dilatarea coastelor când respira.

Atât ritmul inimii, cât și cel al respirației păreau accelerate. Barrie aruncă rapid o privire spre fața lui și roși din pricina a ceea ce văzu acolo: fierbințeala din ochii lui întredeschiși, culoarea aprinsă a buzelor lui. Știa cum arăta pofta trupească; îi văzuse partea brută pe fețele răpitorilor ei, iar acum îi vedea partea plăcută la Zane. O surprinse, căci, dintr-un motiv sau altul, nu luase în calcul factorul dorință când îi făcuse acea propunere, iar mâinile i se desprinseră de corpul lui.

Buzele lui se întredeschiseră într-un semicerc amuzat ce dezvălui strălucirea dinților lui albi, iar Barrie simți cum stă inima. Zâmbetul lui era chiar mai impresionant decât se așteptase.

– Da, sunt excitat, spuse el încet. Trebuie să fiu, altfel nu vom reuși.

Avea dreptate, desigur, iar Barrie roși și mai puternic. Aici era problema cu lipsa de experiență. Deși cunoștea mecanismele unei partide de amor, și se întâmplase o dată sau de două ori ca bărbatul care o însoțea în seara respectivă să o sărute cu o ardoare neașteptată, strângând-o suficient de aproape de el cât să-și dea seama că era excitat, nu avusese totuși niciodată de-a face în mod direct cu o erecție – până acum.

Iar aceasta se produsese la cererea ei. Aruncă o privire furișă spre partea din față a pantalonilor lui, spre creasta ce se împingea să iasă prin material.

– Nu trebuie să facem asta, o asigură el din nou, iar Barrie se aprinse, trecând de la ezitare la hotărâre.

– Ba da.

Zane își duse mâna la curea.

– Atunci ar fi mai bine...

Barrie îl opri împingându-i mâinile în sus, coborându-le cu forţa de o parte şi de cealaltă a capului lui.

– Lasă-mă pe mine, spuse ea, mai aspru decât ar fi vrut.

Era spectacolul ei.

– Bine, murmură el, şi, din nou, Barrie îşi dădu seama că înţelegea.

Era spectacolul ei, ea avea să păstreze controlul, până la capăt. Zane se întinse relaxat pe pătură, închizând ochii ca şi cum ar fi intenţionat să aţipească.

Era mai uşor dacă ştia că nu o privea, ceea ce fusese, desigur, intenţia lui. Barrie nu voia să se dovedească stângace, nu voia să-şi scoată în evidenţă lipsa de experienţă mai mult decât o făcuse deja, prin urmare, înainte de a pune mâna pe curea, studie mecanismul de deschidere timp de o clipă, pentru a se asigura că îl înţelegea. Nu îşi lăsă timp cât să-şi piardă curajul. Întinse pur şi simplu mâna, îi descheie cureaua şi îi desfăcu pantalonii. Pe sub pantaloni purta un slip de baie negru. Nedumerită, Barrie se zgâi la el. Slip de baie?

Apoi înţelese. Era ofiţer SEAL; acronimul înseamnă Sea, Air and Land. Era în largul lui în oricare dintre aceste elemente, capabil să înoate kilometri întregi. Cum Benghazi era port maritim, probabil aşa se infiltrase echipa lui, dinspre mare. Poate folosiseră un fel de barcă pentru a ajunge la ţărm, dar exista şi posibilitatea să fi fost lăsaţi la o oarecare depărtare de port şi să fi străbătut restul distanţei înot.

Îşi riscase viaţa pentru a o salva, încă o mai făcea, iar acum îi oferea corpul lui. Totul în ea se strânse puternic, şi începu să tremure sub valul de emoţie. O, Doamne. Aflase mai multe despre ea însăşi în cursul ultimelor douăzeci şi patru de ore decât în toţi cei douăzeci şi cinci de ani de viaţă. Poate că experienţa o schimbase. Oricum ar fi fost, ceva se petrecuse în adâncul ei, ceva de proporţii, iar acum învăţa cum să gestioneze acea schimbare.

Îi dăduse voie tatălui ei să o învăluie într-o pătură sufocantă de protecție timp de cincisprezece ani; nu putea să poarte pică pentru acest lucru, fiindcă avusese *nevoie* de acea pătură. Dar vremea aceea trecuse. Soarta o aruncase în viață cu capul înainte, o smulsese din coconul ei protector, și, precum un fluture, nu mai putea să-și tragă înapoi firele de mătase în jurul ei. Nu putea decât să zboare spre zări necunoscute.

Își strecură mâna sub elasticul slipului de înot și începu să-l tragă în jos pe șolduri, cu tot cu pantaloni. Zane își ridică pelvisul de pe podea pentru a o ajuta.

– Nu-i da jos complet, murmură el, ținându-și în continuare ochii închiși și mâinile relaxate lângă cap. Mă descurc dacă sunt prins cu pantalonii în vine, dar, dacă aș fi complet dezbrăcat, m-ar încetini puțin.

În pofida emoțiilor, Barrie zâmbi ca reacție la încrederea lui supremă în forțele proprii, la umorul lui sarcastic. Dacă nu ar fi fost atât de stăpân pe el, ar fi putut fi descris ca arogant. Nu avea absolut nici un dubiu legat de abilitatea lui de a lupta.

Mâinile ei coborâră mângâietor pe fesele lui când și le strecură sub haine. Un frison neașteptat de plăcere o străbătu când îi simți fundul rece și neted, cu mușchii încordați. Cunoscătorii în materie de funduri ar fi înnebunit-o pentru acel moment, și Barrie și-ar fi dorit să aibă curaj să insiste mai mult în zona aceea, să aprecieze pe deplin această perfecțiune masculină. În schimb, îi trase hainele, coborându-le până la mijlocul coapselor. Zane se relaxă, lăsându-și din nou șoldurile pe pătură, iar Barrie studie realitatea surprinzătoare a unui bărbat gol. Citise cărți care descriau excitația sexuală, dar a o trăi cu ochii ei și de la mică distanță era cu mult mai impresionant și mai minunat.

Pe negândite, se întinse după el, ca și cum mâna i-ar fi fost atrasă de un magnet. Îl atinse, lăsându-și un deget să alunece mângâietor pe toată lungimea sexului lui umezit. Acesta pulsă și tresări, ca și cum ar fi urmărit mângâierea. Zane inspiră șuierat. Reacția lui o încinse, și senzația de strânsoare din piept și din tot corpul

ei se făcu din nou simțită, apoi începu să se relaxeze odată cu acea revărsare de fierbințeală. Mai îndrăzneață acum, își strânse degetele în jurul lui, oftând ușor de plăcere când simți căldura de dincolo de răceală, oțelul de dincolo de pielea mătăsoasă, pulsația nestăpânită a sexului.

Și își simți propria dorință, inundându-i carnea ca un torent înfierbântat, transformând hotărârea ei furioasă într-un act de iubire. „Așa trebuie să fie", se gândi ea ușurată; împreunarea lor trebuia să fie marcată de plăcere, nu de furie. Și nu voia să mai aștepte, nu voia să-și lase timp să se mai gândească, altfel avea să-și piardă curajul.

Se urcă rapid peste el, încălecându-l, mânată acum nu de furie față de alți bărbați și nici de disperare. Doar de *plăcere*, caldă și dulce. Strângându-i șoldurile între genunchi, acționând din instinct, îi ținu mădularul gros în poziție și se lăsă ușor peste el, ghidând contopirea corpurilor lor.

Primul contact între carnea lui și a ei se dovedi fierbinte, surprinzător, iar Barrie se ridică instinctiv, ferindu-se de atingerea necunoscută. Zane tremură slab, o înfiorare aproape imperceptibilă, apoi rămase din nou nemișcat între picioarele ei, cu ochii în continuare închiși, lăsând-o să avanseze în ritmul ei.

Pieptul lui Barrie era atât de contractat, încât de-abia putea să respire; inspiră printre oftaturi scurte. Acel contact, oricât de rapid, declanșase o pulsație insistentă între picioarele ei, ca și cum corpul ei, după prima reacție speriată de respingere, ar fi ezitat, recunoscând instinctiv femininul și masculinul. Sânii i se tensionară și se înfierbântară sub materialul negru al cămășii lui. O atingere necunoscută, da, dar profund excitantă. Dorința se încolăci în ea, torentul crescând în intensitate.

Își spuse că era pregătită pentru sentimentul acut și brusc de vulnerabilitate, pentru panica simțită de corpul ei în fața amenințării penetrării, deși dorința o mâna exact spre acest lucru. Cu mai multă grijă, se așeză deasupra lui din nou, rămânând nemișcată când

îl poziționa la intrarea în corpul ei și lăsându-și greutatea să o tragă în jos peste stâlpul de carne ce pulsa.

Disconfortul începu imediat și se dovedi mai rău decât se așteptase. Se opri, înghițind în sec, și încercă să își controleze reacția de evitare a sursei durerii. Zane respira adânc, remarcă ea, deși era singura mișcare pe care o făcea. Se împinse mai tare, scrâșnind din dinți în fața usturimii asociate senzației de largire, apoi nu mai suportă și se ridică smucit de pe el. Durerea dintre picioarele ei nu dispăru, ci continuă să o mistuie.

Nu avea să fie mai bine dacă aștepta, își spuse ea. Era mai indicat să o facă odată. Respirând sacadat, se coborî din nou peste el. Ochii i se umplură de lacrimi usturătoare, încercând să finalizeze actul. De ce nu *intra* odată? Presiunea dintre picioarele ei era enormă, intolerabilă, și un hohot de plâns i se opri în gât când se ridică.

– Ajută-mă, îl imploră ea, cu o șoaptă aproape inaudibilă.

Ochii lui se deschiseră lent, iar ea aproape tresări în fața focului palid ce ardea în ei. Zane nu mișcă decât o mână, dreapta. O atinse blând pe obraz, cu degetele bătătorite aspre și infinit de tandre; apoi le lăsă să-i alunece în jos pe gâtul ei, trecându-le ușor peste cămașă până la sânul ei stâng, unde zăbovi preț de o clipă sufocantă asupra sfârcului ei, apoi coborâră, într-un final, între picioarele ei.

O mângâie ușor ca o șoaptă. Zăbovi între picioarele ei, stârnind, atingând delicat, mângâind. Barrie încremeni, cu tot corpul în așteptare, concentrându-se asupra noii senzații. Ochii i se închiseră și toate simțurile i se concentrară asupra mâinii lui și asupra a ceea ce făcea aceasta, asupra felului în care o atingea. Era delicios, dar nu... tocmai... suficient. O tachina și părea să îi promită mai mult, ceva mai bogat, mai puternic – și totuși, degetul ce o mângâia ușor nu ajungea niciodată să o atingă exact unde voia ea. Barrie inspiră adânc, sfârcurile ei ridicându-se în același timp. Corpul îi rămase în întregime în suspans. Aștepta, aștepta ca atingerea lui

uşoară să o ducă blând la extaz, aşteptă... Îşi mişcă şoldurile, corpul ei căutând instinctiv, urmându-i degetul.

Ah. Acolo. Doar pentru o clipă, *acolo.* Un geamăt slab i se formă în gât când plăcerea îi străbătu tot corpul. Aşteptă ca Zane să repete mângâierea, dar, în schimb, degetele lui ocoliră înnebunitor de aproape locul, stârnindu-o, apoi retrăgându-se. Şoldurile ei îl urmară din nou, şi fu din nou recompensată cu acel fulger arzător de trăire pură.

Un dans subtil şi senzual începu între ei. El conducea, ea îl urma. Atingerile exact în locul potrivit deveniră mai dese, plăcerea mai zguduitoare, crescând în intensitate cu fiecare repetare. Între picioarele ei, mădularul lui încă mai căuta intrarea, şi, cumva, fiecare mişcare a şoldurilor ei părea să-l aducă o idee mai aproape de ea. Corpul ei se balansă, legănându-se în ritmul antic al dorinţei, înălţându-se şi retrăgându-se în valuri. Îl simţea croindu-şi drum în ea, simţea disconfortul intensificat de mişcările ei... dar dorinţa o ispitea să continue, precum o sirenă, şi, cumva, începu să simtă nevoia de a-l avea în el, o nevoie atât de puternică, încât durerea nu mai conta. Îşi sprijini mâinile pe pieptul lui, şi direcţia mişcărilor ei se schimbă, ridicându-se şi coborând în loc să se legene dintr-o parte într-alta. Atingerea lui se schimbă şi ea, apăsând brusc direct în locul unde o dorea cel mai mult.

Barrie îşi muşcă buza ca să nu strige. Degetul lui mare frecă insistent, dezlănţuind un torent, transformând râul cald de plăcere în ceva sălbatic ce îi scăpa complet de sub control. Era atât de fierbinte, încât se simţea mistuită de dorinţă, iar golul din ea devenise dureros. Durerea nu mai conta; trebuia să primească numai decât ceea ce îi promitea corpul lui, ceea ce îi era atât de necesar şi ei. Gemând uşor, se apăsă în jos, forţându-şi carnea moale să primească intrusul. Simţi rezistenţa, simţi membrana din interior cedând; apoi, brusc, sexul lui fierbinte şi umflat se împinse în ea.

O duru. O duru foarte tare. Încremeni, şi ochii i se măriră de suferinţă. Privirile li se întâlniră, a ei întunecată

de durere, a lui arzătoare, reflectând dorința controlată a omilos. Brusc, Barrie deveni conștientă de cât era de tensionat corpul musculos de sub ea, de cât îi era de greu să-și păstreze controlul. Dar îi promisese să o lase pe ea să impună ritmul și se ținuse de promisiune, acționând doar atunci când ea îi ceruse ajutorul.

O parte din ea voia să înceteze, dar un instinct mai profund și mai puternic o făcu să rămână deasupra lui. Îl simți pulsând în interiorul ei, simți reacția corpului ei, strângându-se în jurul lui, ca și cum trupul ar fi știut mai bine decât mintea ce avea de făcut – și poate chiar așa era. Zane se tensionă și mai tare. Pielea îi strălucea de transpirație, inima îi bubuia în piept sub palma ei. Barrie fu străfulgerată de încântare la gândul că acest bărbat atât de viril, acest războinic incredibil de periculos, era la comanda ei, doar pentru acest interval de timp rupt din realitate. Se întâlniseră cu doar câteva ore în urmă; nu mai aveau decât câteva ore până când, cel mai probabil, aveau să se despartă pentru totdeauna. Dar în acel moment era al ei, îngropat în ea, și nu avea de gând să se lipsească de nici un moment din acea experiență.

– Ce trebuie să fac acum? șopti ea.

– Continuă să te miști, îi răspunse el tot în șoaptă, iar ea îl ascultă.

Se înălța. Cobora. Se ridică aproape complet de pe el, apoi se lăsă să cadă până jos. Din nou și din nou, până uită de durere și se abandonă plăcerii primitive. Mâna lui rămase între picioarele ei, continuând mângâierea ce o îndemna să meargă mai departe, deși nu mai avea nevoie să fie îndemnată. Se mișcă deasupra lui, tot mai repede și mai repede, primindu-l tot mai adânc în ea. Corpul lui puternic se flexă între coapsele ei, arcuindu-se, și un mârâit îi vibră în gât. În clipa următoare, se forță să se întindă din nou pe podea, legat de promisiunea pe care o făcuse.

Sus. Jos. Din nou. Și din nou, intensitatea crescu progresiv în ea, fierbințeala devenind o febră insuportabilă,

tensiunea acumulându-se în arcuri tot mai strânse, până simți că avea să se facă țăndări dacă mai mișca un singur mușchi. Încremeni deasupra lui, scâncind, incapabilă să se forțeze să treacă ultimul obstacol.

Mârâitul vibră din nou în gâtul lui. Nu, era ceva mai profund decât un mârâit; era sunetul unui vulcan uman explodând din cauza forțelor acumulate înăuntru. Controlul lui ceda, și începu să se miște, strângându-și fero ce ambele mâini pe șoldurile ei și trăgând-o cu forță în jos chiar în clipa în care se arcui din nou și se înfipse în ea chiar mai adânc. Nu mai intrase atât de profund până atunci; nu îl primise atât de mult în ea. Senzația era electrizantă. Barrie își înăbuși un țipăt când Zane se convulsionă sub ea, înălțându-se între coapsele ei, ridicând-o astfel încât genunchii ei se desprinseră de pe podea. Capul îi era dat pe spate, gâtul i se încordă sub forța descătușării, dinții i se dezgolirâ. Barrie simți torentul fierbinte al descătușării lui, îl simți atât de adânc în ea, încât îi atingea însuși miezul ființei, și fu suficient pentru a o duce la punctul culminant.

Un fulger pur o săgetă din cap până în picioare. Se auzi țipând, un țipat subțire de extaz pe care nimic nu l-ar fi putut înăbuși. Toți mușchii ei interiori se contractară în jurul lui, se relaxară, îl strânseră din nou, la nesfârșit, ca și cum corpul ei ar fi băut dintr-al lui.

În cele din urmă, furtuna se potoli, lăsând-o slăbită și tremurătoare. Oasele i se înmuiară, și nu mai reuși să stea dreaptă. Neputincioasă, se prăbuși în față, întinzându-se peste el ca un castel din cărți de joc surprins de un cutremur. El o prinse, coborând-o ușor până ajunse întinsă pe pieptul lui, și își încolăci brațele în jurul ei, iar ea rămase acolo gâfâind și hohotind. Nu intenționase să plângă, nu înțelegea de ce îi șiroiau lacrimile pe față.

– Zane, șopti ea, dar nu fu în stare să mai adauge nimic.

Mâinile lui mari și aspre o mângâiară liniștitor în sus și-n jos pe spate.

– Ești bine? murmură el, și în vocea lui profundă răsună ceva infinit de viril și de intim, un ton subtil de satisfacție și posesivitate.

Barrie își înghiți lacrimile, forțându-se să fie coerentă.

– Da, răspunse ea, cu o voce subțire, înlăcrimată. Nu știam că o să doară atât de tare. Sau că va fi atât de plăcut, adăugă ea, fiindcă plângea din ambele motive.

Era ciudat să constate că fusese la fel de nepregătită pentru plăcere ca pentru durere. Se simțea copleșită, dezechilibrată. Oare chiar fusese atât de naivă încât să creadă că putea face un act atât de intim fără a fi măcar puțin afectată emoțional? Dacă ar fi fost capabilă de o asemenea detașare mentală, nu ar fi rămas virgină până acum. Ar fi găsit o cale de a se sustrage protecției obsedante a tatălui ei dacă ar fi vrut, dacă ar fi cunoscut vreun bărbat care să trezească în ea măcar o zecime din reacția pe care i-o stârnise acest străinic la doar două minute după ce îl întâlnise. Dacă salvatorul ei ar fi fost oricare alt bărbat, nu i-ar fi cerut o favoare atât de intimă.

Faptul că făcuseră dragoste crease o legătură între ei, o împletire carnală ce era mult mai puternică și mergea mult mai departe decât își imaginase. În pofida castității ei, care crezuse ideea modernă și permisivă că a face dragoste nu era cu nimic mai semnificativ, pe termen lung, decât o distracție oarecare, precum o tură într-un carusel? Poate, pentru unii oameni, *sexul* chiar putea fi ceva plăcut, ca distracțiile de carnaval, dar ea nu avea să se mai gândească niciodată la actul de amor ca la ceva atât de superficial. Când făceai dragoste cu adevărat, simțeai ceva profund și elementar, și știa că nu avea să mai fie niciodată aceeași. Nu mai fusese aceeași din clipa în care el îi dăduse cămașa lui, iar ea se îndrăgostise de el. Chiar fără a-i vedea chipul, se îndrăgostise de esența bărbatului, de forța și decența lui. Nu ar fi contat dacă, odată cu ivirea zorilor, ar fi constatat că avea trăsături urâte sau schimonosite de cicatrici. În întunericul acelei camere goale și în întunericul din inima ei văzuse deja dincolo de suprafață, orice s-ar fi aflat acolo, și îl iubise. Era atât de simplu – și atât de dificil.

Dar faptul că ea simțea asta nu însemna că și el simțea la fel. Barrie știa ce ar fi spus un psiholog. Era sindromul cavalerului în armură albă, proiectarea de caracteristici exagerate asupra unei persoane din cauza circumstanțelor. Se întâmpla mereu ca unii pacienți să se îndrăgostească de doctorii sau de asistentele lor. Zane își făcuse pur și simplu treaba atunci când o salvase, ceea ce pentru ea însemnase că îi salvase efectiv viața, căci nu se gândise nici măcar pentru o clipă că răpitorii ei aveau s-o lase să trăiască. Îi datora viața și avea să-i fie recunoscătoare pentru tot restul vieții – dar nu credea că ar fi putut iubi orice bărbat care s-ar fi strecurat prin fereastra aceea. Îl iubea pe *Zane*.

Rămase întinsă în tăcere peste el, cu capul cuibărit lângă gâtul lui, cu trupurile încă împreunate. Simțea ritmul puternic al bătăilor inimii lui bubuind lângă sânul ei, îi simțea pieptul dilatându-se cu fiecare respirație. Mirosul lui fierbinte, moscat, o excita mai tare decât cel mai scump parfum. Se simțea mai în largul ei aici, întinsă cu el pe o pătură în mijlocul unei clădiri în ruină, decât se simțise vreodată în cel mai luxos sau mai protejat mediu.

Nu cunoștea nici un detaliu din viața lui. Nu știa câți ani avea, de unde era, ce îi plăcea să mănânce sau să citească sau ce programe urmărea la televizor. Nu știa dacă fusese vreodată căsătorit.

„Căsătorit." Dumnezeule, nici măcar nu îl întrebase. Simți brusc o senzație de greață în stomac. Dacă era căsătorit, atunci nu era bărbatul pe care îl crezuse, iar ea tocmai făcuse cea mai mare greșeală din viața ei.

Dar nici nu ar fi putut arunca în întregime vina pe umerii lui. Ea îl implorase, iar el îi oferise în repetate rânduri ocazia de a se răzgândi. Nu credea că ar fi putut suporta să afle că făcuse dragoste cu ea din milă.

Inspiră adânc, știind că trebuia să întrebe. Poate că uneori fericirea se naștea din ignoranță, dar ea nu-și putea permite acest confort. Dacă făcuse o gafă atât de mare, voia să știe.

– Ești căsătorit? întrebă ea brusc.

Zane nici măcar nu se crispă, ci rămase complet relaxat sub ea. Una dintre mâini îi alunecă în sus pe spatele lui şi se încolăci în jurul gâtului ei.

– Nu, spuse el cu voce şoptită. Poţi să-ţi scoţi ghearele din mine acum, adăugă, cu un amuzament detaşat.

Barrie îşi dădu seama că îşi înfipsese unghiile în pieptul lui şi se grăbi să-şi relaxeze degetele. Întristată, îi spuse:

– Îmi pare rău, n-am vrut să te rănesc.

– Există grade diferite de durere, spuse el relaxat. Gloanţele şi cuţitele dor al naibii de tare. Prin comparaţie, zgârietura unei pisicuţe nu face mult rău.

– *Pisicuţă?*

Barrie nu ştia dacă să se simtă insultată sau amuzată. După o scurtă luptă, amuzamentul câştigă. Nici unul dintre prietenii sau colaboratorii ei nu ar fi descris-o vreodată astfel. Din câte auzise ea, era descrisă ca matură, calmă, prudentă, conştiincioasă, dar cu siguranţă niciodată ca o pisicuţă.

– Mmm. Sunetul se auzi aproape ca un tors în gâtul lui. Degetele lui aspre îi masau încetişor gâtul, în vreme ce cealaltă mână i se strecură pe spate, croindu-şi drum pe sub cămaşă şi închizându-se posesiv peste fundul ei. Palma lui îi arse pielea ca un fier înroşit. Delicată. Şi îţi place să fii mângâiată.

Nu putea nega acest lucru, nu când mângâierile veneau din partea lui. Atingerea mâinii lui pe fundul ei era surprinzător de erotică. Nu se putu abţine să nu se foiască puţin, apoi icni când simţi trezirea mădularului lui în ea. Zane îşi ţinu şi el răsuflarea pentru o clipă, iar degetele i se înfipseră în despicătura dintre fesele ei.

– Trebuie să-ţi pun câteva întrebări, spuse el, iar vocea îi păru tensionată.

Barrie închise ochii, simţind din nou o relaxare caldă undeva în adâncul ei ce semnala retrezirea dorinţei. Trăiese o senzaţie remarcabilă când sexul lui crescuse înăuntrul ei, alungindu-se şi îngroşându-se în acelaşi timp. Vai, Doamne! Voia s-o facă din nou, dar nu credea că mai avea vlaga.

– Ce anume? murmură ea, distrasă de ceea ce se întâmpla între picioarele ei.

– Te-ai descotorosit de fantome?

Fantome. Se referea la groaza pe care încă o mai simțea față de felul în care o atinseseră bărbații aceia. Reflectă puțin și constată, cu o oarecare surpriză, că se-nă pase de ele. Încă mai era furioasă pentru felul în care fu sese tratată, și i-ar fi plăcut foarte mult să aibă în mâini pistolul lui Zane și pe bărbații respectivi în fața ochilor, deși nu mai ținuse niciodată un pistol în mână. Dar partea rănită, feminină din ea triumfase prin faptul că descoperise plăcerea în a face dragoste cu Zane și, astfel, se vindecase. Plăcere... Cumva, cuvântul nu reușea deloc să descrie suficient ceea ce trăise. Nici măcar extazul nu ar fi descris complet acea intensitate, senzația de explozie interioară, de topire, de abandonare deplină în sinele ei fizic.

– Da, șopti ea. Fantomele au dispărut.

– Bine. Vocea lui încă părea tensionată. A doua întrebare. Va fi nevoie de o intervenție chirurgicală pentru a-ți da jos nenorocita aia de cămașă?

Barrie tresări și se ridică în capul oaselor. Gestul îl făcu pe Zane să intre mai adânc în ea, smulgând un icnet ascuțit din partea ei și un geamăt din partea lui. Gâfâind, Barrie se zgâi la el. Tocmai făcuseră dragoste – de fapt, *încă* mai făceau dragoste –, dar cămașa de pe ea era cea care o împiedicase să cedeze nervos când o găsise prima dată, cea care îi dăduse curajul să alerge desculță pe alei întunecate, devenise un simbol a mult mai mult decât decență. Poate nu își revenise chiar atât de bine pe cât crezuse. Răpitorii o dezbrăcaseră complet, o forțaseră să rămână goală în fața lor, iar, când Zane intrase pentru prima dată în încăpere și o văzuse astfel, fusese copleșită de rușine. Nu știa dacă era în stare să rămână goală acum cu el, dacă putea să-i permită să vadă corpul ce fusese ciupit și învinețit de alți bărbați.

Privirea lui limpede ca de cristal era calmă, răbdătoare. Din nou, înțelegea. Știa ce îi cerea. Ar fi putut lăsa lucrurile așa cum erau, dar voia mai mult. Voia

încrederea ei, voia să se deschidă spre el, fără secrete întunecate între ei.

Voia să devină iubiți.

Revelația se dovedi taioasă, aproape dureroasă. Se iubiseră fizic, dar separați de un zid de autocontrol. Zane făcuse ceea ce îi ceruse, se abținuse până în ultima clipă, când climaxul îi zdruncinase controlul. Acum el era cel care îi cerea ceva, îi cerea să i se ofere așa cum i se oferise și el.

Aproape disperată, Barrie se agăță de partea din față a cămășii.

– Eu... ei mi-au lăsat urme.

– Am mai văzut vânătăi. Ridică mâna și o atinse blând pe obraz. Ai una chiar aici, de fapt.

Instinctiv, Barrie se întinse spre obrazul pe care îl atinsese el, conștientă de gestul lui tandru. De îndată ce feldu drumul materialului cămășii, Zane își mută mâinile pe nasturi și începu încet să-i descheie, lăsându-i timp să protesteze. Barrie își mușcă buza, împotrivindu-se impulsului de a prinde marginile tot mai largi ale bucății de material, pentru a le ține laolaltă.

După ce descheie cămașa până jos, Zane își strecură mâinile înăuntru și îi cuprinse sânii, cu palmele fierbinți peste mușchii reci. Sfârcurile i se întăriră, cuprinse de furnicături, întinzându-se spre punctul de contact.

– Vânătăile îi fac de rușine *pe ei*, murmură el. Nicidecum pe tine.

Barrie închise ochii, rămânând deasupra lui, simțindu-l tare și fierbinte în ea, cu mâinile la fel de tari și de fierbinți pe sânii ei. Nu protestă când mâinile lui îi se desprinseră de pe sâni, lăsând în urma lor o senzație ciudată de tensiune și de durere, pentru a-i împinge cămașa neagră de pe umeri. Materialul se aglomeră în jurul brațelor ei, iar el le ridică pe rând, eliberându-le.

Rămăsese goală. Aerul cald îi mângâie pielea dezgolită cu o atingere nespus de ușoară, apoi îi simți buricele degetelor făcând același lucru, alunecând atât de blând peste fiecare dintre urmele întunecate de pe umerii ei, de pe brațe și sâni, de pe abdomen, încât de-abia îl simți.

– Apleacă-te, îi spuse el.

Încet, Barrie se supuse, ghidată de mâinile lui, lă sându-se tot mai jos – iar el își înălță capul, venind în întâmpinarea gurii ei cu a lui.

Primul lor sărut... și făcuseră deja dragoste. Barrie fu șocată de cât de naivă fusese să se lipsească de plăcerea săruturilor lui. Buzele lui erau ferme, calde, flămânde. Se prăbuși peste el cu un sunet discret de surpriză amestecată cu încântare vibrându-i în gât. Sânii i se lipiră de corpul lui, părul creț de pe pieptul lui zgâriindu-i ușor sfârcurile ultrasensibile, o altă plăcere pe care, fără să știe, o ratase.

O, era delicios. Limba lui căută să intre, iar ea îi permise imediat.

Câteva minute mai târziu, Zane își lăsă capul pe pătură. Gâfâia ușor, cu ochii întredeschiși.

– Mai am o întrebare.

– Ce anume?

Nu voia să renunțe la plăcerile oferite de gura lui. Niciodată nu savurase un sărut mai mult, dar el era diabolic de bun la așa ceva. Coborî capul după el, mușcându-i ușor buza de jos, presărând mici săruturi fierbinți.

Zane chicoti sub gura ei. Sunetul profund, răgușit, o fermecă. Intuia că râsul lui era și mai rar decât zâmbetele și, prin urmare, de două ori mai prețios.

– Ai să-mi dai voie să stau eu deasupra de data asta?

Întrebarea o surprinse, făcând-o să râdă. Își înăbuși hohotele cât de bine putea, lipindu-și capul de gâtul lui, dar corpul i se scutură de chicote. Zane se retrase din ea, făcând-o să râdă și mai tare. Încă mai râdea când el își petrecu un braț puternic în jurul ei și se rostogoli, ridicând-o astfel încât să nu cadă de pe pătură, strecurând-o cu pricepere sub el și instalându-se între picioarele ei. Râsul ei fu întrerupt de un icnet când se înfipse cu forță în ea.

Simțurile i-o luară razna, fiind bombardată de noi senzații, deși încercase deja atât de multe. Știuse că era un bărbat masiv, dar, când se trezi întinsă sub el, simți profund diferența de mărime dintre ei. Deși Zane

ţi sprijini greutatea pe antebraţe pentru a evita să o zdrobească, Barrie simţi totuşi soliditatea acelui corp cu muşchi de oţel. Umerii lui erau atât de laţi, încât o făceau să pară pitică prin comparaţie, se înfăşurau în jurul ei ca un scut. Când stătuse ea deasupra, controlase adâncimea penetrării. Acum, controlul era în mâinile lui, coapsele ei erau larg despărţite de şoldurile lui. I se părea mai mare şi mai întărit decât înainte.

Zane aşteptă o clipă pentru a vedea cum avea să accepte vulnerabilitatea poziţiei ei. Dar nu se simţea vulnerabilă, îşi dădu el seama. Se simţea complet în siguranţă, protejată de forţa lui. Barrie îi zâmbi tremurătoare şi ridică braţele, încolăcindu-le în jurul gâtului lui.

El îi zâmbi la rândul lui. Apoi, Zane Mackenzie făcu dragoste cu ea.

capitolul 6

Păru să nu mai existe nici o clipă, tot restul zilei, în care să nu facă dragoste, să se odihnească după ce tocmai făcuseră dragoste sau să fie pe punctul de a face dragoste. Zgomotele zonei de coastă îi înconjurau, mugetul jos al vaselor, claxoanele camioanelor, sunetele lanţurilor şi ale macaralelor, dar în interiorul acelei încăperi mici şi slab luminate nu părea să existe nimic altceva pe lume în afară de ei doi. Barrie se cufundă cu totul în forţa senzualităţii lui nestăpânite şi descoperi în ea o pasiune ce o egala pe a lui. Necesitatea de a păstra tăcerea nu făcu decât să accentueze intensitatea.

Zane îi sărută vânătăile de pe sâni şi îi supse sfârcurile până începură să pulseze de plăcere. Bărbia lui, ţepoasă din cauza bărbii, îi zgârie uşor sânii, abdomenul, dar era de fiecare dată grijă să nu îi provoace durere, căutând toate celelalte vânătăi de pe corpul ei şi oferindu-le acelaşi omagiu tandru.

– Spune-mi cum te-au rănit, îi murmură el, şi am să te vindec.

La început, Barrie se sfii să-i dezvăluie detaliile, dar, pe măsură ce se scurseră orele după-amiezii fierbinți, iar el îi oferi plăcere după plăcere și o îmbătă cu excesul de senzații, începu să i se pară inutil să-i mai ascundă ceva. Sovăitor, se apucă să-i șoptească lucruri.

– Așa? întrebă el, repetând acțiunea care o supărase – doar că de data aceasta nu mai era la fel.

Ceea ce fusese gândit ca pedeapsă în mâinile răpitorilor deveni plăcere pură în mâinile lui Zane Mackenzie. O mângâie până când corpul ei uită toate acele atingeri, până când nu și-l mai aminti decât pe el.

Barrie îi șopti un alt detaliu, iar el i-l șterse și pe acela din memorie, înlocuind răul cu mângâieri ce o duseră în mod repetat pe culmi senzuale. Nu-și imagină cum ar fi putut cineva s-o trateze mai tandru decât el – sau cu mai multă încântare. Zane nu încercă să ascundă cât de mult îi plăcea să o privească, să o atingă, să facă dragoste cu ea. Îi savura corpul, contrastul dintre rotunjimile ei moi și masculinitatea lui dură. Sentimentul de a fi în centrul unei plăceri masculine atât de intense o excita pe Barrie, la fel și fascinația lui față de textura pielii ei, față de curbura sânilor, față de teaca strâmtă dintre picioarele ei. Zane o exploră; o mângâie, se înecă în sexualitatea ei. Zona din jurul lor era încă atât de aglomerată, încât nu îndrăzneau să vorbească prea mult, comunicând doar cu trupurile.

De trei ori, în timp ce zăceau somnoroși după ce făcuseră dragoste, Zane se uită la ceas și se întinse după casca radio. Transmise un singur clic, așteptă, apoi o puse deoparte.

– Oamenii tăi? întrebă ea prima dată.

Zane încuviință din cap.

– Se ascund, așteaptă să ne putem întâlni în siguranță.

Apoi zgomotul de voci de afară deveni mai puternic când se apropie un grup de oameni, iar ei tăcură.

După-amiaza se scurse, iar lumina începu să pălească. Lui Barrie nu îi era prea foame, dar Zane insistă să mănânce. El își trase pantalonii, ea se îmbrăcă din nou cu cămașa. Având acum o ținută mai formală,

se așezară unul lângă celălalt pe pătură și terminară pâinea și fructele, dar nici unul dintre ei nu mai fu tentat de brânză. Apa era călduță și încă avea gust de chimicale. Barrie se cuibări în curba brațului lui, îngrozită de gândul plecării.

Voia să ajungă din nou la siguranță și confort, dar detesta să piardă această apropiere de Zane, această dependență deplină, și compania lui, și intimitatea lor. Nu avea să facă presiuni asupra lui pentru a continua relația; date fiind circumstanțele, era posibil să se simtă responsabil și să considere că era nevoie să se îndepărteze treptat, iar ea nu voia să-l pună într-o asemenea situație. Dacă dădea vreun semn că dorea să o vadă și după aceea... o, atunci inima ei ar fi plutit de fericire.

Dar, chiar dacă facea acest lucru, avea să fie dificil pentru ei să se vadă cu regularitate. Zane nu era un simplu militar, ci ofițer SEAL. O mare parte din ceea ce făcea el nu putea fi pus în discuție. Avea o bază de care aparținea, sarcini, misiuni. Dacă scăpau cu bine, pericolul pentru el nu se încheia aici. Un fior de răceală îi cuprinse inima când se gândi la toate situațiile din viitorul lui în care, fiindcă așa îi cerea profesia, avea să păşească voit și calm în calea morții. Era posibil ca intervalul petrecut ascunși în acea încăpere mică să fie singura ocazie când ea putea să știe cu certitudine că era teafăr și în siguranță.

Teama și nesiguranța aveau s-o ducă la un pas de a-și pierde mințile, dar urma să le îndure, era dispusă să îndure orice în schimbul oportunității de a-l vedea, de a se apropia de el. Relația lor, dacă avea să existe una, urma să progreseze în sens invers. De regulă, oamenii mai întâi se întâlneau, ajungeau treptat la încredere și afecțiune, apoi deveneau iubiți; ei deveniseră iubiți aproape imediat, iar acum aveau să fie nevoiți să se cunoască, să își descopere toate ciudățeniile mărunte, umorul personal și gusturile care îi individualizau.

După ce se întorcea, avea să fie nevoită să-l înfrunte pe tatăl ei. Probabil era înnebunit de îngrijorare și, după ce o vedea ajunsă cu bine acasă, el avea să devină

şi mai paranoic şi obsedat. Dar dacă Zane o voia, ave
fie nevoită să ranească sentimentele tatălui ei cu bu
ştiinţă, pentru prima dată în viaţa ei; altcineva avea s
ia locul drept cea mai importantă persoană din viaţa
Majoritatea părinţilor acceptau fericiţi schimbarea d
viaţa odraslelor lor, presupunând că partenerul ales
decent, dar Barrie ştia că, indiferent de cine s-ar îndr
gosti, tatăl ei nu ar fi de acord cu el. În ochii lui, ni
un bărbat nu era suficient de bun pentru ea. Mai mu
ar fi de la bun început pornit cu înverşunare împotr
oricărui lucru care ar scoate-o de sub protecţia l
Ea era tot ce-i mai rămăsese din familie, iar faptul
semăna foarte mult cu mama ei nu făcea lucrurile m
uşoare. În calitate de ambasador, tatăl ei avea o viaţă
cială foarte activă, dar nu iubise în toată viaţa lui de
o singură femeie – pe mama ei.

Nu avea să-i întoarcă niciodată spatele tatălui
fiindcă îl iubea mult, dar, dacă în joc era şansa u
relaţii cu Zane, poate chiar pentru toată viaţa, trebuia
se îndepărteze de tatăl ei cât de mult era necesar, pâ
ajungea să accepte situaţia.

Îşi planifica viaţa în jurul visurilor ei, îşi dădu ea s
ma cu ironie, curăţând firimiturile de pâine de pe
tură. Ar fi fost mai bine să aştepte să vadă ce îi rezer
viitorul şi să-şi bată capul mai degrabă cu felul în c
aveau să scape din Benghazi.

– La ce oră plecăm?

– După miezul nopţii. Vom aştepta ca majoritatea
menilor să se retragă pe la casele lor. Se întoarse spre
cu ochii întredeschişi, expresie pe care ea învăţase d
să o interpreteze drept semn al dorinţei, şi, întinzân
mâna, începu să-i descheie cămaşa. Mai avem câte
ore, şopti el.

După aceea se întinseră unul lângă celălalt, în cu
căldurii, şi aţipiră. Barrie se trezi după o vreme, fără a
cât dormise, dar constată că întunericul devenise apr
pe total. Dar, spre deosebire de noaptea trecută, că
zăcuse în frig, pradă unei terori însingurate, acum
lipită de corpul lui Zane, iar braţele lui o ţineau stră

Capul ei se sprijinea pe umărul lui, un picior gol era încălecat peste şoldurile lui. Se întinse puţin şi căscă, iar braţele lui se strânseră mai tare, anunţând-o că era treaz. Poate că nu adormise deloc, ci doar o ţinuse în braţe şi o păzise. Zgomotele de dincolo de clădirea în ruină păliseră; chiar şi cele de pe doc erau atenuate, ca şi cum întunericul le-ar fi înăbuşit.

– Cât mai avem? întrebă ea, ridicându-se în capul oaselor pentru a căuta pe pipăite carafa de apă.

O găsi şi bău; gustul nu era prea rău, decise ea. Poate că începea să se obişnuiască oarecum cu chimicalele, oricare ar fi fost ele.

Zâne îndepărtă capacul de pe ceasul de mână pentru a vedea cadranul luminos.

– Încă vreo câteva ore. Trebuie să iau legătura cu Barrie în câteva minute.

Barrie îi întinse carafa cu apă, iar el bău. Se întinseră din nou pe spate, iar ea se cuibări lângă el. Îşi puse mâna dreaptă pe pieptul lui şi simţi bătaia puternică, sănătoasă a inimii lui. Îşi împleti leneş degetele în părul lui carbonizat, savurând diversele aspecte ale corpului său.

– Ce se întâmplă apoi? Când plecăm, vreau să zic.

– Ieşim din oraş, ajungem la punctul de întâlnire exact la răsăritul soarelui şi de acolo suntem preluaţi.

Vorbea de parcă ar fi fost atât de simplu, atât de uşor. Îşi aminti de slipul de baie pe care îl purta şi îşi înălţă capul pentru a se încrunta spre el, deşi ştia că nu o putea vedea.

– Şi punctul de întâlnire e pe uscat?

– Nu tocmai.

– Înţeleg. Sper că ai o barcă?

Era o întrebare, nu o afirmaţie.

– Nu tocmai.

Îl prinse de părul de pe piept şi îl trase uşor:

– Ce *anume* ai, mai exact?

– Au! Prinzând-o de mână, îi desfăcu degetele din părul lui şi îi duse palma la gură, trecându-şi uşor buzele peste încheieturile degetelor ei. *Mai exact*, avem un Zodiac, o plută gonflabilă motorizată, de şapte persoane.

Am venit cu echipa incompletă, cu doi oameni lipsă, deci suntem doar șase. Îți vom găsi loc și ție.

– Mă bucur. Căscă și își cuibări mai bine capul în scobitura umărului lui. Ai lăsat pe cineva în urmă pentru a fi loc și pentru mine?

– Nu, spuse el scurt. Suntem în efectiv incomplet din cauza unei probleme de care va trebui să mă ocup după ce mă întorc. Dacă ar fi existat vreo altă echipă disponibilă, nu ne-am afla aici, dar noi eram cel mai aproape, și trebuia să te scoatem de acolo rapid, înainte să apuce să te mute.

Tonul lui o descurajă să întrebe despre problema care îi provocase o dispoziție atât de sumbră, dar îl văzuse în acțiune și știa că nu ar fi vrut să fie ținta furiei lui la întoarcere. Așteptă până își luă casca și verifică situația echipei lui, apoi reveni la întrebările ei.

– Unde mergem cu pluta Zodiac?

– În largul mării, spuse el simplu. Anunțăm prin radio din timp și vom fi preluați de un elicopter de pe *Montgomery*, un portavion. De acolo vei fi trimisă acasă cu un avion.

– Cum rămâne cu tine? șopti ea. Unde vei merge?

Mai mult nu îndrăznea să îl întrebe despre planurile lui de viitor.

– Nu știu. Echipa mea făcea exerciții pe *Montgomery*, dar asta s-a dus naibii acum, cu doi membri răniți. Va trebui să pun lucrurile la punct acolo, și nu știu cât va dura.

Nu știa unde urma să se afle, sau, dacă știa, refuza să îi spună. Nici nu dăduse de înțeles că intenționa să o sune, deși el *știa* unde avea *ea* să se afle. Barrie închise ochii și ascultă îndurerată tot ce-i spunea tăcerea lui. Durerea era mai intensă decât se așteptase, dar o lăsă închise undeva în adâncul ei. Avea să iasă la iveală mai târziu, dar, dacă nu-i mai rămâneau decât câteva ore în compania lui, nu intenționa să le irosească plângând după visuri spulberate. Prea puține femei aveau șansa de a cunoaște un bărbat ca Zane Mackenzie, cu atât mai puțin de a-l iubi. Ea era lacomă; îl voia în întregime

ei își dorea totul, dar chiar și bucata ce i se oferise era mai mult decât ce cunoșteau majoritatea oamenilor – și avea să fie recunoscătoare pentru acest lucru.

Indiferent de ceea ce se întâmpla, nu avea să se întoarcă în coconul de siguranță pe care tatăl ei îl confecționase pentru ea. Nu-și putea permite să uite răpirea și *motivul* necunoscut din spatele ei. Desigur, tatăl ei cunoștea acest motiv; răpitorul își exprimase deja pretențiile. Dar Barrie voia să îl afle și ea; în fond, ea fusese afectată mai direct decât oricine altcineva.

Zane o atinse ușor pe sfârc, desenând cercuri în jurul lui cu buricele bătătorite ale degetelor, făcându-l să se întărească.

– Știu că probabil te doare, spuse el, strecurându-și mâna în jos pe abdomenul ei și cuibărind-o între picioarele ei. Dar poți să mă primești din nou?

Cu foarte multă grijă, intră ușor cu un deget lung în ea. Barrie se crispă, dar nu se îndepărtă. Da, o durea; o durease încă de prima dată. Descoperise că senzația de disconfort era ușor de ignorat când recompensele erau atât de mari.

– Aș putea fi convinsă, șopti ea, lăsându-și mâna să-i alunece în jos pe abdomenul lui pentru a măsura cât de serioase îi erau intențiile. Constată că erau foarte serioase. Ce-i drept, ea nu avea experiență, deci îi lipseau elementii de comparație, dar citise articole din reviste și știa că, de regulă, doar băieții adolescenți și bărbații foarte tineri puteau menține un asemenea ritm. Poate era din cauza condiției lui fizice excelente. Poate avea ea parte și simplu noroc, deși, cu douăzeci și patru de ore în urmă, nu gândise astfel. Dar circumstanțele se schimbaseră – și la fel și ea.

Soarta îi oferise acest bărbat pentru moment și pentru alte câteva ore, își spuse ea, când el se aplecă deasupra ei, iar gura lui o captură pe a ei. Avea să profite cât de mult putea.

Zane o conduse din nou prin labirintul de alei, dar de data aceasta era înveșmântată într-o tunică neagră

ce o acoperea cu totul, iar părul îi era ascuns sub un șal de bumbac. Picioarele îi erau protejate de balerini, care îi erau puțin prea mari și îi alunecau în permanență în sus și în jos pe călcâie, dar cel puțin nu mergea desculță. I se părea ciudat să fie îmbrăcată, mai ales cu atâtea haine, deși era complet goală pe sub tunica.

Zane se echipase din nou cu toate uneltele și armele lui, și, imediat ce făcuse acest lucru, devenise în mod subtil mai distant, afișând un control aproape de gheață, așa cum fusese și în noaptea precedentă, când o părăsise pentru prima dată. Barrie intui că era cu simțurile în alertă și ghici că se concentra în întregime asupra ceea ce avea de făcut. Îl urmă în tăcere, ținându-și capul ușor înclinat, așa cum ar fi făcut o femeie musulmană tradiționalistă.

Zane se opri la colțul unei clădiri și se lăsă pe vine, făcându-i semn și ei să îi urmeze exemplul. Barrie îl imită și, ca măsură suplimentară, își trase șalul peste față.

– Doi, aici Unu. Ce se vede? Vorbea din nou pe același ton șoptit ce de-abia ajungea până la ea, deși se afla chiar în spatele lui. După o clipă, spuse: Ne întâlnim în zece minute.

Întoarse privirea spre Barrie.

– E în regulă. Nu trebuie să trecem la planul C.

– Care era planul C? șopti ea.

– Să ne luăm tălpășița în Egipt, spuse el calm. Ar trebui să fie la circa trei sute douăzeci de kilometri spre est.

Era în stare să o facă, își dădu ea seama. Ar fi furat un vehicul și i-ar fi dat bătaie. Nervii lui erau probabil făcuți din oțel. Ai ei nu; tremura pe dinăuntru de teamă, dar se ținea tare. Sau poate nu era teamă; poate era beția pericolului și a acțiunii, euforia *evadării*. Cât timp mai erau în Benghazi, în Libia, nu scăpaseră cu adevărat.

Zece minute mai târziu, Zane se opri în umbra unui depozit părăginit. Poate că își acționa casca radio; în întuneric, Barrie nu avea cum să-și dea seama. Dar, brusc, cinci siluete negre se materializară din beznă, și fură conjurați înainte să apuce să clipească.

– Domnilor, ea e domnișoara Lovejoy, spuse Zane. Acum, haideți să ieșim naibii din rahatul ăsta.

– Cu plăcere, șefule. Unul dintre bărbați se înclină în fața lui Barrie și îi întinse mâna. Pe aici, domnișoară Lovejoy.

Băieții lui Zane aveau un soi de ardoare aspră pe care Barrie o găsi fermecătoare, deși nu se lăsau influențați de ea când își făceau treaba. Cei șase bărbați începură imediat să se deplaseze într-o ordine exact stabilită, iar Barrie îi zâmbi bărbatului care vorbise, ocupându-și locul indicat de el în rând. Ea era în spatele lui Zane, care mergea al doilea în șir, după un bărbat ce se mișca atât de silențios și se contopea atât de bine cu umbrele, încât, chiar dacă știa că era acolo, uneori nu reușea să-l vadă. Ceilalți patru bărbați se înșiruiră în spatele ei la distanțe variabile, și își dădu seama că nici pe ei nu îi putea auzi. De fapt, era singura din grup care producea vreun sunet, așa că încercă să fie mai atentă unde punea picioarele încălțate în balerini.

Își croiră drum printre alei și se opriră într-un final lângă un microbuz ponosit. Chiar și în întuneric Barrie desluși scobiturile adânci și petele întunecate de rugină ce decorau vehiculul. Se opriră lângă el, iar Zane deschise ușa glisantă pentru ea.

– Caleașca ta, murmură el.

Barrie aproape râse când o ajută să urce în microbuz. Dacă nu ar fi avut experiență în purtarea rochiilor lungi de seară, s-ar fi descurcat cu greu în tunica până la glezne, dar se purtă ca o doamnă din secolul al XIX-lea ajutată să urce într-o trăsură. Bărbații urcară în urma ei. Nu erau decât două banchete; dacă existase vreodată o a treia în spate, fusese scoasă cu mult timp în urmă, poate pentru a face loc pentru mărfuri. Un tânăr de culoare slab și musculos trecu la volan, iar Zane ocupă celălalt loc din față. Bărbatul straniu de silențios care servise drept înaintaș se strecură în stânga ei și un alt ofițer SEAL se așeză în dreapta ei, plasând-o astfel cu grijă între un seif uman. Ceilalți doi ofițeri SEAL îngenunchează

pe podeaua de lemn din spatele lor, corpurile lor mus culoase și echipamentele umplând spațiul restrâns.

– Să mergem, Iepurașule, spuse Zane, iar tânărul negru rânji și porni motorul.

Microbuzul părea gata să-și dea ultima suflare, dar motorul toarse.

– Ar fi trebuit să fii de față noaptea trecută, spuse bărbatul de culoare. A fost nasol pentru o clipă, foar te nasol.

Vorbea pe un ton entuziast, ca și cum ar fi descris cea mai reușită petrecere la care fusese vreodată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Zane.

– Doar una dintre chestiile alea, șefule, spuse bărba tul din dreapta lui Barrie, cu o indiferență evidentă în voce. Unul dintre tipii răi a călcat pe Fantomatic, iar situația a luat-o razna imediat.

Barrie petrecuse suficient timp printre militari pen tru a ști ce însemna ca situația să o ia razna. Rămase liniștită și nu comentă.

– A călcat direct *pe* mine, spuse ofițerul SEAL din dreapta ei pe un ton mâhnit. A început să scheaune ca o pisică opărită, trăgând în tot ce mișca și în majoritatea lucrurilor care nu mișcau. M-a cam enervat. Făcu o pau ză. N-am de gând să stau la înmormântare.

– Când ne-ai dat semnalul, ne-am retras și am fugit ca apucații, continuă bărbatul din dreapta ei. Probabil reușisesi deja s-o scoți, fiindcă au pornit pe urmele noas tre ca niște copoi. Am stat ascunși, dar de câteva ori am crezut că vom fi nevoiți să ne croim drum cu forța. Pe bune, au trecut efectiv peste noi și ne-au vânat toa tă noaptea.

– Nu, noi eram încă înăuntru, spuse Zane calm. Doar că ne-am strecurat în încăperea vecină. Nu le-a dat prin gând să verifice.

Bărbații pufniră în râs veseli; chiar și tipul fantoma tic din stânga ei reuși să chicotească, deși nu părea un sunet exersat suficient de des încât să iasă bine.

Zane se întoarse și îi aruncă lui Barrie zâmbetul lui mult prea scurt.

– Vrei să fac prezentările sau preferi să nu-i cunoști pe acești vagabonzi urât mirositori?

Atmosfera din microbuz *chiar* mirosea ca aerul dintr-un vestiar, doar că mai rău.

– Fă prezentările, te rog, spuse ea, iar zâmbetul i se simți clar în voce.

Zane arătă spre șofer.

– Antonio Withrock, marinar aspirant. El e la volan fiindcă în copilărie obișnuia să distrugă mașini pe drumuri neasfaltate din sud, așa că îl considerăm capabil să se descurce în orice situație.

– Doamnă, spuse marinarul Withrock politicos.

– În dreapta ta se află sublocotenentul Rocky Greenberg, adjunctul meu.

– Doamnă, zise și sublocotenentul Greenberg.

– În stânga ta, marinarul aspirant Winstead Jones.

Acesta mormăi ceva imposibil de descifrat.

– Spune-i Fantoma sau Fantomaticul, nu Winstead, adăugă Zane.

– Doamnă, spuse marinarul Jones.

– În spatele tău se află marinarii Eddie Santos, medicul nostru, și Paul Drexler, lunetistul echipei.

– Doamnă, spuseră două voci din spatele ei.

– Mă bucur să vă cunosc pe toți, zise Barrie, cu o sinceritate evidentă. Își antrenase memoria la nenumăratele dineuri oficiale, deci reținuse fără probleme numele lor. Încă nu asociase nici un chip cu numele de Santos sau Drexler, dar, după nume, își spuse că Santos era probabil hispanic, așa că avea să-l deosebească ușor.

Greenberg începu să-i povestească lui Zane detaliile a tot ce se întâmplase. Barrie ascultă fără a interveni. Adevărul era că acea cursă în miez de noapte prin Benghazi i se părea puțin ireală. Era înconjurată de bărbați înarmați până în dinți, dar treceau printr-o zonă destul de însuflețită pentru acea oră târzie din noapte. Erau alte mașini pe străzi și pietoni pe trotuare. Opriră la semafor, cu celelalte mașini din jurul lor. Șoferul, Withrock, fredona ceva în barbă. Nimeni nu părea

îngrijorat. Lumina semaforului se făcu verde şi micul microbuz înaintă, fără a li se acorda vreo atenţie.

Câteva minute mai târziu, ieşiră din oraş. Din când în când, Barrie vedea licărirea Mediteranei în dreapta lor, ceea ce însemna că mergeau spre vest, spre centrul zonei de coastă a Libiei. Pe măsură ce luminile pălură în spatele lor, începu să se simtă ameţită de extenuare. Cele câteva momente de somn de care se bucurase peste zi, între episoadele de amor, nu fuseseră de-ajuns pentru a compensa epuizarea provocată de stres. Însă nu se putea imagina sprijinindu-se pe nici unul dintre bărbaţii de lângă ea, aşa că se forţă să stea cu spatele drept şi să-şi ţină ochii deschişi.

Bănuia că era destul de zdravăn ameţită de tot ce se petrecuse.

După o vreme, Zane spuse:

– Ochelari roşii.

Barrie era atât de obosită, încât se întrebă dacă era un fel de cod sau dacă înţelesese ea greşit. Nici una din variante nu era cea bună, evident. Fiecare bărbat scoase câte o pereche de ochelari din rucsac şi şi-i puse. Zane îi aruncă o privire şi îi explică:

– Roşul îţi protejează vederea pe timp de noapte. O să lăsăm vederea să ni se obişnuiască acum, înainte ca Iepuraşul să stingă farurile.

Ea încuviinţă din cap şi închise ochii, pentru a-şi ajuta propria vedere să se adapteze. Îşi dădu seama imediat că, dacă voia să rămână trează, să închidă ochii, indiferent din ce motiv, nu era tocmai o idee bună, dar îşi simţea pleoapele atât de grele, încât nu reuşi să le mai deschidă. Când se trezi, microbuzul se legăna greoi dintr-o parte într-alta, aruncând-o mai întâi peste Greenberg, apoi peste Fantomatic. Buimacă de somn, încercă să rămână dreaptă, dar nu părea să reuşească să-şi găsească echilibrul – sau ceva de care să se ţină. Tocmai era pe punctul de a aluneca pe podea, când un tebraţul Fantomaticului apăru brusc în faţa ei ca o bară de fier, fixând-o la locul ei pe bancheta.

– Mulţumesc, spuse ea ameţită.

– Oricând, doamnă.

La un moment dat în timp ce ea dormea, Iepurașul stinsese într-adevăr farurile, și coborau un dig în întuneric. Clipi surprinsă spre ceva strălucitor ce se întrevedea în fața lor; pentru o fracțiune de secundă, fu cuprinsă de panică și de confuzie, apoi recunoscu marea, licărind la lumina stelelor.

Microbuzul se opri brusc.

– Capăt de linie, anunță Iepurașul vesel. Am ajuns acum la ascunzătoarea unei BGM. Asta e termenul militar pentru barcă gonflabilă mică, îi aruncă el peste umăr lui Barrie. Chestiile astea sunt prea sofisticate pentru a fi numite pur și simplu plute.

Zane pufni. Barrie își aminti că exact așa descrisese el îmbarcațiunea, drept o plută.

Când îi privi ieșind din microbuz, avu impresia că erau argint-viu alunecând prin crăpături. Dacă existase vreun bec funcțional în plafon când trupa SEAL pusese mâna pe vehicul, se ocupaseră de acest detaliu, căci nu se aprinse nici o lumină când ușile se întredeschiseră. Fantomaticul se strecură pe lângă ea, ceea ce era mare lucru ținând cont de echipamentul pe care îl căra, iar când Greenberg deschise ușa glisantă câțiva centimetri, fantomaticul alunecă pe burtă prin mica deschizătură. Îl văzu pentru o clipă, apoi dispăru. Barrie se zgâi la ușă, înțelegând pe deplin cum își câștigase porecla. Era, fără îndoială, fantomatic.

Ceilalți ieșiră din microbuz în același fel; era ca și cum ar fi fost făcuți din apă, și, la deschiderea ușilor, s-ar fi scurs pur și simplu afară, atât erau de fluizi și de silențioși. Doar Iepurașul, șoferul lor, rămase în urmă cu Barrie. Stătu nemișcat într-o tăcere absolută, cu pistolul în mână, examinând metodic coasta învăluită în ceață. Cum el păstră tăcerea, Barrie tăcu și ea. Cea mai bună cale de a nu le crea probleme, își spuse ea, era de a le urma exemplul.

Se auzi o mică bătaie scurtă în geam, iar Iepurașul șopti:

– E liber. Să mergem, domnișoară Lovejoy.

Barrie se târî într-o parte pe banchetă până ajunse la uşă, în vreme ce lepurașul se strecură ca un peşte pe portiera şoferului. Zane o aştepta, deschizându-i uşa mai larg, şi întinse mâna pentru a o stabiliza când ajunse la sol.

– Mai reziști? o întrebă el încet.

Barrie confirmă din cap, neîndrăznind să vorbească, căci era atât de obosită, încât cuvintele aveau să-i iasă, inevitabil, împleticite.

Ca de obicei, Zane păru să înțeleagă fără a i se spune.

– Mai ține-te tare încă vreo oră, apoi te vom duce în siguranță la bordul portavionului. Atunci vei putea să dormi.

Fără el, însă; era ceva de la sine înțeles. Chiar dacă ar fi intenționat să continue relația lor, deși nu dăduse nici un semn în acest sens, nu avea s-o facă la bordul navei. Ar fi renunțat să doarmă pentru totdeauna dacă ar fi putut amâna momentul în care avea să fie nevoită să admită că relația lor fusese pentru el doar ceva trecător, născut atât din intimitatea fierbinte în care își petrecu seră ziua, cât și ca urmare a solicitării ei.

Nu avea să plângă; nici măcar nu avea să protesteze, își spuse ea. Fusese al ei timp de o zi, timp de o zi incredibil de senzuală.

Zane o conduse la fâșia îngustă și pietroasă de plajă unde fusese amplasată barca gonflabilă întunecată. Cei lalți cinci bărbați se adunaseră în jurul ei în poziții specifice, fiecare stând cu spatele spre barcă și ținându-și arma pregătită, studiind concentrați împrejurimile.

Zane o urcă în barca gonflabilă și îi arătă unde să stea. Barca se legănă în apă când bărbații o împinseră încet de pe mal. Când apa ajunse în dreptul pieptului lui Santos, cel mai scund dintre ei, săriră toți în barcă cu o mișcare pe care o exersaseră de atâtea ori, încât părea de-a dreptul banală. Fantomaticul porni motorul aproape silențios și îndreptă barca spre largul mării.

În acel moment, un bubuit uriaș izbucni în spatele lor, și se dezlănțui iadul.

Barrie recunoscu răpăitul tăios al armelor de foc automate și se întoarse pe jumătate pentru a privi în urmă. Zane își puse mâna pe capul ei și o împinse la fundul bărcii, răsucindu-se și scotându-și în același timp arma automată. Barca țâșni în față când Fantomaticul porni motorul la accelerație maximă. Trupa SEAL deschise și ea focul. Barrie văzu fulgerele scânteind din arme, simți cartușele goale împroșcând-o așa cum stătea strânsă ghem și își trase șalul peste față pentru a nu fi arsă de flama fierbinte.

– Drexler! tună Zane. Atacă-i pe nenorociți cu explozibil!

– Am înțeles, șefule!

Barrie auzi un mormăit, și ceva greu și uman căzu de-a curmezișul peste ea. Unul dintre bărbați fusese împușcat. Încercă disperată să se tragă de sub greutatea lui zdrobitoare, pentru a-l ajuta, dar era efectiv țintuită, iar el gemea de fiecare dată când se mișca.

Cunoștea acel geamăt.

O teroare mai întunecată decât orice simțise vreodată îi goni prin vene. Cu un strigăt răgușit, împinse greutatea lui uriașă, reușind să-l întoarcă pe o parte. Se luptă să se elibereze din șalul ce o acoperea și nici măcar nu observă cartușul fierbinte care trecu razant pe lângă obrazul ei drept.

O explozie zgudui noaptea, aprinzând marea asemenea unor artificii, șocul aruncând-o din nou pe fundul bărcii. Se ridică grăbită în genunchi, întinzându-se după Zane.

– Nu, spuse ea răgușit. Nu!

Lumina exploziei conturase clar fiecare detaliu într-un tablou necruțător. Zane zăcea întins pe o parte, zvârcolindu-se de durere, și apăsându-și mâinile pe abdomen. Fața îi era ca o ceață fără culoare, ochii închiși, dinții încleștați într-o grimasă. O pată umedă uriașă lucea pe partea din stânga a cămășii lui negre și o baltă de sânge începuse deja să se formeze sub el.

Barrie luă șalul și îl făcu ghem, apăsându-l cu forță pe rană. Un urlet animalic îi horcăi în gât, și bărbatul se arcui de durere:

– Santos! țipă ea, încercând să-l țină jos, apăsând în același timp șalul. *Santos!*

Înjurând în barbă, doctorul mic și îndesat o împinse deoparte. Ridică șalul pentru o clipă, apoi îl apăsă rapid la loc și o prinse de mână, așezându-i-o în poziția corectă.

– Ține-l așa, lătră el. Apasă în jos – cu forță.

Nu se mai auzeau focuri de armă, doar zbârnâitul motorului. O ploaie de stropi sărați îi biciui fața în timp ce barca înainta prin valuri. Echipa își păstră disciplina rămânând pe pozițiile desemnate.

– Cât e de grav? țipă Greenberg.

Santos lucra febril.

– Am nevoie de lumină!

Aproape instantaneu, Greenberg proiectă lumina unei lanterne asupra lor. Barrie își mușcă buza când văzu cât sânge se strânsese în jur. Fața lui Zane era palidă, ochii pe jumătate închiși, respirația gâfâită.

– Pierde sânge rapid, spuse Santos. Se pare că glonțul l-a nimerit într-un rinichi sau poate în splină. Asigurați-vă că nenorocitul ăla de elicopter e pe drum. Nu avem timp să ajungem în ape internaționale. Scoase capacul unei seringi, îndreptă brațul lui Zane și înfipse abil acul într-o venă. Rezistă, șefule. Te scoatem cu elicopterul de aici.

Zane nu răspunse. Respira zgomotos printre dinții încleștați, dar, când Barrie îi aruncă o privire scurtă, văzu licărirea din ochii lui. Ridică mâna pentru o clipă, o atinse pe braț, apoi și-o lăsă să cadă greoi lângă corp.

– Naiba să te ia, Zane Mackenzie, spuse ea înverșunată. Să nu *îndrăznești*...

Se întrerupse. Nu era în stare să spună cuvântul, nu putea nici măcar să accepte gândul că era posibil să moară.

Santos verifică pulsul lui Zane. Privirea lui o întâlni pe a ei, și știu că era prea rapid, prea slab. Zane intra în șoc, în pofida injecției pe care i-o făcuse Santos.

– Nu îmi pasă cât suntem de aproape de apele teritoriale! țipă Greenberg în stația radio. Avem nevoie de un elicopter *acum*. Doar luați-l pe șeful de-aici, și noi vom aștepta un alt mijloc de transport!

În pofida înclinării bărcii, Santos reuși să-i pună o perfuzie și începu să golească un recipient de plasmă transparentă în venele lui Zane.

– Nu slăbi presiunea, murmură către Barrie.

– N-am s-o slăbesc.

Nu își desprinse privirea de la chipul lui Zane. Încă era conștient și o privea. Câtă vreme se păstra acea legătură, avea să fie bine. Trebuia să fie bine.

Călătoria de coșmar în barca gonflabilă ce gonea pe valuri păru să dureze o veșnicie. Santos termină primul recipient de plasmă și conectă un al doilea la sistemul de perfuzie intravenoasă. Înjură în barbă, folosind invective variate și explicite.

Zane zăcea liniștit, deși Barrie știa că suferea îngrozitor. Ochii îi erau spălăciți de durere și de șoc, dar îi simți concentrarea, hotărârea. Poate că singura modalitate prin care reușea să rămână conștient era concentrându-se atât de intens asupra chipului ei – cert e că îi reușea.

Dar, dacă elicopterul nu ajungea în curând, nici măcar hotărârea lui supraomenească nu avea să poată contracara efectele hemoragiei. Ar fi vrut să înjure și ea, ar fi vrut să se încrunte spre cerul nopții ca și cum ar fi putu conjura un elicopter din neant, dar nu îndrăznea să își desprindă privirea de la Zane. Câtă vreme privirile le rămâneau înlănțuite, Zane avea să reziste.

Auzi huruitul distinctiv al elicelor cu doar o clipă înainte ca elicopterul Sea King să apară tunând deasupra lor, luminile lui orbitoare fixându-se asupra lor. Fantomaticul reduse accelerația, iar barca se opri și rămase plutind. Elicopterul se apropie în cercuri de ei, apoi se opri în aer exact deasupra lor, rotoarele lui puternice

stârnind o furtună frenetică pe mare. Un coș coho
peste capetele lor. Mișcându-se rapid, Santos și Greer
berg îl urcară pe Zane în coș și îl prinseră în curel
ocolind-o pe Barrie, în vreme ce ea menținu presiune
constantă pe rană.

Santos ezită, apoi îi făcu semn să-și ia mâinile de pe
și să se dea înapoi. Sovăitoare, Barrie se supuse. Santo
ridică șalul, apoi îl trânti imediat la loc. Fără un cuvân
încălecă targa și coșul, lăsându-se cu forță pe rană.

– Să mergem! țipă el.

Greenberg se dădu înapoi și îi făcu semn operatoru
lui scripetelui din elicopter. Coșul se ridică spre mot
strul suspendat în aer, cu Santos cățărat într-o poziț
nesigură peste Zane. Când coșul ajunse la nivelul clap
deschise a elicopterului, mai multe perechi de mâini
întinseră și îi traseră înăuntru. Elicopterul se ridică
se îndepărtă imediat, înclinându-se puternic, și porn
cu zgomot asurzitor spre portavion.

În urma lui rămase o tăcere sumbră. Barrie se prăbu
pe una dintre banchete, cu fața încordată de efortul d
a nu-și pierde controlul. Nimeni nu spuse nimic. Fur
tomaticul porni din nou motorul, și mica ambarcațiun
o luă ca o săgeată prin întuneric, urmărind luminile el
copterului ce păleau rapid.

De-abia după mai bine de o oră ateriză și cel de
doilea elicopter pe puntea uriașului portavion. Ceilalț
patru membri ai echipei sării pe punte aproape înain
ca elicopterul să o atingă. Barrie se cățără după ei, alerg
cu ei. Greenberg își tinea o mână încleștată pe brațul e
pentru a se asigura că nu rămânea în urmă.

Un bărbat în uniformă veni în fața lor.

– Domnișoară Lovejoy, sunteți bine?

Barrie îi aruncă o privire distrată și dădu să-l ocolea
că. Un alt bărbat apăru de nicăieri, dar uniforma ace
tuia era ușor diferită, ca și cum purtătorul ei ar fi lo
la el acasă pe acea navă gigantică. Primul bărbat purta
uniformă de gală, care îl distinsese de membrii echip
jului. Greenberg se opri brusc.

– Căpitane...

– Locotenent-comandantul Mackenzie e în operație, spuse căpitanul. Doctorul nu a considerat că îl poate transfera la o bază, data fiind viteza cu care pierdea sânge. Dacă nu vor reuși să oprească sângerarea, vor fi nevoiți să-i scoată splina.

Primul ofiter în uniformă ajunse lângă ei.

– Domnișoară Lovejoy, spuse el ferm, prinzând-o de braț. Sunt maiorul Hodson. Vă voi însoți până acasă.

Armata se mișca în ritmul ei și după regulile ei proprii. Ordinele erau să fie dusă acasă imediat; ambasadorul își voia fiica înapoi. Barrie se împotrivi. Țipă, plânse, îl chiar îl înjură pe maiorul tulburat. Nimic din toate astea nu fu de folos. Fu urcată la bordul unei alte nave, de data aceasta un avion de transport marfă. Văzu pentru ultima dată portavionul *Montgomery* sub primele raze ale soarelui licărind pe apele albastre ale Mediteranei, cu vederea încețoșată de lacrimi.

capitolul 7

Până să aterizeze avionul în Atena, Barrie plânsese cu năduf atât de mult, încât ochii i se umflaseră de abia mai vedea. Maiorul Hodson încercase totul pentru a o liniști, apoi pentru a o consola; o asigurase că nu făcea decât să îndeplinească ordinele și că avea să afle mai târziu cum se simțea ofițerul SEAL. Era normal să fie supărată. Trecuse prin multe, dar avea să se bucure de cea mai bună îngrijire medicală...

Când auzi așa ceva, Barrie sări din scaunul inconfortabil de plasă, singurul existent în avionul de transport marfă.

– Nu *eu* sunt cea care a fost împușcată! țipă ea. N-am nevoie de îngrijire medicală, fie ea cea mai bună, cea mai proastă sau mediocră! Vreau să fiu dusă oriunde e dna Zane Mackenzie. Nu mă interesează ordinele tale!

Maiorul Hodson păru profund jenat. Trase de gulerul uniformei.

– Domnișoară Lovejoy, îmi pare rău. Nu pot face nimic în această privință. Vă privește unde mergeți după ce aterizăm și tatăl dumneavoastră se va convinge că sunteți bine.

Expresia lui spunea clar că, din punctul lui de vedere, n-avea decât să se ducă direct în iad. Barrie se așeză, respirând gâfâit și ștergându-și lacrimile. Nu se mai purtase niciodată așa, în toată viața ei. Fusese întotdeauna o doamnă impecabilă, gazda perfectă pentru tatăl ei.

Nu se mai simțea deloc doamnă acum; se simțea ca o tigroaică feroce, gata să facă bucăți pe oricine i-ar fi stat în cale. Zane era grav rănit, poate chiar pe patul de moarte, iar *neghiobii* aceia nu-i dădeau voie să fie lângă el. Naiba să îl ia de protocol militar și naiba să o ia de influența a tatălui ei, căci ambele o smulseseră de lângă el.

Oricât de mult și-ar fi iubit tatăl, știa că nu avea să-l ierte niciodată dacă Zane murea, iar ea nu era acolo. Nu conta că el nu știa despre Zane; nimic nu conta în comparație cu groaza teribilă ce se întrevedea în fața ei. „Doamne, nu-l lăsa să moară!" Nu ar fi putut îndura așa ceva. Ar fi preferat să moară ea de mâna răpitorilor ei decât să știe că Zane murise pentru a o salva pe ea.

Zborul dură mai puțin de o oră jumătate. Avionul de transport marfă ateriză cu o bufnitură aspră ce o scutură în scaunul ei din plasă, apoi rulă pe pistă o veșnicie ce ei i se păru interminabilă. În cele din urmă, se opri iar maiorul Hodson se ridică, vizibil ușurat să scape de povara neplăcută.

O ușă fu deschisă și o scară mobilă fu adusă până la ea. Strângând tunica neagră în jurul ei, Barrie ieși în lumina intensă a soarelui din Atena. Era dimineață în toată legea acum, și căldura începea deja să crească în intensitate. Clipi și ridică o mână pentru a-și proteja ochii. Avea impresia că trecuse o veșnicie de când stătuse în lumina soarelui.

O limuzină gri cu ferestre vopsite în negru aștepta pe pistă. Ușa se deschise larg, și tatăl ei sări din mașină, uitând de demnitate și luând-o la fugă spre ea.

– Barrie!

Fața îi era brăzdată de semnele a două zile de îngrijorare și de teamă, dar expresia lui era una de ușurare aproape disperată când urcă grăbit treptele pentru a o cuprinde în brațe.

Barrie începu să plângă din nou – sau poate nici nu se oprise vreodată. Își îngropă fața în costumul lui, agățându-se de el cu mâini disperate.

– Trebuie să mă întorc, hohoti ea, cuvintele ieșindu-i abia inteligibile.

Brațele lui se strânseră mai tare în jurul ei.

– Gata, gata, scumpo, îi șopti el. Ești în siguranță acum, și n-am să mai las să ți se întâmple nimic, ți-o jur. Te duc acasă...

Barrie clătină violent din cap, încercând să se desprindă din îmbrățișarea lui.

– Nu, spuse ea gâtuit. Trebuie să mă întorc pe *Montgomery*. Zane... a fost împușcat. Ar putea muri. O, Doamne, trebuie să mă întorc *acum*!

– Totul va fi bine, croncăni el, conducând-o în jos pe scări cu un braț petrecut în jurul umerilor ei. Te așteaptă un doctor...

– Nu am nevoie de un doctor! spuse ea cu înverșunare, smulgându-se de lângă el. Nu mai făcuse așa ceva niciodată, iar pe chipul lui se putea citi șocul. Barrie își dădu părul la o parte de pe față. Masa încâlcită de păr nu mai fusese pieptănată de două zile și era udă de transpirație și de apă sărată. Ascultă-mă! Bărbatul care m-a salvat a fost împușcat. *Ar putea muri*. Încă era în operație când maiorul Hodson m-a forțat să urc în avionul ăsta. Vreau să mă întorc pe vas. Vreau să mă asigur că Zane este bine.

William Lovejoy își prinse ferm fiica de umeri, conducând-o pe pistă până la limuzina care îi aștepta.

– Nu trebuie să te întorci pe vas, scumpo, spuse el liniștitor. Am să-i cer amiralului Lindley să afle cum se simte bărbatul respectiv. E unul dintre membrii echipei SEAL, presupun?

Barrie confirmă din cap amorțită.

– Nu ar avea nici un rost să te întorci pe vas, sunt sigură că înțelegi asta. Dacă a supraviețuit operației, va fi transportat pe calea aerului la un spital militar.

„Dacă a supraviețuit operației." Cuvintele se înfipseră în ea ca un cuțit, fierbinte și tăios. Își strânse pumnii, fiecare fibră a ființei ei cerându-i imperios să ignore logica, să ignore încercările de a o liniști. Trebuia să ajungă la Zane.

Trei zile mai târziu, stătea în biroul tatălui ei cu barbia înălțată și îl privea cu o răceală pe care el nu o mai văzuse vreodată.

– I-ai spus amiralului Lindley să-mi blocheze solicitările, îl acuză ea.

Ambasadorul oftă. Își scoase ochelarii pentru citit și îi puse atent pe biroul furniruit din lemn de nuc.

– Barrie, știi că ți-am refuzat prea putine lucruri din câte mi-ai cerut, dar te porți nerezonabil în privința acestui bărbat. Știi că se reface, și asta e tot ce trebuie să știi. Ce rost ar avea să alergi la căpătâiul lui? Există riscul ca vreun jurnalist de scandal să afle despre asta, și atunci coșmarul prin care ai trecut ar ajunge să fie zugrăvit în ziare de calitate îndoielnică din lumea întreagă. Asta îți dorești?

– Coșmarul meu? repetă ea. Coșmarul *meu*? Cum rămâne cu al lui? A fost cât pe ce să-și piardă viața! Asta presupunând că amiralul Lindley mi-a spus adevărul și e într-adevăr în viață!

– Bineînțeles că e. L-am rugat pe Joshua doar să blocheze eventualele tale solicitări de informații legate de localizarea lui. Își desprinse silueta înaltă din scaun și ocoli biroul, sprijinindu-se de el și luând mâna îndărătnică a lui Barrie într-a lui. Barrie, lasă-ți timp să depășești trauma. Știu că i-ai atribuit acestui... acestui luptător de gherilă tot felul de caracteristici eroice, ceea ce e perfect normal. După o vreme, după ce vei putea privi din nou lucrurile în ansamblu, îți va părea bine că nu te-ai făcut de râs alergând după el.

Lui Barrie îi fu aproape imposibil să țină în frâu furia ce creștea în ea. Nimeni nu o asculta; nimeni nu voia să o asculte. Îi tot dădeau înainte cu coșmarul ei, cu faptul că avea să se vindece în timp, de îi venea să-și smulgă părul din cap. Insistase la nesfârșit că nu fusese violată, dar refuzase cu înversunare un consult medical, ceea ce, desigur, nu făcuse decât să alimenteze speculațiile că răpitorii o violaseră. Dar ea știuse că trupul ei purta semnele iubirii fizice a lui Zane, semne și urme prețioase și personale, pe care voia să le țină departe de ochii oricui altcuiva. Toata lumea se purta cu ea de parcă ar fi fost făcută din cristal, având grijă să nu menționeze răpirea, până simți că era pe punctul de a-și pierde mințile.

Voia să-l vadă pe Zane. Atât. Doar să-l vadă, să se asigure că avea să se facă bine. Dar, când îi ceruse unuia dintre ofițerii de marină de la ambasadă să facă o serie de cercetări în legătură cu Zane, amiralul Lindley fusese cel care o contactase cu un răspuns, în locul căpitanului.

Demnul și distinsul amiral trecuse pe la locuința privată a ambasadorului cu mai puțin de o oră în urmă. Barrie nu revenise încă la slujba ei minoră din cadrul ambasadei, simțind că nu se putea concentra asupra înștiințărilor, așa că îl primise pe amiral în salonul superb mobilat.

După o conversație politicoasă despre starea ei de sănătate și despre vreme, amiralul trecuse la motivul vizitei sale.

– Ai solicitat informații despre Zane Mackenzie, spusese el blând. Am avut grijă să rămân la curent cu starea lui și îți pot confirma acum cu deplină încredere că se va face complet. Chirurgul de pe vas a reușit să oprească sângerarea și nu a fost nevoie să i se scoată splina. Starea lui a fost stabilizată și a fost transferat la un spital. După ce își va reveni suficient, va fi trimis în State pentru a-și petrece restul convalescenței.

– Unde e? întrebase Barrie, simțindu-și ochii arzând.

Nu dormise aproape deloc în ultimele trei zile. Deși era din nou impecabil îmbrăcată și coafată, stresul prin

care trecuse lăsase cercuri întunecate uriașe în jurul ochilor ei și începuse să slăbească, fiindcă nu putea să mănânce din pricina grijilor.

Amiralul Lindley oftă.

– William mi-a cerut să nu-ți divulg această informație, Barrie, și, trebuie să recunosc, cred că are dreptate. Îl cunosc pe Zane de mult timp. E un războinic extraordinar. Dar bărbații din trupele SEAL sunt o specie aparte, iar caracteristicile care îi fac războinici atât de buni nu-i fac, per ansamblu, cetățeni-model. Sunt ca niște arme bine pregătite, dacă e s-o spunem pe șleau. Nu sunt prea bine cunoscuți, și majoritatea informațiilor despre ei sunt supuse unor restricții.

– Nu vreau să știu despre pregătirea lui, spusese ea, pe o voce tensionată. Nu vreau să știu despre misiunile lui. Vreau doar să-l văd.

Amiralul clătinase din cap.

– Îmi pare rău.

Nimic din ceea ce spusese ea nu reușise să-l înduplece. Refuzase să îi ofere orice alte informații. Chiar și așa, Zane era în viață; avea să se facă bine. Simplul fapt de a ști acest lucru o făcu să simtă o slăbiciune interioară, ca și cum acea tensiune insuportabilă s-ar fi relaxat în sfârșit.

Asta nu însemna că avea să-l ierte pe tatăl ei pentru că intervenise.

– Îl iubesc, spuse ea acum cu bună știință. Nu ai nici un drept să mă împiedici să-l văd.

– Iubire? Tatăl ei îi aruncă o privire compătimitoare. Barrie, ceea ce simți tu nu e iubire, e adorație față de un erou. Crede-mă, o să-ți treacă.

– Crezi că eu nu m-am gândit la asta? replică ea. Nu sunt o adolescentă care are impresia că s-a îndrăgostit de o vedetă rock. Da, l-am cunoscut în circumstanțe periculoase și stresante. Da, mi-a salvat viața – și aproape a murit făcând asta. Știu ce înseamnă infatuarea și știu ce înseamnă iubirea, dar, chiar și dacă nu aș ști, nu ai tu dreptul să iei această decizie în locul meu.

– Ai fost întotdeauna rezonabilă, comentă el. Acceptă cel puțin că judecata ta nu e perfect limpede în momentul de față. Cum ar fi dacă ai acționa impulsiv, te-ai căsători cu bărbatul acesta – sunt sigur că el s-ar grăbi să profite de ocazie –, apoi ți-ai da seama că nu-l iubești cu adevărat? Gândește-te ce dezastru ar fi. Știu că pare un comentariu snob, dar el nu e de-al nostru. E un marinar și un ucigaș antrenat. Tu ai luat masa cu regi și ai dansat cu prinți. Ce ați putea avea în comun voi doi?

– În primul rând, comentariul tău nu doar *pare* snob, el chiar *e* snob. În al doilea rând, probabil nu ai o părere foarte bună despre mine dacă tu crezi că banii mei sunt singurul lucru care ar putea atrage un bărbat.

– Știi că nu asta am vrut să spun, zise el, sincer șocat. Ești o persoană minunată. Dar cum ar putea cineva ca el să aprecieze viața pe care o duci tu? De unde știi că nu ar ținti șansa cea mare?

– Fiindcă îl cunosc, declară ea. Îl cunosc așa cum nu aș fi ajuns niciodată să-l cunosc dacă l-aș fi întâlnit la o petrecere organizată de ambasadă. După cum spui tu, un ofițer SEAL nu poate fi blând și politicos, dar el a fost. Toți au fost așa, ca să fiu mai precisă. Tată, ți-am spus în repetate rânduri că nu am fost violată. Știu că nu mă crezi și că ai suferit, făcându-ți griji pentru mine. Dar îți jur – îți *jur* – că nu au făcut-o. Intenționau să o facă, a doua zi, dar așteptau pe cineva. Așa că, deși am fost înspăimântată și tulburată, nu am trecut prin trauma unui viol în grup, așa cum crezi tu. Să-l văd pe Zane făcând într-o baltă de sânge a fost, fir-ar să fie, mult mai traumatizant decât orice mi-au făcut răpitorii!

– Barrie!

Era prima dată când tatăl ei o auzise înjurând. Acum, că se gândea mai bine, nu înjurase niciodată, până când acei bărbați violenți o înhățaseră de pe stradă și o supuseseră la ore întregi de teroare. Îi înjurase – și o făcuse din tot sufletul. Îl înjurase pe maiorul Hodson, și o făcuse din tot sufletul și în cazul lui.

Cu un efort, își coborî tonul.

– Știi că prima încercare de a mă scoate de acolo n-a funcționat tocmai bine.

Tatăl ei încuviință scurt din cap. Trecuse printr-o adevărată agonie, crezând că singura lor speranță de a o salva dăduse greș și imaginându-și ce suferea Barrie. În acel moment renunțase la speranța de a o mai vedea vreodată. Amiralul Lindley nu fusese la fel de pesimist; echipa SEAL nu luase legătura cu ei și, deși se raportaseră focuri de armă în Benghazi, dacă o echipă SEAL ar fi fost ucisă sau capturată, guvernul libian ar fi dat de știre în lumea întreagă. Ceea ce însemna că încă se aflau la fața locului, încercând să o salveze. Până nu le confirma echipa însăși că misiunea eșuase, mai aveau speranțe.

– Ei bine, a funcționat, într-un fel. Zane a venit singur după mine, în vreme ce restul echipei a creat o diversiune, cred, în caz că mergea ceva prost. Zane avea un plan de rezervă, știa ce să facă dacă erau observați, fiindcă nu poți controla factorul uman. Își dădu seama că repeta lucrurile pe care i le spusese Zane în lungile ore cât zăcu seră somnoroși împreună și simți că îi era atât de dor de el, încât un nod de durere o gătui pe dinăuntru. Echipa era atât de bine ascunsă, încât unul dintre paznici nu l-a văzut pe Fantomatic decât când a călcat efectiv pe el. Așa s-a dat alarma și s-a ajuns la schimb de focuri. Un paznic fusese postat pe coridor în fața încăperii unde mă țineau legată, și a intrat în fugă. Zane l-a ucis, spuse ea simplu. Apoi, în timp ce restul fugăreau echipa, el m-a scos din clădire. Am fost separați de echipă și am fost nevoiți să ne ascundem timp de o zi, dar eu am fost în siguranță.

Ambasadorul ascultă cu seriozitate, absorbind lacom detaliile despre cum îi fusese adusă înapoi. Nu discutară despre acel lucru până atunci, nu despre cum decursese efectiv salvarea ei. Barrie fusese prea înnebunită de gândul la starea lui Zane, cuprinsă de o disperare aproape violentă. Acum, că știa că era în viață, deși o simțea în continuare atât de furioasă, încât dezabuzul se putea stăpâni, era în stare să-i spună tatălui ei cum anume îi fusese adusă înapoi în viață.

– Cât eu am rămas în ascunzătoare, Zane şi-a riscat viaţa ieşind şi furând mâncare şi apă pentru noi, precum şi o burqa şi un şal pentru mine. Mi-a îngrijit tăietura de la picior. Când un grup de scotocitori prin mormane a început efectiv să demoleze clădirea în jurul nostru, s-a pus scut între mine şi orice pericol. El e bărbatul de care m-am îndrăgostit, bărbatul despre care tu spui că nu e „de-al nostru". Poate nu e de-al tău, dar cu siguranţă de-al meu e!

Expresia de pe chipul tatălui ei era uluită, aproape panicată. Prea târziu, Barrie îşi dădu seama că alesese o abordare greşită în argumentaţia ei. Dacă şi-ar fi prezentat grija faţă de Zane drept simplă atenţie faţă de cineva care făcuse atâtea pentru ea, dacă ar fi insistat că se cuvenea să îi mulţumească personal, tatăl ei ar fi putut fi convins. El ţinea foarte mult la păstrarea unor relaţii cordiale şi la un comportament elegant. În schimb, îl convinsese că îl iubea cu adevărat pe Zane Mackenzie şi îşi dădu seama prea târziu cât de tare îl înspăimânta pe tatăl ei această posibilitate. Nu voia să o piardă, iar acum Zane reprezenta o ameninţare mult mai mare decât înainte.

– Barrie, eu...

Se opri încurcat, tocmai el, tatăl ei rafinat şi sofisticat care nu rămânea niciodată fără cuvinte. Îşi înghiţi nodul din gât. Era adevărat că rareori îi refuzase ceva, şi în cele câteva ocazii când îi spusese nu, fusese din cauză că el considera periculos ceea ce plănuia ea sau obiectul pe care şi-l dorea – o dată fusese vorba despre o motocicletă. A o păstra în siguranţă era obsesia lui, plus că se agăţa cu disperare de singura care-i mai rămăsese din propria lui familie, copila lui dragă, care semăna atât de mult cu soţia pe care o pierduse.

Barrie văzu în ochii lui bătălia dintre instinctul de a o păstra cu tot ce îşi dorea şi înţelegerea faptului că, de data aceasta, dacă îi satisfăcea dorinţa, avea s-o piardă probabil din viaţa lui. Nu voia ca Barrie să devină doar un oaspete ocazional la cină; înduraseră amândoi acel gen de separare în anii ei de şcoală. El o voia *acolo*,

în viaţa lui de zi cu zi. Barrie ştia că în parte obsesia lui era egoistă, fiindcă prezenţa ei uşura aspectele ce ţineau de gospodărie, dar nu se îndoise niciodată de dragostea lui faţă de ea.

Panică pură licări pentru o clipă în expresia lui. Spuse se înţepat:

– Cred oricum că ar trebui să-ţi laşi răgaz să ţi se liniştească emoţiile. Şi eşti, cu siguranţă, conştientă de faptul că acele condiţii pe care le descrii sunt cele *ideale* pentru bărbatul acela. Cum ar putea vreodată să-şi găsească locul în viaţa ta?

– E o întrebare care nu-şi are rostul, având în vedere că nu s-a pus problema unei căsătorii, nici măcar a unei relaţii. Vreau să îl văd. Nu vreau să creadă că nu mi-a păsat de el nici măcar cât să merg să văd cum se simte.

– Dacă nu s-a pus deloc problema unei relaţii, de ce s-ar aştepta să îl vizitezi? A fost doar o misiune pentru el, nimic mai mult.

Barrie îşi îndreptă umerii asemenea unui militar, având o expresie hotărâtă şi ochii i se întunecară de emoţie.

– A fost mai mult, spus ea sec, şi asta era tot ce avea să menţioneze despre ceea ce se întâmplase între ea şi Zane. Inspiră adânc şi scoase artileria grea. Îmi eşti dator, spuse ea, cu privirea aţintită într-a lui. Nu ţi-am cerut detalii despre ceea ce s-a întâmplat aici, dar sunt o persoană inteligentă, cu o gândire logică...

– Bineînţeles că da, o întrerupse el, dar nu văd...

– S-a cerut vreo răscumpărare? interveni ea peste întreruperea lui.

Tatăl ei era un diplomat abil, care rareori îşi pierdea controlul. Dar acum, surprins, îi răspunse cu o privire goală de nedumerire.

– Răscumpărare? repetă el.

Un nou sentiment de disperare i se strânse ca un nod în stomac, întipărindu-se pe faţa ei.

– Da, răscumpărare, spuse ea încet. Nu a existat nimic de genul ăsta, nu-i aşa? Fiindcă nu bani voia el. Vrea ceva de la tine, nu-i aşa? Informaţii. Ori încearcă

îi te forţeze să i le dai, ori te-ai vârât deja în povestea asta până la gât şi te-ai certat cu el. Care din variante?

Experienţa lui de diplomat nu reuşi nici de data aceasta să-l salveze; preţ de o fracţiune de secundă, chipul lui dezvălui vinovăţie panicată şi consternare, înainte ca expresia lui să se limpezească, înlocuită de o amabilitate diplomată.

– Ce acuzaţie ridicolă, spuse el calm.

Barrie rămase în faţa lui, îngreţoşată de revelaţie. Dacă răpitorul se folosise de ea ca de o armă pentru a-l forţa mâna tatălui ei să-şi trădeze ţara, ambasadorul ar fi negat cel mai probabil, fiindcă n-ar fi vrut s-o ştie îngrijorată, dar nu astfel de sentimente citise pe chipul lui. Ci vinovăţie.

Nu se obosi să răspundă negării lui.

– Îmi eşti dator, repetă ea. Îi eşti dator lui Zane.

Tatăl ei tresări când văzu condamnarea din ochii ei.

– Eu nu văd deloc aşa lucrurile.

– Tu eşti motivul pentru care am fost răpită.

– Ştii că există lucruri pe care nu ţi le pot spune, zise el, eliberându-i mâinile şi ocolind biroul pentru a se aşeza din nou pe scaun, ieşind simbolic din rolul de tată şi intrând în cel de ambasador. Dar presupunerea ta e greşită şi, desigur, ilustrează cât de zdruncinată eşti încă.

Barrie dădu să-l întrebe dacă şi Art Sandefer ar fi considerat presupunerea ei atât de greşită, dar nu fu în stare să şi ameninţe tatăl. Cu o senzaţie de greaţă, se întrebă dacă astfel devenea trădătoare şi ea. Îşi iubea ţara; cum trăise atâta timp în Europa, văzuse şi apreciase diferenţa majoră dintre Statele Unite şi toate celelalte ţări din lume. Deşi îi plăcea Europa şi aprecia în mod deosebit vinul francez, arhitectura germană, ordinea britanică, muzica spaniolă şi Italia în general, ori de câte ori punea piciorul în Statele Unite, era impresionată de energia şi de bogăţia vieţii din ţara în care chiar şi oamenii care erau consideraţi săraci trăiau bine în comparaţie cu orice altă ţară. Statele Unite nu erau perfecte, nici pe departe, dar aveau ceva special, ceva ce îşi iubea ţara

Rămânând acolo, rămânea în pericol. Răpirea ei eșuase o dată, dar asta nu însemna că *el*, dușmanul necunoscut și fără chip, nu avea să încerce din nou. Tatăl ei știa cine era *el*, era sigură. Înțelese rapid ce o aștepta. Avea să fie obligată să rămână exclusiv în incinta ambasadei, urmând a i se permite să iasă numai cu o escortă înarmată. Avea să devină o prizoniera a fricii tatălui ei.

Nu exista de fapt nici un loc unde să fie complet în siguranță, dar, dacă rămânea acolo, nu făcea decât să accentueze pericolul. Și, odată ce se îndepărta de enclava ambasadei, avea șanse mai mari să îl găsească pe Zane, fiindcă influența amiralului Lindley nu putea acoperi orice colțișor și văgăună de pe glob. Cu cât ajungea mai departe de Atena, cu atât influența lui avea să se atenueze.

Își înfruntă tatăl, știind că rupea cu bună știință legăturile strânse care îi uniseră în ultimii cincisprezece ani.

– Mă duc acasă, spuse ea calmă. În Virginia.

Două săptămâni mai târziu, Zane stătea pe veranda din față a casei părinților lor, cocoțată în vârful muntelui lui Mackenzie, la mică distanță de Ruth, Wyoming. Peisajul era răpitor, o panoramă nesfârșită de munți maiestuoși și văi verzi. Totul aici îi era la fel de familiar ca propriile mâini. Șei, cizme, câteva vite, dar în cea mai mare parte cai. Cărți în fiecare cameră a casei spațioase, pisici ce dădeau târcoale prin hambare și grajduri, râsul dulce și autoritar al mamei lui, grija și înțelegerea tatălui lui.

I se mai întâmplase să fie împușcat; fusese tăiat într-o luptă cu cuțite. Suferise o fractură de claviculă, își rupsese coastele, avusese un plămân perforat. Fusese rănit grav și altă dată, dar nu fusese niciodată atât de aproape de moarte. Fusese pe punctul de a sângera până la moarte, zăcând pe fundul bărcii, cu Barrie ghemuită peste el, apăsând șalul pe rană cu fiecare gram din greutatea ei. Rapiditatea ei, hotărârea ei fuseseră un element decisiv. Faptul că Santos îi turnase plasma din recipientul

în vene făcuse diferența între viață și moarte. Fusese atât de aproape de moarte, încât îi veneau în minte o duzină de detalii esențiale; dacă vreunul dintre ele ar fi lipsit, ar fi murit.

Fusese neobișnuit de tăcut de când părăsise spitalul naval și se întorsese acasă pentru a-și petrece perioada de convalescență. Nu era vorba că ar fi fost deprimat, ci mai degrabă că avea mult de reflectat, ceea ce nu-i fusese tocmai ușor când practic întreaga familie se simțise obligată să îl viziteze și să se asigure că era relativ bine. Joe venise cu avionul de la Washington pentru a-și vedea rarul fratele mai mic; Michael și Shea îl vizitaseră de mai multe ori, aducându-și și cele două puștlamale de copii; Josh și Loren și cei trei băieți ai lor se opriseră pentru o vizită de un weekend, timpul fiindu-le limitat de munca lui Loren la spitalul din Seattle. Maris petrecuse o noapte întreagă la volan pentru a fi de față când era adus acasă. Cel puțin fusese în stare să umble singur, chiar dacă foarte încet, altfel probabil că Maris încă ar mai fi fost acolo. Își trăsese un scaun în fața lui și rămăsese așezată acolo ore întregi, fixându-l cu ochii ei negri, ca și cum i-ar fi putut transfera vitalitate, prin puterea voinței, din corpul ei în corpul lui. Poate chiar asta făcuse. Surioara lui era o zână, avea puteri magice; opera la un alt nivel decât restul oamenilor.

La naiba, chiar și Chance își făcuse apariția. O făcuse prudent, privindu-și mama și sora ca și cum ar fi fost niște bombe gata să-i explodeze în față, dar iată-l acolo, așezat lângă Zane pe verandă.

– Te gândești să îți dai demisia.

Zane nu fu nevoit să se întrebe cum se făcea că Chance îi ghicise gândurile. După ce aproape se snopiseră reciproc în bătaie la paisprezece ani, ajunseseră să aibă o relație specială. Poate era din cauză că avuseseră multe în comun, de la materii școlare și fete până la pregătirea militară. Chiar și după atâta timp, Chance era la fel de prudent ca un lup rănit și nu-i plăcea ca oamenii să se apropie de el, dar, chiar dacă opunea rezistență, era nepus pe fața familiei lui. Chance nu cunoscuse în viața

lui afecțiunea până când Mary îl adusese acasă cu ea, iar numerosul și gălăgiosul clan Mackenzie îl dăduse gata. Era amuzant să îl vezi încercând să se împotrivească timitătii familiei de fiecare dată când era tras în cerc, fiindcă, în mai puțin de o oră, se dădea întotdeauna bătut. Mary nu îi dădea de ales; nici Maris. După ce îl acceptase ca frate, Zane nici măcar nu recunoscuse vreodată prudența lui Chance. Doar Wolf era dispus să îi ofere fiului său adoptiv timp să se adapteze – dar chiar și timpul pe care i-l punea el la dispoziție avea o limită.

– Da, spuse Zane într-un final.

– Fiindcă a fost cât pe ce să dai colțul de data asta?

Zane pufni.

– Când a contat asta vreodată pentru vreunul din noi?

Din toată familia, el singur cunoștea detaliile misiunilor lui Chance. Ar fi fost greu de spus care din ei doi era în pericol mai mare.

– Atunci de vină e ultima avansare în grad.

– M-a scos de pe teren, spuse Zane încet. Cu multă grijă, se lăsă pe spate în scaun și își sprijini picioarele încălțate în bocanci pe balustrada verandei. Deși se vindecă repede, două săptămâni jumătate nu erau nicidecum timp suficient pentru a-i permite să-și ignore rana. Dacă doi dintre oamenii mei nu ar fi fost răniți în tâmpenia aia de pe *Montgomery*, nu aș fi putut participa la această ultimă misiune.

Chance știa despre ce tâmpenie era vorba. Zane îi povestise despre ea, iar tâmpenie era cel mai politicos termen pe care îl folosise. Imediat ce își recăpătase cunoștința în spitalul de pe navă, începuse să dea telefoane, inițiind și conducând investigația. Deși Odessa avea să-și revină complet, Higgins avea să fie nevoit să se retragă din motive medicale, cel mai probabil. Era posibil ca gărzile care trăseseră în cei doi ofițeri SEAL să scape de curtea marțială, dacă avocații lor erau foarte buni, dar în cel mai rău caz aveau să fie dați afară din serviciul militar. Rămânea de văzut în ce măsură aveau să fie afectate cariera căpitanului Udaka și cea a căpitanului comandor Boyd; Zane se concentrase asupra celor care

trăseseră, dar efectele indirecte aveau să se resimtă și asupra superiorilor acestora, ajungând până la căpitan.

– Am treizeci și unu de ani, spuse Zane. Cam asta este limita superioară de vârstă pentru misiuni active. Sunt și al naibii de bun în ceea ce fac, prea bun. Superiorii mei mă tot avansează, apoi îmi spun că am un grad prea înalt pentru a mai participa la misiuni.

– Vrei să te apuci de treabă cu mine? întrebă Chance nepăsător.

Zane se gândise la această posibilitate. Foarte serios. Dar ceva îl tot săcâia, un gând pe care nu reușea să-l formuleze deslușit.

– Aș vrea. Dacă lucrurile ar sta altfel, aș face-o, dar...

– Ce lucruri?

Zane ridică din umeri. Cel puțin o parte din motivul neliniștii lui putea fi indicată clar.

– O femeie, spuse el.

– O, la naiba! Chance se lăsă pe spate și privi lumea peste vârfurile bocancilor lui. Dacă e o femeie, nu vei reuși să te concentrezi la nimic până nu ți-o scoți din cap. Naiba să le ia de dulcețe mici, spuse el afectuos.

În general, Chance era asediat de femei din toate direcțiile. Nu strica nici faptul că era chipeș de-ți tăia răsuflarea, dar avea și un aer nerușinat și obraznic care le făcea să apară parcă de nicăieri.

Zane nu era sigur că putea să și-o scoată pe Barrie din cap. Nu era sigur că voia s-o facă. Nu se întreba de ce dispăruse fără să-și ia adio și să-i ureze însănătoșire grabnică. Iepurașul și Fantomaticul îi spuseseră cum fusese cărată, dând din picioare, țipând și înjurând, și urcată cu forța într-un avion care o dusese înapoi la Atena. Îi spuse că tatăl ei, plus politica de confidențialitate a marinei legată de trupele SEAL o împiedicaseră să afle

O singură amintire, mai mult decât oricare dintre celelalte, i se întipărise în minte – anume momentul când întinsese mâna spre cureaua lui și spusese în acea șoaptă îndârjită: „Lasă-mă pe mine!"

Înțelesese. Nu doar de ce avusese nevoie să păstreze ea controlul, ci și cât curaj îi trebuise pentru a șterge amintirile neplăcute și a le înlocui cu altele plăcute. Fusese virgină; îi spusese adevărul în această privință. Nu știuse ce să facă și nu se așteptase la durere. Dar îl primise în ea oricum, cu dulceață, fierbinte, lăsându-și corpul zvelt și ferm să alunece în jos peste el și făcându-i tandări controlul, cum nici o altă femeie nu reușise până la ea.

Ar fi putut fi o mică mondenă răsfățată și neajutorată; exact așa ar fi *trebuit* să fie. În schimb, reușise să se descurce excelent într-o situație tensionată și periculoasă, făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a ajuta și nu se plânsese nici măcar o dată.

Îi plăcea să fie cu ea, îi plăcea să discute cu ea. Era prea singuratic pentru a accepta cuvântul iubire în legătură cu oricine din afara familiei, dar cu Barrie... era posibil. Voia să petreacă mai mult timp cu ea, să o cunoască mai bine, să lase povestea să-și atingă pe deplin potențialul.

O voia pe ea.

Dar lucrurile trebuiau rezolvate pe rând. Trebuia să-și recapete forța; în acel moment, putea merge dintr-o cameră într-alta fără ajutor, dar s-ar fi gândit de două ori înainte să pornească spre grajduri singur. Trebuia să decidă dacă avea sau nu de gând să rămână în marină; avea impresia că sosise momentul să meargă mai departe, având în vedere că motivul care îl îndemnase să se înroleze de la bun început îi era refuzat pe măsură ce avansa în grad. Dacă renunța la profesia de luptător SEAL, cum avea să-și câștige existența? Trebuia să decidă, trebuia să-și pună ordine în viață.

Poate că Barrie nici nu era interesată de o relație cu el, deși, după cum îi descriseseră Iepurașul și Fantomă ticul plecarea ei, nu credea că așa stăteau lucrurile. Avea

el pe care o petrecuseră făcând dragoste fusese mai mult decât o simplă apropiere fizică, pentru amândoi.

Dar putea fi un lucru dificil să dea de ea. În dimineața aceea, dăduse un telefon la ambasada din Atena. Se prezentase și ceruse să i se facă legătura cu Barrie Lovejoy. Însă ambasadorul William Lovejoy fusese cel care venise să preia apelul, iar conversația nu fusese cordială.

– Nu se pune problema că Barrie nu ar aprecia ceea ce ai făcut, dar sunt sigur că înțelegi că vrea să lase toate aceste lucruri în urma ei. O conversație cu tine i-ar stârni din nou amintirile și ar tulbura-o inutil, spusese ambasadorul cu voce rece, cultivată, cu o dicție impecabilă.

– Asta e părerea ei ori a ta? întrebase Zane pe un ton de gheață.

– Nu consider că ar conta, răspunsese ambasadorul, apoi închisese.

Zane decise să lase acea problemă deoparte pentru moment. Nu era suficient de în formă cât să ia măsuri în această privință, așa că avea să aștepte. După ce hotărâse ce își dorea să facă, urma să aibă timp berechet să se ocupe de legătura cu Barrie, iar acum, că știa că ambasadorul dăduse ordin ca toate apelurile către ea să fie redirecționate spre el, avea să fie pregătit să se sustragă vigilenței tatălui ei.

– Zane, îi strigă mama lui din casă, readucându-l cu gândurile în prezent. N-ai început să te simți obosit?

– Mă simt bine, îi răspunse el.

Era o exagerare, dar nu era excesiv de obosit. Îi aruncă o privire lui Chance și văzu rănjetul de pe fața fratelui său.

– Fiind atât de îngrijorată pentru tine, a uitat de coastele mele fisurate, îi șopti Chance.

– Mă bucur să-ți fiu de ajutor, răspunse Zane tărăgănat. Dar să nu te aștepți să mă arunc în fața gloanțelor de fiecare dată când o încasezi tu.

Întreaga familie găsea caraghios felul în care reacționa Chance la răsfățul și grija lui Mary față de el, ca și cum atenția ei l-ar fi înspăimântat, deși nu reușea nicidecum să-i reziste. Chance devenea complet maleabil

în mâinile lui Mary, dar, la drept vorbind, toți erau. Crescuseră având un exemplu excelent de urmat în tatăl lor, iar Wolf Mackenzie n-avea decât să mărâie și să bată din picior, că, de regulă, tot Mary era cea care își impunea voința.

– Chance?

Zane își stăpâni rânjetul când Chance se crispă, zâmbetul obraznic dispărându-i fără urmă de pe chip.

– Da, doamnă? răspunse el prudent.

– Continui să-ți înfășori pansamentul elastic peste coaste?

Expresia familiară de panică licări în ochii lui.

– Ăăa... nu, doamnă.

Ar fi putut să mintă; Mary l-ar fi crezut. Dar nici unul dintre ei nu o mințea niciodată pe Mary, chiar dacă ar fi fost în interesul lor să o facă. Sentimentele micului tiran ar fi fost rănite prea tare dacă ar fi descoperit vreodată că vreunul dintre copiii ei o minți se.

– Știi că ar trebui să porți pansamentul încă o săptămână, spuse vocea din interiorul casei.

Era aproape ca și cum ar fi auzit vocea lui Dumnezeu, doar că această voce era lejeră și dulce și avea un accent specific unui sudist.

– Da, doamnă.

– Hai înăuntru și lasă-mă să mă ocup eu de asta.

– Da, doamnă, spuse Chance din nou, cu vocea marcată de resemnare. Se ridică din balansoar și intră în casă. Când trecu pe lângă Zane, îi murmură: N-a fost suficient să încasezi un glonț. Încearcă altceva.

capitolul 8

Două luni mai târziu, șeriful Zane Mackenzie stătea gol la fereastra frumoasei căsuțe în stil spaniol, cu două dormitoare, pe care și-o cumpărase în sudul Arizonei. Privea afară deșertul luminat de lună, priveliștea trezindu-l în el ceva sălbatic și fierbinte. Pregătirea de luptă

SEAL îl învățase să se adapteze la orice mediu, iar climatul fierbinte și uscat nu îl deranja.

Odată ce se hotărâse să renunțe la cariera militară, lucrurile se așezaseră rapid în viața lui. Aflând că intenționa să se retragă din marină, un fost membru al echipei SEAL care făcea parte acum din staff-ul guvernatorului din Phoenix îl sunase și îl întrebase dacă ar fi interesat să execute ultimii doi ani de mandat ai unui șerif care murise înainte de încheierea acestuia.

La început, Zane fusese surprins și confuz; nu se gândise niciodată să intre în rândul forțelor de ordine. Mai mult, nu știa nimic despre legile statului Arizona.

– Nu-ți face griji în privința asta, spusese prietenul lui, relaxat. Funcția de șerif e una politică, și, de cele mai multe ori, sarcinile sunt în cea mai mare parte administrative. Situația în care te vei afla tu impune o implicare mai directă însă. Câțiva dintre ajutorii de șerif au demisionat, deci vei avea efectiv incomplet până se mai fac angajări, iar cei rămași au să-ți poarte pică al naibii de tare fiindcă nu a fost ales unul dintre ei să execute ultima parte din mandatul șerifului.

– De ce nu? întrebă Zane fără menajamente. Ce nu e în regulă cu ajutorul de șerif?

– Ea e una dintre persoanele care și-au dat demisia. A plecat cu câteva luni înainte de moartea șerifului, s-a angajat în forțele de ordine din Prescott.

– Și nici unul dintre ceilalți nu este potrivit pentru post?

– N-aș spune asta.

– Atunci ce anume ai spune?

– Trebuie să înțelegi, nu prea ai de unde alege aici. Câțiva dintre ajutorii de șerif sunt buni, foarte buni, dar sunt *prea* tineri, nu au suficientă experiență. Există un tip vechi de douăzeci de ani, dar nu e interesat. Și un altul cu experiență de cincisprezece ani care e un ticălos, iar ceilalți îl urăsc din toată inima.

Șerif. Zane reflectase, devenind tot mai tentat de idee. Nu-și făcea iluzii că ar fi fost floare la ureche. Avea să întâmpine probleme cu veteranul de cincisprezece

ani, în cel mai bun caz, şi probabil toţi ceilalţi ajutori de şerif aveau să se arate rezervaţi şi să opună rezistenţă la ideea de a fi adus un străin. La naiba, îi plăcea mai mult aşa. Treburile prea uşoare nu îl interesau. Prefera oricând o muncă dificilă.

– În regulă, sunt interesat. Ce presupune slujba asta?

– O grămadă de bătăi de cap, în cea mai mare parte. Salariul e decent, programul de lucru e îngrozitor. O parte din district e inclusă într-o rezervaţie, deci veţi avea de-a face cu Biroul Administrativ Indian. Există o problemă mare cu imigranţii ilegali, dar asta ţine de Serviciul de Imigrare şi Naturalizare. În general, nu este o zonă cu o rată a infracţionalităţii ridicată. Nu sunt suficienţi oameni.

Aşa că iată-l acolo, cu forţele refăcute, stăpân peste o casă şi o sută de acri de pământ, proaspăt învestit ca şerif. Adusese câţiva cai de la ferma părinţilor lui din Wyoming. Era o schimbare a naibii de radicală faţă de marina americană.

Era timpul să se ocupe de Barrie. Se gândise mult la ea în ultimele câteva luni, dar în ultima vreme nu se putea concentra la nimic altceva. Sentimentul de neliniştire nu se dădea dus, devenind tot mai puternic. Îşi puse resursele la treabă şi, spre surprinderea lui, aflase că părăsise Atena la doar o săptămână după ce se întorsese acolo. Locuia în acel moment la reşedinţa particulară a familiei Lovejoy din Arlington, Virginia. Mai mult, luna trecută ambasadorul solicitase pe neaşteptate să fie înlocuit şi se întorsese şi el în Virginia. Zane ar fi preferat ca domnul Lovejoy să fi rămas la Atena, dar prezenţa lui era o problemă căreia putea să-i facă faţă.

Indiferent de reacţia tatălui ei, Zane era hotărât să o vadă pe Barrie. Rămăsese ceva neterminat între ei, o legătură ce fusese tăiată brusc în clipa când el fusese împuşcat, iar ea fusese forţată să urce la bordul unui avion să se ducă la Atena. Ştia că intimitatea fierbinte a acelor ore lungi petrecute împreună ar fi putut fi rezultatul stresului şi al apropierii fizice, dar, în acel moment, nu îl interesa nici cât negru sub unghie. Erau alte aspecte

la care să se gândească, unele pe care nu le putea ignora. Acesta era şi motivul pentru care îşi luase bilet de avion pentru dimineaţa următoare, de la Tucson la Washington. Ar fi trebuit să doarmă, dar un gând obsesiv i se agita în minte. Barrie era însărcinată.

Nu ştia de ce era atât de convins de acest lucru. Era o bănuială, o intuiţie, chiar o concluzie logică. Nu avuseseră la dispoziţie nici un mijloc de contracepţie; făcuseră dragoste de mai multe ori. Punând toate astea cap la cap, posibilitatea unei sarcini era reală. El nu credea că era doar o posibilitate însă, ci o certitudine.

Barrie purta în pântece copilul lui.

Torentul de posesivitate feroce resimţită îl copleşi ca un val mareic, maturând din calea sa toate planurile lui prudente. Nu aveau să mai treacă prin etapa de descoperire reciprocă, nu aveau să-şi lase răgaz să se obişnuiască treptat cu ideea unei relaţii serioase. Dacă era însărcinată, aveau să se căsătorească imediat. Dacă lui Barrie nu îi plăcea ideea, avea s-o convingă. Nimic mai simplu.

Era însărcinată. Barrie ţinu doar pentru ea acea informaţie preţioasă, nefiind pregătită s-o împărtăşească nimănui, şi cu atât mai puţin tatălui ei. Răpirea ei şi ceea ce se întâmplase ulterior căscase o prăpastie între ei pe care nici unul nu o putea repara. El era disperat să facă relaţia lor să fie la fel ca înainte; nimic altceva nu l-ar fi putut determina să se retragă dintr-un post, un gest care ar fi putut avea repercusiuni grave asupra carierei lui dacă retragerea lui nu ar fi fost pusă pe seama faptului că ea fusese mult prea traumatizată de răpire pentru a mai rămâne în Atena, iar el voia să-i fie alături.

Încercă să nu se gândească la complotul în care era implicat, indiferent despre ce era vorba, fiindcă i se părea prea dureros. O durea îngrozitor gândul că era posibil să fie un trădător. O parte din ea pur şi simplu nu putea să creadă aşa ceva; era un bărbat de modă veche, un bărbat pentru care onoarea nu era doar o vorbă goală, ci un stil de viaţă. Nu avea nici o dovadă, doar logica şi propriile ei deducţii... plus expresia pe care

el nu reuşise să şi-o ascundă pe deplin când îl întrebase direct dacă era implicat în ceva ce ar fi putut duce la răpirea ei.

O durea îngrozitor şi faptul că o ţinuse departe de Zane. Făcuse câteva investigaţii după ce ajunsese în Virginia, dar se lovise din nou de un zid de piatră. Nimeni nu era dispus să-i ofere absolut nici o informaţie despre el. Contactase chiar şi sediul central SEAL şi fusese din nou refuzată politicos. Cel puţin în ceea ce-i privea pe ofiţerii SEAL, exista probabil regula de-a păstra confidenţialitatea în privinţa identităţii şi a localizării membrilor, dată fiind natura sensibilă a unităţii antitero.

Purta în pântece copilul lui. Ar fi vrut ca el să ştie acest lucru. Nu ar fi aşteptat nimic din partea lui, în afară de ceea ce era dispus el să-i ofere, dar ar fi vrut să ştie despre copilul lui. Şi îşi dorea cu disperare să-l revadă. Se simţea părăsită, singură şi speriată, cu emoţiile învălmăşite, şi avea nevoie de o oarecare securitate cel puţin în acel aspect al vieţii ei. Zane nu era genul de bărbat care să întoarcă pur şi simplu spatele propriului copil şi să ignore existenţa acestuia. Copilul avea să fie o legătură permanentă între ei, ceva pe care se putea baza.

Se îndoia că tatăl ei ar fi devenit mai îngăduitor în privinţa lui Zane dacă ar fi ştiut despre copil; posesivitatea lui s-ar fi extins probabil şi asupra nepotului, fie el şi unul nelegitim.

Tatăl ei avea să ia măsuri pentru a ascunde sarcina ei, şi, chiar şi după ce avea să se afle, ceea ce era inevitabil, oamenii aveau să presupună că fusese concepută prin viol şi aveau să o compătimească şi să vorbească de pe cât era de curajoasă.

Se gândi că avea să înnebunească. Se refugiase în Virginia, dar tatăl ei o urmase acolo. Intra în panică dacă mergea undeva neînsoţită. Barrie avea propria ei maşină, dar tatăl ei nu-i dădea voie să o conducă; voia ca şoferul lui să o ducă oriunde dorea să meargă. Fusese nevoită să se furişeze până la o farmacie pentru a cumpăra un test de sarcină, deşi fusese sigură încă de la bun

Inceput că era însărcinată. Testul nu făcuse decât să confirme ceea ce îi spusese deja propriul corp.

Barrie știa că ar fi trebuit să fie îngrijorată și supărată din cauza acestei sarcini neplanificate, dar în acel moment era singurul lucru din viața ei care o făcea fericită. Suferea intens de singurătate; răpirea și orele lungi petrecute în intimitate cu Zane o îndepărtaseră de restul oamenilor din viața ei. Avea amintiri pe care ei nu le puteau împărtăși, gânduri și dorințe pe care nimeni nu le putea înțelege. Zane fusese acolo cu ea; el ar fi înțeles de ce cădea uneori pe gânduri, de ce ezita să vorbească despre acest lucru. Nu era vorba că ar fi vrut să păstreze secretul, căci i-ar fi plăcut să discute cu cineva care să înțeleagă, dar ceea ce trăise alături de Zane era ca o experiență de luptă, formând o legătură unică între oamenii care trecuseră prin ea.

Nu avea să mai poată păstra secretul în privința sarcinii ei pentru mult timp; trebuia să caute pe cineva care să-i acorde îngrijiri medicale prenatale, și toate apelurile telefonice erau acum înregistrate. Presupunea că ar fi putut să se furișeze din nou afară din casă și să folosească un telefon public pentru a-și face programare la doctor, dar a naibii să fie dacă avea să facă așa ceva.

Ajunsese la capătul răbdării. Era adult și în curând avea să devină mamă. Detesta faptul că relația cu tatăl ei se deteriorase atât de mult încât abia își mai vorbeau, dar nu găsea nici o cale de a îndrepta lucrurile. Câtă vreme exista posibilitatea ca el să fie implicat în activități de trădare, era neputincioasă. Își dorea ca el să-i explice, să-i ofere un motiv plauzibil pentru răpirea ei. Își dorea să nu mai fie nevoită să privească peste umăr de fiecare dată când ieșea din casă; își dorea să nu simtă că avea efectiv *nevoie* să fie păzită. Își dorea să ducă o viață normală. Nu voia să-și crească viitorul copil într-o atmosferă dominată de teamă.

Dar aceasta era atmosfera care plutea în casă. O sufoca. Trebuia să plece, să se îndepărteze de teama obsedantă că, atâta timp cât tatăl ei era implicat în complotul care îi întipărise pe chip o expresie atât de vinovată,

ea ar putea fi răpită din nou. Simplul gând îi întorcea stomacul pe dos, iar acum nu-şi mai putea permite să-şi facă griji doar pentru ea. Trebuia să-şi protejeze şi copilul.

Oboseala specifică începutului de sarcină o făcuse ca în ultima vreme să doarmă până târziu, dar într-o dimineaţă se trezi devreme, deranjată de două păsări răguşite ce se luptau pentru teritoriu în copacul din faţa ferestrei. Odată ce se trezi, fu cuprinsă în scurt timp de greaţă şi, ca de obicei, ţâşni la baie. Tot ca de obicei, după ce îi trecu episodul de greaţă matinală, se simţi bine. Aruncă o privire pe fereastră la dimineaţa superbă şi îşi dădu seama că îi era foame, excesiv de foame – pentru prima dată în câteva săptămâni când gândul la mâncare chiar o tenta.

Nu era decât ora şase, prea devreme ca să fi sosit Adele, bucătăreasa. Micul dejun se servea de obicei la ora opt, şi de obicei ea se trezea mai târziu. Stomacul îi chiorăi. Nu putea să mai aştepte încă două ore până să mănânce.

Îşi puse halatul şi îşi încălţă papucii de casă, ieşind în linişte din cameră; în capul scărilor se afla dormitorul tatălui ei, şi nu voia să-l deranjeze. Mai mult, nu voia ca acesta să i se alăture la masă, fiindcă s-ar fi ajuns la o discuţie jenantă în doi. El se străduia să se poarte în continuare ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar ea nu-i putea răspunde ca înainte.

Probabil încă dormea, bănuia Barrie, dar, când ajunse în capul scărilor, îl auzi spunând ceva ce nu reuşi să înţeleagă. Se opri, întrebându-se dacă nu cumva o auzise totuşi şi o strigase. Apoi îl auzi spunând „Mack" pe un ton tăios şi înlemni.

Un fior de gheaţă îi străbătu tot corpul, şi îşi simţi stomacul întorcându-se pe dos. Singurul Mack pe care îl cunoştea ea era Mack Prewett. Dar ce ar fi avut tatăl ei de discutat cu el? Mack Prewett încă se afla în Atena, din câte ştia ea, şi, cum tatăl ei îşi dăduse demisia, nu ar fi avut nici un motiv să stea acum de vorbă cu el.

Apoi inima îi tresări violent când o altă posibilitate îi trecu prin minte. Poate că spusese „Mackenzie", iar ea nu auzise decât prima silabă. Poate vorbea despre Zane. Dacă asculta, poate avea să afle unde era Zane sau măcar *cum* era Zane. Neavând alte informații despre starea lui, îi venise greu să creadă asigurarea amiralului Lindley cum că avea să își revină complet. Pentru a putea crede era nevoie de încredere, iar ea nu mai avea încredere nici în amiral, nici în tatăl ei.

Se apropie tiptil de ușă și își lipi urechea de ea.

– ... Să se termine cât mai curând, spuse tatăl ei tăios, apoi tăcu preț de o clipă. Asta nu a făcut parte din înțelegere. Barrie nu ar fi trebuit să fie implicată. Pune-i punct, Mack.

Barrie închise ochii disperată. Fiorul se făcu din nou simțit, chiar mai rece decât înainte. Se scutură înfrigurată și se luptă cu un nou val de greață. Așadar, *era* implicat, împreună cu Mack Prewett. Mack era membru CIA. Era oare agent dublu? Și, dacă da, pentru cine? Situația mondială se schimbase din era Războiului Rece, când liniile fuseseră trasate clar. Între timp, dispăruseră unele națiuni, și altele le luaseră locul. Religia sau banii păreau a fi în prezent forța motoare din spatele celor mai multe conflicte; ce loc ar fi putut avea tatăl ei și Mack Prewett în toate acestea? Ce informații putea deține tatăl ei, la care Mack să nu aibă acces?

Răspunsul îi scăpa. Putea fi orice. Tatăl ei avea prieteni în toate țările din Europa, și putea avea acces la o mare varietate de informații confidențiale. Ceea ce nu înțelegea ea era de ce ar fi fost dispus să vândă asemenea informații; era deja un om bogat. Dar banii, pentru unii oameni, creau o dependență la fel de mare precum drogurile. Oricât ar fi avut, nu le era niciodată de-ajuns; îi doreau mai mult, apoi și mai mult, căutând mereu următoarea oportunitate de a câștiga sume uriașe și puterea asociată banilor.

Ura oare posibil să se fi înșelat atât de rău în privința lui? Continuase oare să-l privească din perspectiva unui copil, văzând în el doar imaginea paternă, omul care

însemnase securitatea în viaţa ei, în loc de un om al cărui ambiţii îi pătaseră onoarea?

Se întoarse împleticindu-se în dormitor, fără a-i păsa dacă o auzea. Dar probabil era în continuare adânc cufundat în conversaţie sau poate că nu făcuse chiar atâta zgomot pe cât crezuse, fiindcă uşa lui rămase închisă.

Se ghemui în pat, strângându-se protector în jurul embrionului minuscul din pântecele ei.

Ce anume nu făcuse parte din înţelegere? Răpirea? Trecuseră mai bine de două luni de la acel episod. Apăruse o nouă ameninţare de a se folosi de ea pentru a-i forţa mâna?

Bâjbâia neajutorată în întuneric cu aceste presupuneri – şi detesta acest lucru. Avea impresia că intrase pe un teritoriu complet străin, lipsit de semne după care să se ghideze. Ce ar fi trebuit să facă? Să discute despre suspiciunile ei cu un agent FBI? Nu avea nimic concret pe care să se bazeze, iar de-a lungul anilor tatăl ei îşi făcuse numeroase relaţii în FBI; în cine de acolo s-ar fi putut încrede?

Şi, mai important, dacă rămânea în acest loc, era în pericol? Poate că presupunerile ei improbabile nu erau deloc improbabile. Văzuse multe în anii petrecuţi de tatăl ei în serviciul extern şi observase şi mai mult de când începuse să lucreze la ambasadă. Se întâmplau adesea lucruri, aveau loc înşelăciuni, apăreau situaţii periculoase. Luând în consideraţie răpirea, reacţia tatălui ei, nu mai acum atitudinea lui nerezonabilă privind siguranţa ei, nu credea că îşi putea permite să presupună că totul avea să fie bine.

Trebuia să plece.

Începu agitată să se gândească unde ar putea merge pentru a nu fi găsită uşor şi cum ar putea ajunge acolo fără să lase urme care să-i permită şi unui terorist pe jumătate competent să ajungă direct la ea. Între timp, Mack Prewett nu era nicidecum un birocrat doar pe jumătate competent, ci un om înspăimântător de eficient; era ca un păianjen, având o reţea de contacte ce se întindea în toate direcţiile. Dacă îşi rezerva bilet de avion

folosind numele ei adevărat sau dacă achita cu un card, Mack Prewett avea să afle.

Pentru a se ascunde cu adevărat, avea nevoie de bani gheață, o sumă mare. Ceea ce însemna să-și golească în întregime contul bancar. Dar cum ar fi putut face asta fără știrea tatălui ei? Avea să fie nevoită să se furișeze pe fereastră și să meargă pe jos până la cel mai apropiat telefon public pentru a-și chema un taxi.

Poate casa era deja supravegheată.

Gemu și își acoperi fața cu mâinile. O, Doamne, începea să devină paranoică, dar îndrăznea oare să *nu* fie suspicioasă? După cum subliniase un înțelept, chiar și paranoicii aveau dușmani.

Trebuia să se gândească la copil. Oricât de exagerată ar fi părut o acțiune, trebuia să-și ia toate măsurile de precauție. Dacă era nevoită să se îmbrace în haine de culoare închisă, să se strecoare pe fereastră la orele mici ale dimineții si să se târască pe jos până se îndepărta considerabil de casă... oricât de ridicol ar fi părut, avea s-o facă. În noaptea aceea? Cu cât pleca mai devreme, cu atât mai bine.

În noaptea aceea.

Odată decizia luată, inspiră adânc și încercă să se gândească la detalii. Urma să aibă nevoie de câteva haine. Avea să-și ia carnetul de cecuri și libretul de economii, pentru a-și putea lichida atât contul curent, cât și pe cel de economii. Avea să-și ia cărțile de credit și să scoată cât de mulți bani putea; punând totul laolaltă, avea să obțină o sumă generoasă, aproape o jumătate de milion de dolari. Cum avea să care cu ea atâția bani? Urma să aibă nevoie de o geantă goală.

Toată povestea începea să i se pară caraghioasă. Cum ar fi putut traversa târâș peluza în întuneric, trăgând două valize după ea?

„Gândește-te!" se mustră singură cu înverșunare. În regulă, nu avea să fie nevoită să-și care nici haine, nici valize. Nu urma să aibă nevoie să ia cu ea decât numerarul disponibil, care era de câteva sute de dolari, carnetul de cecuri, libretul de economii și cărțile de credit, pe care

avea să le distrugă după ce își îndeplineau scopul. Putea să-și cumpere haine noi și produse de machiaj, precum și obiectele de primă necesitate, imediat ce se deschidea vreun magazin cu prețuri mici. Putea să-și cumpere vopsea să-și coloreze părul în castaniu, deși doar după ce avea să treacă pe la bancă. Nu voia ca funcționarul de la casierie să o vadă deja deghizată.

Cu buzunarele pline de bani gheață, aveau să i se ofere mai multe opțiuni. Putea să urce într-un tren și să meargă în orice direcție, apoi să coboare înainte de a ajunge la destinația pentru care își cumpărase bilet. Apoi putea să-și cumpere o mașină veche și ieftină, să o plătească folosind numerar, și nimeni nu avea să știe în ce direcție urma să meargă mai departe. Pentru orice eventualitate, avea să folosească mașina respectivă doar o zi, apoi s-o schimbe cu una mai bună, plătind din nou cu bani gheață.

Erau măsuri drastice, dar nu imposibile. Încă nu era sigură că nu reacționa ridicol, dar îndrăznea oare să riște acum, când era posibil ca în joc să fie chiar viața ei și a copilului ei? „Situațiile disperate impun măsuri disperate.“ Cine spusese asta? Poate că vreun revoluționar din secolul al XVIII-lea; dacă așa stăteau lucrurile, înțelegea ce simțise acesta. Trebuia să se facă nevăzută. Avea să i trimită o carte poștală tatălui ei, înainte de a pleca din oraș, pentru a-l anunța că era bine, dar considerase că era mai înțelept să plece pentru o vreme, altfel el ar fi crezut că fusese răpită din nou și ar fi înnebunit de durere și de groază. Nu îi putea face așa ceva. Încă îl iubea foarte mult, chiar și după tot ce făcuse. Fu lovită din nou de un val de neîncredere și de nesiguranță. I se părea atât de greu de crezut că tatăl ei ar putea să vândă informații unor teroriști, atât de contrar omului pe care îl considerase întotdeauna. Era conștientă că nu toată lumea îl plăcea, dar cea mai gravă acuzație pe care o auzise vreodată îndreptată împotriva lui era că ar fi fost snob, ceea ce recunoștea chiar și ea că era adevărat. Era foarte eficient ca diplomat și ca ambasador, colabo[rând] cu CIA-ul, ceea ce era, desigur, [...]

în roate ambasadele, folosindu-se de poziția socială și de contactele lui pentru a liniști apele de câte ori apărea vreo problemă. Fusese prezentat personal ultimilor șase președinți și existau prim-miniștri care îl considerau prieten. Era acest om un trădător?

Imposibil. Dacă miza nu ar fi fost decât ea, i-ar fi acordat prezumția de nevinovăție.

Dar în joc era și copilul ei, minuscula prezență pe care doar ea o putea detecta. O simțea în sânii ei, care deveniseră atât de sensibili, încât era conștientă în fiecare clipă de ei, și în sensibilitatea și presiunea crescute în partea inferioară a abdomenului ei, provocată de acumularea de lichid amniotic în pântece și de creșterea fluxului de sânge în zonă. Era o senzație aproape ca de fierbințeală, ca și cum noua viață ce se forma în ea genera căldură ca urmare a efortului de-a se dezvolta.

Copilul lui Zane.

Ar fi făcut orice, oricât de drastic, pentru a-l ști în siguranță. Trebuia să găsească un loc unde să poată avea parte de îngrijirea prenatală necesară. Avea să fie nevoită să-și schimbe numele, să obțină un nou permis de conducere și un nou card de securitate socială; nu știa cum avea să reușească, dar urma să afle. Existau întotdeauna personaje îndoielnice care îi puteau spune. Permisul de conducere putea fi falsificat, dar cardul de securitate socială trebuia obținut pe căi legale. Deși se renunța treptat la aceste carduri, până aveau să dispară complet, toată lumea trebuia să aibă un număr de securitate socială pentru a se putea angaja legal.

Acesta era un alt aspect la care trebuia să se gândească. Ar fi fost o prostie din partea ei să trăiască doar din banii cu care pleca, până i se terminau. Avea să fie nevoită să-și caute un loc de muncă, ceva care să-i asigure un salariu cu care să-și poată oferi un acoperiș deasupra copilului și mâncare. Avea diplome în artă și în istorie, dar nu putea să își folosească propriul nume și deci nici acele diplome, pentru a se angaja ca profesoară.

Nu știa care avea să fie situația locurilor de muncă în localitatea în care urma să se stabilească; trebuia

să aştepte pur şi simplu şi să vadă. Nu conta ce avea să facă, să servească la mese sau să lucreze într-un birou, intenţiona să accepte orice i se oferea.

Aruncă o privire spre ceas: şapte jumătate. În ciuda nervilor încordaţi, îi era groaznic de foame acum, atât de tare, încât i se făcuse rău. Corpul ei de femeie însărcinată avea propriile aşteptări, ignorând sentimentele ei nesigure şi concentrându-se pe ceea ce era de făcut în acel moment.

Gândul îi aduse un zâmbet pe chip. Era aproape ora şi cum copilul ar fi dat deja dintr-un picior minuscul, cerând ceea ce voia.

Îşi apăsă blând mâna pe abdomen, simţind o uşoară fermitate care sigur apăruse de curând.

– Bine, îi şopti ea. Am să-ţi dau de mâncare.

Făcu duş şi se îmbrăcă, pregătindu-se sufleteşte să dea ochii cu tatăl ei fără a se trăda cu nimic. Când intră în sala pentru micul dejun, el ridică privirea cu o expresie de încântare, temperată rapid de prudenţă.

– Ei bine, e o plăcere să mă pot bucura de compania ta, spuse el, pliind ziarul şi punându-l deoparte.

– M-au trezit nişte păsări, spuse ea, îndreptându-se spre bufet pentru a se servi cu şuncă şi ouă.

Se străduia să-şi înăbuşe greaţa stârnită de vederea cărnaţilor şi se răzgândi în privinţa ouălor, alegând în schimb pâine prăjită şi fructe. Spera că acestea aveau să fie suficiente pentru a satisface micuţa creatură lacomă.

– Doreşti cafea? o întrebă tatăl ei când se aşeză.

Avea deja carafa de argint în mână şi era pregătit să toarne.

– Nu, astăzi nu, se grăbi ea să spună, când stomacul ei se contractă ameninţător. Am băut prea multă cafeină în ultima vreme, aşa că încerc să mai reduc din ea. Era o minciună sfruntată. Renunţase la orice băutură ce conţinea cafeină încă de când bănuise că era posibil să fie însărcinată, dar organismul ei încă părea să o avertizeze să stea departe de cafea. Am să beau suc de portocale.

Deocamdată, sucul nu-i întorcea stomacul pe dos.

Barrie se concentră asupra mâncării, răspunzând politicos încercărilor lui de a face conversație, dar nu găsi în ea forța de a se implica din suflet într-o discuție cu el, așa cum ar fi făcut altădată. De-abia putea să-l privească, de teamă că sentimentele i s-ar fi citit limpede pe chip. Nu voia să-l pună și mai mult în alertă.

– Eu iau prânzul cu congresmanul Garth, îi spuse el. Tu ce planuri ai pentru azi?

– Nici unul.

Planurile ei erau pentru la noapte.

Tatăl ei păru ușurat.

– Ne vedem după-amiază, atunci. Am să-mi conduc singur mașina, așa că Poole va fi disponibil dacă decizi totuși să mergi undeva.

– În regulă, spuse ea.

Nu ripostă fiindcă oricum nu intenționa să meargă nicăieri.

După plecarea tatălui ei, își petrecu ziua citind și trăgând câte un pui de somn ocazional. Acum, că se hotărâse să plece, se simțea mai împăcată. Ziua următoare avea să fie extenuantă, așa că trebuia să se odihnească acum, cât încă putea.

Tatăl ei se întoarse la jumătatea după-amiezii. Barrie era în camera de zi, ghemuită cu o carte. Ridică privirea când intră tatăl ei și remarcă imediat cum expresia lui istovită de îngrijorare se atenuă când o văzu.

– A fost plăcut prânzul? întrebă ea, fiindcă așa ar fi procedat înainte.

– Știi cum sunt treburile astea politice, spuse el.

Altădată s-ar fi așezat și i-ar fi povestit totul, dar de data aceasta evită elegant să îi dea detalii. Senatorul Garth făcea parte din mai multe comisii importante privind securitatea națională și afacerile externe. Înainte ca Barrie să mai apuce să-l întrebe ceva, tatăl ei se retrase în biroul lui, închizând ușa în urma lui. Înainte obișnuia să lase întotdeauna ușa deschisă, ca pe o invitație pentru Barrie de a veni să-l vadă oricând dorea. Întristată, Barrie privi ușa închisă, apoi își îndreptă iar atenția spre cartea ei.

Soneria de la intrare o făcu să tresară. Puse cartea deoparte şi se duse să răspundă, uitându-se prudent pe vizor înainte de a deschide uşa. În faţa ei stătea un bărbat înalt, cu părul brunet.

Inima îi tresări violent şi fu cuprinsă de un val de ameţeală. În spatele ei, îl auzi pe tatăl ei ieşind din birou.

– Cine este? întrebă el tăios. Lasă-mă pe mine să răspund.

Barrie nu spuse absolut nimic. Deschise larg uşa şi ridică privirea spre ochii reci, de un albastru-cenuşiu, ai lui Zane. Inima îi bubuia atât de tare, încât de-abia mai putea respira.

Privirea lui tăioasă îi studie corpul din cap până în picioare, apoi se opri asupra chipului ei.

– Eşti însărcinată? întrebă el încet, pe un ton joas, ca tatăl ei să nu audă, deşi se apropia rapid.

– Da, şopti ea.

Zane aprobă cu o mişcare scurtă din cap, ca pentru a arăta că orice comentariu era de prisos.

– Atunci ne vom căsători.

capitolul 9

Tatăl ei ajunse la ei şi o împinse pe Barrie deoparte.

– Tu cine eşti? întrebă el, păstrând acelaşi ton tăios.

Zane îl studie rece pe bărbatul care avea să-i devină socru.

– Zane Mackenzie, răspunse într-un final, după ce îşi încheie examinarea.

Faţa lui bronzată era impasibilă, dar în ochii lui licărea ceva pătrunzător ce o făcu pe Barrie să conştientizeze cât de periculos putea fi acel bărbat. Gândul nu o înspăimântă; date fiind circumstanţele, acea calitate era exact ceea ce îi trebuia ei.

William Lovejoy fusese alarmat, dar acum faţa îi căpătă iarăşi culoarea pământie, iar expresia îi încremeni. Spuse înţepat:

– Sunt sigur că înțelegi că nu e bine pentru Barrie să te revadă. Încearcă să lase acel episod în urmă...

Zane își desprinse privirea de pe Lovejoy, mutând-o asupra lui Barrie, care tremura vizibil, fixându-l cu ochi verzi rugători. Nu își dăduse seama cât de verzi erau ochii ei – verzi ca adâncul pădurii – sau cât de expresivi. I se păru nu că îl ruga să se poarte frumos cu tatăl ei, ci mai degrabă că îi cerea ajutorul, în legătură cu un anumit lucru. Instinctele lui războinice fură stârnite, simțurile ridicându-se la următorul nivel de acuitate. Nu știa exact ce anume îi cerea Barrie, dar avea să afle, imediat ce rezolva situația de moment. Sosise timpul să-l anunțe pe fostul ambasador care era exact poziția lui.

– Ne căsătorim, spuse el, continuând s-o privească pe Barrie, și întrerupse astfel explicația neobosită a ambasadorului cum că ar fi fost mai bine dacă ar fi plecat imediat.

Vocea lui de oțel, care obținuse instant atenția celor mai mortali luptători de gherilă din lume, răsună tăios peste explicația pompoasă și condescendentă a lui Lovejoy.

Ambasadorul tăcu, și o expresie de panică îi apăru pentru o clipă pe chip. Apoi spuse:

– Nu vorbi prostii, spuse el pe un ton tensionat. Barrie nu va să devină soția unui marinar care se crede special doar fiindcă e un asasin profesionist.

Privirea calmă a lui Zane se mută de la Barrie la tatăl ei și căpătă o răceală polară, albastrul pălind într-un cenușiu ce strălucea ca niște așchii de gheață. Lovejoy făcu fără să vrea un pas în spate, fața devenindu-i din pământie albă ca varul.

– Barrie, te căsătorești cu mine? întrebă Zane, păstrându-și privirea atintită asupra lui Lovejoy.

Privirea lui Barrie alunecă de la el la tatăl ei, care se crispă, așteptându-i răspunsul.

– Da, spuse ea, cu mintea gonindu-i nebunește. Zane.

Nu avea să se întrebe ce miracol îl adusese acolo, dar era atât de disperată, încât ar fi acceptat căsătoria

cu el și dacă nu l-ar fi iubit. Zane era luptător SEAL dacă cineva îi putea oferi siguranță în fața dușmanului necunoscut care îl înspăimânta atât de tare pe tatăl el era acela. Era însărcinată cu copilul lui, și, evident aceastăposibilitate fusese ceea ce îl determinase să vină în Virginia să o caute. Era un bărbat care își lua în serios responsabilitățile. Ar fi preferat ca el să țină la ea la fel de mult cum tinea ea la el, dar avea să accepte bucuros să ceea ce i se oferea. Știa că Zane era atras de ea; dacă nu ar fi fost, n-ar fi rămas însărcinată.

Tatăl ei tresări înfiorat când îi auzi răspunsul. Întorcându-se pe jumătate spre ea, spuse implorator:

– Scumpo, nu vrei să te căsătorești cu cineva ca el. Tu ai avut întotdeauna parte de tot ce e mai bun, iar el nu-ți poate oferi așa ceva.

Îndreptându-și umerii, Barrie spuse:

– Am să mă căsătoresc cu el – cât de curând posibil.

Văzând expresia ei neînduplecată, tatăl ei îl privi pe Zane.

– N-ai să vezi nici un bănuț din moștenirea ei, spuse el cu o voce plină de venin.

– Tată! strigă Barrie șocată.

Avea propriii ei bani, moșteniți de la mama și de la bunicii ei, deci nu-și făcea griji că avea să rămână nevoiașă chiar dacă bărbatul își ducea la îndeplinire amenințarea; ceea ce o durea era faptul că fusese în stare să o amenințe cu așa ceva, că voia să încerce să saboteze viitorul ei cu Zane într-o asemenea manieră rău și ofensatoare.

Zane ridică din umeri.

– Bine, spuse el cu o blândețe înșelătoare. Barrie auzi vibrația de oțel pur ascunsă în tonul lui calm, neutru. Fă ce vrei cu banii tăi, nu mă interesează nici cât negru sub unghie. Dar ești naiv dacă ți-ai închipuit că poți ține lângă tine tot restul vieții. N-ai decât să te porți ca un ticălos și să ajungi să nu-ți cunoști nepoții, dacă vrei, dar nimic din ceea ce spui nu va schimba lucrurile.

Lovejoy rămase neclintit, tras la față de durere. Neliniștea îi întunecă ochii când își întoarse privirea spre fiica lui.

- Nu face asta, o imploră el cu voce tremurătoare.

Acum fu rândul ei să se crispeze, căci, în ciuda a tot ce se întâmplase, detesta să îl rănească.

- Sunt însărcinată, șopti ea, îndreptându-și umerii și pregătindu-se sufletește pentru orice alte lucruri dureroase pe care ar fi putut să i le spună. Și ne vom căsători.

Tatăl ei se clătină pe picioare, năucit de anunțul ei. Barrie nu ar fi crezut că era posibil să devină și mai alb, dar așa se întâmplă.

- Poftim? croncăni el. Dar... dar ai spus că nu ai fost violată!

- Nu a fost, replică Zane.

Vocea lui avea un ton subtil cald, tărăgănat, foarte masculin.

Privirile li se întâlniră. Barrie îi zâmbi melancolic.

- Nu am fost, confirmă ea și, în ciuda a ceea ce se petrecea, o lumină caldă îi inundă chipul.

Tatăl ei rămase fără cuvinte. Îi privi cu gura căscată preț de o clipă, nereușind să facă față acelei întorsături de situație. Apoi un val roșu de furie îi urcă în obraji, alungând paloarea.

- Nenorocitule! strigă el gâtuit. Ai profitat de ea când era vulnerabilă...

Barrie îl prinse de braț și îl smuci spre ea.

- Incetează! țipă ea, cu tot corpul ei zvelt tensionat de furie. Nervii ei fuseseră în piuneze încă de dimineață, iar această confruntare nu făcea decât să agraveze situația. Apariția neașteptată a lui Zane, deși aproape o îmbăta de fericire, reprezenta un alt șoc pentru mintea ei, și ajunsese la capătul răbdării. Dacă cineva a profitat, eu am fost aia. Dacă dorești detalii, ți le voi oferi, dar nu prea cred că vrei cu adevărat să le știi!

Îi stătea pe limbă să-l întrebe dacă își închipuia că putea s-o păstreze virgină pentru totdeauna, dar se stăpâni, lăsând cuvintele nerostite. L-ar fi rănit prea tare și,

odată ce ar fi spus acele vorbe, nu ar mai fi putut niciodată să le retragă. Tatăl ei o iubea, poate prea mult; teama de a nu o pierde stătea la baza izbucnirii lui furioase. Și, în ciuda a tot ce se întâmplase, îl iubea și ea la rândul ei. Durerea se coagulă în ea când îl privi sever, renunțând la orice urmă de prefăcătorie.

– Știu, șopti ea. Înțelegi? *Știu.* Știu de ce erai atât de paranoic de fiecare dată când ieșeam din casă. *Trebuie să plec.*

Tatăl ei inspiră șuierat, șocul smulgându-i și ultimele rămășițe de control. Nu reuși să-i susțină privirea arzătoare și și-o feri pe a lui.

– Ai grijă de ea, îi spuse lui Zane cu voce înfundată, apoi se întoarse rigid în biroul lui.

– Asta și am de gând. Odată rezolvată acea problemă, de-abia dacă îi mai aruncă o privire dușmanului care se retrăgea. Privirea lui se opri asupra lui Barrie, și un zâmbet lent, năucitor, îi apăru pe buze. Du-te să-ți faci bagajele, îi spuse.

Plecară în mai puțin de o oră.

Barrie se întoarse grăbită în dormitorul ei și își umplu geamantanele, lăsând deoparte rochiile de seară și costumele de designer în favoarea unor ținute mai practice. Fusta de bumbac până la glezne pe care o purta deja era destul de confortabilă pentru drum; își trase o cămașă de mătase peste bluza fără mâneci de pe ea și gata. Ceva fărâmă de instinct din ea îi striga să se grăbească.

Trase geamantanele până în capul scărilor. Nu i se păru prea greu, fiindcă toate erau pe roți, dar, când îl văzu Zane, își părăsi locul de lângă ușă și urcă scările sărind câte două trepte odată.

– Nu ridica alea, îi porunci el, luând gențile din mâinile ei. Ar fi trebuit să mă chemi.

Tonul lui era același pe care îl folosise pentru a da comenzi echipei lui, dar Barrie era prea agitată pentru a purta acea bătălie cu el acum. Zane ridică toate cele trei valize cu o ușurință ce o făcu pe Barrie să clipească

surprinsă şi începu să coboare scările. Barrie alergă după el

– Unde mergem? Călătorim cu avionul sau cu maşina?

– În Las Vegas. Cu avionul.

– Ai luat deja biletele? întrebă ea surprinsă.

Zane se opri şi îi aruncă o privire peste umăr, arcurile întunecate ale sprâncenelor lui ridicându-se milimetric.

– Bineînţeles, spuse el şi continuă să coboare scările.

O asemenea siguranţă şi încredere în propria persoană erau intimidante. Barrie se întrebă pentru o clipă în ce naiba se băga. Devenea din ce în ce mai conştientă de cât de mult ţinea Zane Mackenzie să păstreze controlul, asupra propriei persoane şi asupra a tot ceea ce se afla în jurul lui. Era posibil să nu reuşească niciodată să străpungă acea barieră. „Doar în pat." Amintirea o străbătu furtunos, aducând în obrajii ei un val de roşeaţă ce nu se datora agitaţiei fizice. Atunci îşi pierduse controlul, iar rezultatul... îi tăiase răsuflarea.

– La ce oră decolează avionul? Se grăbi din nou să-l ajungă din urmă. Vom avea timp să trecem pe la bancă? Trebuie să-mi lichidez conturile...

– Poţi să ţi le transferi la o bancă locală după ce ajungem acasă.

În timp ce Zane îi duse bagajele la maşina închiriată cu care venise, Barrie porni spre birou şi bătu uşor în uşă. Nu primi nici un răspuns; după o clipă, deschise totuşi uşa. Tatăl ei era aşezat la birou, cu coatele sprijinite pe masă şi cu faţa îngropată în mâini.

– La revedere, tati, spuse ea încet.

El nu răspunse, dar îi văzu mărul lui Adam ridicându-se şi coborând când înghiţi nodul din gât.

– Am să te anunţ unde sunt.

– Nu, spuse el, cu vocea gâtuită. Să nu faci asta. Ridică fruntea. Privirea îi era neliniştită. Nu încă. Aşteaptă... aşteaptă o vreme.

– Bine, şopti ea, înţelegând dincolo de cuvinte.

Era mai sigur pentru ea aşa. Probabil suspecta că linia telefonică era spionată.

– Scumpo, eu... Se întrerupse și înghiți un nou nod din gât. Vreau doar să fii fericită – și în siguranță.

– Știu.

Își simți obrajii umezindu-se și își șterse lacrimile cu șiroiau pe ei.

– Nu e genul de bărbat pe care mi l-am dorit pentru tine. Ofițerii SEAL sunt – ei bine, nu contează. Ofță. Poate că el *chiar* poate să aibă grijă de tine. Așa sper. Te iubesc, scumpo. Ai fost centrul vieții mele. Știi că nu am vrut niciodată să...

Se opri, incapabil să continue.

– Știu, spuse ea din nou. Și eu te iubesc.

Închise încet ușa și rămase cu capul aplecat. Nu îl auzise venind, dar, brusc, Zane era lângă ea, petrecându-și brațul în jurul taliei ei și trăgând-o după el la mașină. Nu o întrebă nimic, ci se mulțumi să-i deschidă portiera și să o ajute să intre, apoi închise ușa cu o hotărâre nestrămutată.

Barrie rămase foarte tensionată pe toată durata drumului până la aeroport, privind traficul ce zumzăia în jurul lor.

– O vreme, nu vom avea mai multă intimitate de atât, spuse Zane, conducând cu pricepere mașina prin neobunia traficului de la ora de vârf. Ce-ar fi să-mi spui ce se petrece?

Își pusese o pereche de ochelari de soare, care îi ascundeau ochii de Barrie, dar nu avea nevoie să îi vadă pentru a ști cât de rece și de detașată era expresia lor.

Ridică bărbia și privi drept în față, gândindu-se cât de mult aduceau sugestiile lui cu niște ordine. Nu avea să-i fie ușor să-i spună, dar Zane trebuia să știe totul. Avea nevoie de protecția lui, cel puțin cât timp îi purta în pântece copilul. Nu avea să fie în gardă dacă nu știa că exista un pericol real. Trebuia să fie sinceră cu el.

– Vreau să știi că unul dintre motivele pentru care am acceptat să devin soția ta e faptul că ești ofițer SEAL. Dacă... apare vreun... pericol, tu vei ști ce să faci.

– Ce fel de pericol?

Păstră un ton neutru, aproape dezinteresat. Barrie își spuse că, dată fiind natura profesiei lui, pericolul era ceva atât de obișnuit pentru el, încât constituia regula mai degrabă decât excepția.

– Cred că e posibil ca răpitorii să încerce din nou. Iar acum nu sunt singura pentru care trebuie să-mi fac griji.

Preț de o clipă, își duse fără ca măcar să-și dea seama mâna peste partea inferioară a abdomenului – gestul instinctiv al femeilor însărcinate de a proteja copilul ce creștea acolo, ca pentru a se reasigura că era bine.

Zane aruncă o privire în oglinda retrovizoare, studiind calm traficul din jurul lor. După o clipă de reflecție, trecu direct la miezul problemei.

– Ai anunțat FBI-ul? Poliția?

– Nu.

– De ce nu?

– Fiindcă mi-e foarte teamă că s-ar putea să fie implicat și tatăl meu, spuse ea, aproape sufocându-se cu ultimele cuvinte.

Zane se uită din nou în oglinda retrovizoare.

– În ce fel?

Părea atât de al naibii de detașat. Barrie își strânse pumnii, hotărâtă să-și păstreze controlul. Dacă el putea să se stăpânească atât de bine, reușea și ea. Se forță să își păstreze vocea fermă.

– Motivul răpirii nu a fost obținerea unei recompense, deci probabil vor să-i smulgă anumite informații. Nu văd ce altceva ar *putea* fi.

Zane rămase tăcut pentru o clipă, făcând slalom cu abilitate prin încâlceala de mașini. Barrie aproape îi putea auzi mintea rece și logică analizând ramificațiile afirmației ei. În cele din urmă, spuse:

– Probabil că tatăl tău e afundat până la gât în asta, altfel ar fi apelat chiar el la FBI. Ai fi fost dusă într-o locație sigură și înconjurată de un zid de agenți.

Zane ajunsese exact la aceeași concluzie ca ea. Ceea ce nu o făcea să se simtă mai bine:

– De când ne-am întors în Virginia, s-a dovedit imposibil. Nu-mi dă voie să ies din casă neînsoţită şi supraveghează toate apelurile telefonice. Întotdeauna a fost protector, dar nu chiar aşa. Iniţial, am crezut că exagerează din cauza a ceea ce s-a întâmplat la Atena, dar, când m-am gândit mai bine, mi-a dat seama că ameninţarea încă există. Îşi înghiţi nodul din gât. Mă hotărăsem să plec pe furiş în noaptea asta şi să dispar o vreme.

Dacă Zane ar mai fi aşteptat o zi, ea ar fi apucat să plece. El nu ar fi ştiut unde să o caute, iar ea nu ar fi avut cum să-l contacteze. Ochii i se umplură de lacrimi la acest gând. Dumnezeule mare, cât de puţin lipsise.

– Ţine-te bine, spuse el, apoi smuci volanul spre dreapta, tăind o bandă de trafic şi forţând maşina să vireze brusc pe o altă stradă.

Cauciucurile scrâşniră şi aerul se umplu de claxoane. Chiar dacă fusese avertizată, Barrie de-abia apucă să se pregătească şi simţi centura strângându-se peste ea cu o smucitură.

– Ce s-a întâmplat? strigă ea, chinuindu-se să se îndrepte şi să reducă strânsoarea sufocantă a centurii de siguranţă.

– E posibil să fi fost urmăriţi. Nu voiam să-mi asum nici un risc.

Alarmată, Barrie se răsuci pe banchetă, zgâindu-se la maşinile ce treceau prin intersecţie în spatele lor, încercând în van să identifice vreun chip familiar sau vreun vehicul făcând un efort vizibil să taie traficul şi să-i urmărească. Traficul părea să se desfăşoare normal.

– Doi bărbaţi caucazieni, pe la treizeci sau patruzeci de ani, ambii purtând ochelari de soare, spuse Zane, fără urmă de emoţie, ca şi cum ar fi discutat despre norii de pe cer.

Barrie îşi aminti acest calm al lui aproape supranatural. În Benghazi, cu cât situaţia devenise mai tensionată, cu atât el se dovedise mai calm, complet lipsit de emoţii. Dacă Zane făcuse ceea ce făcuse, atunci fusese sigur că erau urmăriţi. Barrie îşi simţi stomacul întorcându-se pe dos şi se luptă cu o senzaţie bruscă de greaţă. A bănui

că era în pericol era una, însă a ști sigur acest lucru era cu totul altceva.

Apoi mintea ei desluși ceea ce spusese Zane.

– Caucazieni? repetă ea. Dar...

Se întrerupse fiindcă, desigur, avea logică. Ea căutase fără să știe chipuri de libieni, dar ar fi trebuit să țină cont de faptul că acest nod gordian de intrigă implica atât libieni, cât și oamenii loiali ai lui Mack Prewett; date fiind resursele lui, trebuia să fie suspicioasă în privința oricui, nu doar cu persoanele din Orientul Mijlociu. Negri, albi sau orientali, nu putea să aibă încredere în nimeni – cu excepția lui Zane.

– Având în vedere că știu în ce mașină suntem, va trebui să scăpăm de ea. Zane viră din nou, de data aceasta fără manevre bruște, dar și fără a semnaliza sau a încetini mai mult decât era necesar. Am să dau un telefon, și va veni cineva să se ocupe de mașină. Noi vom fi duși la aeroport cu un alt vehicul.

Barrie nu îl întrebă pe cine avea să sune; zona forfotea de personal militar din toate domeniile. Cineva în uniformă albă avea să vină după mașina pentru a o duce înapoi la firma de închirieri. Până atunci, ea și Zane aveau să fie deja în drum spre Las Vegas.

– Au să reușească să mă găsească oricum, spuse ea, gândindu-se la biletul de avion pe numele ei.

– Într-un final. Le va lua ceva timp însă. Avem o marjă de timp considerabilă.

– Poate nu. Își mușcă buza. L-am auzit accidental pe tatăl meu discutând cu Mack Prewett azi-dimineață. Mack e angajat CIA, e șeful adjunct al biroului local din Atena. Tatăl meu i-a spus că vrea să pună capăt poveștii, că nu a intenționat niciodată să fiu și eu implicată.

Zane ridică din sprâncene.

– Înțeleg.

Barrie presupuse că el chiar înțelegea. Dacă tatăl ei ar fi colaborat cu CIA-ul la ceva legitim, ar fi putut s-o protejeze prin mijloace legale. Implicarea lui Mack Prewett schimba regulile. El avea acces la informații inaccesibile oamenilor obișnuiți. Deși CIA-ul nu opera în interiorul

Statelor Unite, tentaculele de influență ajungeau departe. Dacă Mack voia să știe dacă urcase la bordul vreunui avion cu decolare de pe oricare dintre aeroporturile majore din zonă, avea să obțină acea informație în câteva minute.

– Dacă i-a dus capul să-și noteze numărul de înmatriculare de la mașină, vor afla numele meu în foarte scurt timp, spuse Zane. Dacă n-au notat numărul, nu vor avea habar cine sunt. Oricum ar fi, e prea târziu să ne batem capul cu asta acum. Poate îl au, poate nu, dar nu e nevoie să ne schimbăm planurile pentru viitorul apropiat. Zburăm la Las Vegas și scăpăm de ei acolo, cel puțin pentru o vreme.

– Cum vom scăpa de ei? Dacă Mack are acces la documentele tale...

– M-am retras din armată. Nu mai sunt ofițer SEAL.

– O, spuse ea cu vocea lipsită de vreo inflexiune. Se chinui să se adapteze acestei noi schimbări. Își începuse să-și imagineze și să se pregătească sufletește pentru viața care o aștepta ca soție a unui ofițer militar, cu toate mutările frecvente pe care le presupunea și cu intrigile politice. Nu ar fi fost foarte diferită de viața la ambasadă, doar la un alt nivel. Acum își dădu seama că habar nu avea ce fel de viață îi aștepta.

– Și-atunci ce vom face? întrebă ea.

– Am acceptat un post de șerif într-un district din sudul Arizonei. Șeriful a murit în timpul mandatului, așa că guvernatorul m-a desemnat pe mine să-i încheie mandatul. Mai sunt doi ani până la alegeri, așa că vom sta în Arizona cel puțin doi ani, poate chiar mai mult.

Șerif! Asta da, surpriză! Iar tonul relaxat pe care îi comunicase acest lucru nu făcea decât să-i accentueze senzația că era ceva de-a dreptul ireal. Se străduia să se concentreze asupra a ceea ce era important acum.

– Locul tău de muncă e irelevant, spuse ea, cât de ferm reuși. Pregătirea ta e cea care contează.

Zane ridică din umeri și îndreptă mașina spre intrarea într-o parcare supraetajată.

– Înțeleg. Vocea lui rămase seacă, fără pic de emoție. Ai acceptat să te căsătorești cu mine fiindcă ai considerat că voi fi capabil să te protejez.

Coborî fereastra și se aplecă în afară pentru a lua biletul de la automat. Bariera roșie se ridică, iar el merse mai departe.

Barrie își împreună degetele. Valul inițial de fericire fusese înlocuit de îngrijorare. Zane venise după ea, era adevărat, și o ceruse de soție, dar poate se înșelase în privința atracției dintre ei. Se simțea smulsă din rădăcini și dezechilibrată. Zane nu părea deosebit de fericit să o vadă, dar, pe de altă parte, ea tocmai îi aruncase în brațe o problemă imposibil de ignorat. Avea să devină soț și tată în foarte scurt timp și, pe lângă toate acestea, trebuia să o protejeze pe ea – și copilul – de un dușman necunoscut. Nici măcar nu o sărutase, își dădu ea seama, simțindu-se pe punctul de a izbucni în lacrimi, și fu oarecum surprinsă să constate că se gândea la așa ceva într-un asemenea moment. Dacă Zane avea dreptate și cineva îi urmărise, atunci pericolul era chiar mai serios decât se temuse ea. Cum putea să-și facă griji din pricina motivelor care îl determinau să o ia de soție? În fond, siguranța copilului era unul dintre motivele pentru care acceptase și ea să se căsătorească *cu el*.

– Vreau să ai grijă de copilul nostru, spuse ea încet. Există și alte motive, dar ăsta e principalul.

Sentimentele pe care le nutrea ea față de el erau un aspect de care ar fi putut să se ocupe și singură; dar nu era dispusă să-și asume acest risc și în ceea ce privea siguranța copilului ei.

– Unul al naibii de important. Și ai dreptate. Îi aruncă o privire rapidă, parcând mașina pe un loc de la nivelul trei. Nu am să permit nimănui să vă facă rău, nici ție, nici copilului.

Își scoase ochelarii și coborî din mașină aruncându-i un scurt „Așteaptă aici", apoi porni cu pași mari spre un telefon public. Când ajunse la el, formă un număr din mai multe cifre, apoi se întoarse astfel încât să aibă sub ochi mașina și pe Barrie în vreme ce vorbea.

Barrie își simți nervii încordați și mușchii stomacului ei se contractară când îl privi din celălalt capăt al parcării. Chiar avea de gând să se căsătorească cu acest bărbat. Părea mai înalt decât și-l amintea, ceva mai zvelt, deși umerii îi erau atât de lați, încât forțau cusăturile cămășii lui albe de bumbac. Părul lui negru era o idee mai lung, observă ea, dar bronzul îi rămăsese la fel de închis. În afară de faptul că slăbise puțin, nu arăta nicidecum ca un om care fusese împușcat cu doar vreo două luni în urmă. Constituția lui fizică era intimidantă, *el* era intimidant. Cum fusese în stare să uite? Își amintise doar politețea lui, pasiunea, grija tandră pe care i-o acordase, dar nu se folosise de nici o armă în afară de mâinile lui goale pentru a ucide acel paznic. Chiar dacă își adusese aminte de cât de letale îi erau abilitățile și plănuise să le folosească în avantajul ei, uitase cumva că aceste abilități erau o parte considerabilă din el, nu o calitate pe care o putea solicita doar atunci când avea nevoie de ea, ca apoi s-o arunce undeva într-un colț, imediat ce nevoia dispărea. Avea să se confrunte cu această parte din el în mod regulat și trebuia să-l accepte așa cum era. Zane nu era, și nici nu avea să devină vreodată, o pisică blândă de casă.

Îi plăceau pisicile de casă, dar nu voia ca el să devină una, își dădu ea seama.

Simți un nou șoc, de data aceasta provocat de autodescoperire. Avea nevoie de siguranță acum, din cauza copilului, dar nu voia să fie în permanență cocoloșită și protejată. Acel episod înfiorător din Benghazi îi arătase că era mai rezistentă și mai competentă decât și-ar fi imaginat vreodată, în moduri pe care nu le conștientizase. Tatăl ei i-ar fi acordat binecuvântarea dacă s-ar fi căsătorit cu un tânăr viitor ambasador, dar ea nu asta voia. Ea își dorea o doză de sălbăticie în viața ei, iar Zane Mackenzie avea să i-o asigure. În pofida tendinței lui înnebunitoare de a deține controlul, era feroce și neîmblânzit. Nu avea doar o vână de sălbăticie, ci așa era el până în străfunduri.

Tensiunea dintre ei o înspăimânta. Visase că Zane avea s-o găsească și s-o întâmpine cu brațele deschise, că ea urma să se arunce în brațele lui, iar, când îi deschisese ușa, mai devreme în acea zi, se așteptase ca o neghioabă ca visul să se transpună în realitate. Însă realitatea era mult mai complicată decât visurile.

Adevărul era că nu se cunoșteau decât de douăzeci și patru de ore, în total, și cea mai mare parte din acele douăzeci și patru de ore se scurseseră cu două luni în urmă. În acele ore făcuseră dragoste cu o pasiune neînțelămzită, dogoritoare, iar el o lăsase însărcinată, dar timpul petrecut împreună rămânea același.

Poate că avusese o relație cu altcineva, dar simțul responsabilității îl îndemnase să o caute și să afle dacă partidele lor de amor se lăsaseră cu consecințe. Era genul care ar face așa ceva, își dădu ea seama; genul care îi întoarcă spatele unei prietene, poate chiar unei logodnice, pentru a-și asuma responsabilitatea pentru copilul lui.

Se simți din nou lovindu-se dureros de zidul de cărămidă al ignoranței; nu știa nimic despre viața lui personală. Dacă ar fi știut ceva despre familia lui, despre locul lui de baștină, l-ar fi putut găsi. În schimb, el probabil crezuse că nu-i păsase de el nici măcar cât să întrebe cum ar simțea, să afle dacă supraviețuise sau murise.

Zane porni înapoi spre mașină, cu mersul la fel de lin și de ferm lipsit de efort precum și-l amintea, mersul silențios al unui prădător. Chipul lui întunecat era la fel de impasibil ca înainte, sfidând eforturile ei de a-i citi expresia.

Deschise ușa și se strecură în spatele volanului.

– Mijlocul nostru de transport va ajunge în câteva minute.

Barrie încuviință din cap, dar mintea îi rămase ocupată cu situația încâlcită dintre ei doi. Înainte să-și piardă curajul, spuse calm:

– Am încercat să te găsesc. Am fost dusă înapoi la Atena imediat, cât tu erai în operație. Am încercat să dau de tine, să aflu dacă mai ești în viață, cum te simțeai,

în ce spital te aflai – orice. Tatăl meu i-a cerut amiralului Lindley să blocheze orice încercări ale mele de a afla mai multe. Mi-a spus doar că ai să îţi revii, şi asta e singurul lucru pe care am reuşit să-l aflu.

– Mi-am dat şi eu seama de asta. Am încercat să te sun la ambasadă la câteva săptămâni după misiune. Apelul a fost redirecţionat spre tatăl tău.

– Nu mi-a spus că ai sunat, zise ea, furia şi durerea familiară răsucindu-i-se ca un cuţit în suflet. De când fusese luată pe sus de pe *Montgomery*, acestea fuseseră principalele emoţii pe care le trăise. Deci Zane încercase *totuşi* să o contacteze. Inima i se înseninã puţin. După ce m-am întors acasă, am încercat din nou să te găsesc, dar marina a refuzat să-mi ofere orice fel de informaţie.

– Tot ce ţine de unitatea antitero e strict confidenţial, spuse el pe un ton absent, urmărind în oglinzi o altă maşină ce trecu încet pe lângă ei, căutând un loc de parcare.

Barrie stătu în linişte, cu nervii încordaţi, până când maşina dispăru pe rampa ce ducea la nivelul următor.

– Îmi pare rău, spuse ea, după câteva minute de tăcere. Ştiu că îţi arunc ditamai problema pe umeri.

Zane îi răspunse cu o privire indescifrabilă, cu ochii foarte limpezi şi albaştri:

– Nu aş fi aici dacă nu aş vrea să fiu.

– Ai prietenă?

De data aceasta, privirea pe care i-o aruncă el fu atât de insistentă, încât Barrie roşi şi îşi concentră atenţia asupra mâinilor ei, pe care şi le frământa în poală.

– Dacă aş fi avut prietenă, nu aş fi făcut dragoste cu tine, spuse el într-un final.

Vai, Doamne. Barrie îşi muşcă buza. Din rău în mai rău. Zane devenea tot mai distant, ca şi cum acea clipă trecătoare de comunicare mută între ei, când o cerne în căsătorie, nu existase niciodată. Stomacul ei se contractă, şi fu cuprinsă brusc de o senzaţie familiară de fierbinţeală extremă.

Înghiţi în sec vizibil, rugându-se ca greaţa care se luase până atunci doar la dimineţi să nu-şi facă apariţia

pe neașteptate. O clipă mai târziu, ieși în grabă din mașină, căutând înnebunită în jurul ei o toaletă. Dumnezeule, oare în parcări *existau* toalete?

– Barrie!

Zane ieși imediat din mașină, pornind cu pași mari după ea, cu chipul întunecat în alertă. Barrie avu impresia că intenționa să îi blocheze calea, deși încă nu știa nici ea în ce direcție să o ia la fugă.

Spre casa scărilor? Spre lift? Se gândi la oamenii care probabil le foloseau și renunță la ambele opțiuni. Cel mai rezonabil loc era chiar acolo, pe beton, și latura ei pretențioasă se revoltă la acest gând. Dar stomacul ei era de altă părere, și își lipi cu forță o mână peste gură exact în clipa în care Zane ajunse la ea.

Privirea lui tăioasă se îmblânzi când înțelese ce se petrecea.

– Aici, spuse el, petrecându-și un braț în jurul ei pentru a o susține.

Barierele exterioare ale parcării cu etaj erau ziduri de beton înalte până la talie, și o conduse rapid spre ele. Barrie se opuse pentru o clipă, oripilată de posibilitatea de a vomita peste vreun trecător neștiutor de dedesubt, dar strânsoarea lui era inexorabilă, iar stomacul ei nu mai era dispus să aștepte. Zane o susținu în vreme ce se aplecă peste zid și se abandonă neputincioasă spasmelor de greață.

Tremura toată pe când termină. Singura alinare de care avu parte fu să constate, după ce deschise ochii, că trei niveluri mai jos nu se afla nimic în afară de o alee. Zane o susținu, lăsând-o să se sprijine de corpul lui solid, tamponându-i transpirația de pe față cu batista lui, apoi oferindu-i-o pentru a se șterge la gură. Barrie se simți mistuită de rușine. Învățăturile stricte de care beneficiase la școala din Elveția nu luaseră în calcul și ce trebuia să facă o doamnă după ce vomita în public.

Apoi își dădu seama că Zane îi vorbea, vocea lui profundă devenind un murmur aproape inaudibil, în vreme ce își trecea ușor buzele peste tâmpla ei, peste părul ei. Una din mâinile lui puternice era întinsă peste

abdomenul ei, de la un şold la celălalt, acoperindu-şi copilul. Îşi simţea genunchii moi ca nişte taietei, aşa că îşi permise să rămână sprijinită de el, lăsându-şi capul să cadă în curba umărului lui.

– Încetişor, scumpo, şopti el, apăsându-şi din nou buzele pe tâmpla ei. Poţi să te întorci la maşină sau preferi să te duc eu în braţe?

Barrie nu reuşi să se adune suficient cât să-i dea un răspuns coerent. După nu mai mult de o secundă, Zane consideră că îi lăsase suficient timp să decidă şi alese în locul ei, ridicând-o în braţe. Din câţiva paşi mari şi rapizi, ajunseră la maşină. Se aplecă şi o aşeză cu grijă pe banchetă, ridicându-i picioarele peste prag şi aranjându-i fusta.

– Vrei ceva de băut? O băutură carbogazoasă?

Ceva rece şi înţepător părea o idee minunată.

– Fără cafeină, reuşi ea să spună.

– N-am să te scap din priviri mai mult de douăzeci de secunde, dar fii atentă la maşinile care trec şi apasă pe claxon dacă te sperie ceva.

Barrie încuviinţă din cap, iar Zane apăsă butonul de blocare a uşilor, apoi închise portiera, lăsând-o învăluită într-un cocon de linişte. Ar fi preferat aerul proaspăt, dar înţelegea de ce nu putea să aştepte lângă maşină, expusă privirilor – o ţintă uşoară. Îşi sprijini capul de tetiera şi închise ochii. Greaţa dispăruse la fel de rapid cum apăruse, deşi se simţea moale şi tremurătoare pe dinăuntru. Era slăbită şi somnoroasă – şi uşor derutată de tandreţea lui bruscă.

Deşi nu ar fi trebuit să fie surprinsă, îşi spuse ea. Pusese în pântece copilul lui, şi exact această posibilitate îl determinase să vină să o caute. De îndată ce îşi dăduse seama că îi era greaţă, un lucru firesc pentru starea în care se afla, nu-i arătase nimic altceva decât o grijă tandră şi îşi demonstrase încă o dată capacitatea de a lua rapid decizii în situaţii ce nu sufereau amânare.

Bătaia lui în geam o făcu să tresară, căci, adormită fiind, avusese impresia că nu trecuse nici pe departe suficient timp ca el să-şi îndeplinească misiunea. Dar în mâna

tinea o doză verde de suc, acoperită de condens, și brusc îi dori cu ardoare acea băutură. Deschise portiera și aproape că-i smulse doza de suc din mână înainte să apuce să se strecoare pe banchetă. O deschisese deja și începuse să bea lacomă până să închidă el portiera.

După ce goli doza, se lăsă pe spate oftând satisfăcută. Auzi un râs grav, tensionat, și, când întoarse capul, îl văzu pe Zane privind-o cu un amestec de amuzament și ceva fierbinte și sălbatic în ochi.

- E prima dată când vederea unei femei care bea suc îmi provoacă o erecție. Mai vrei una? Am să încerc să mă controlez, dar s-ar putea să nu mai rezist la încă o doză.

Barrie făcu ochii mari. Un val de roșeață îi încinse obrajii, ceea ce nu o împiedică însă să coboare privirea spre poala lui. Spusese adevărul. Dumnezeule mare, spusese adevărul gol-goluț! Mâna i se încordă, și ea fu cuprinsă brusc de nevoia de a se întinde spre el pentru a-l mângâia.

- Nu-mi mai e sete, spuse ea, cu o voce mai răgușită decât de obicei. Dar sunt dispusă să mai beau o doză dacă asta vrei.

Amuzamentul pieri din ochii lui, lăsând în urmă doar fierbințeala. Întinse mâna spre ea, dar chiar în acea clipă întoarse brusc capul, atenția fiindu-i distrasă de un vehicul ce se apropia.

- Ne-a sosit mașina, spuse el, cu o voce redevenită rece și lipsită de emoție.

capitolul 10

Barrie se căsătorea cu el fiindcă își dorea protecția lui. Gândul îl măcină pe Zane pe toata durata zborului îndelungat până la Las Vegas. Barrie stătu în tăcere lângă el, aţipind uneori, vorbind doar dacă o întreba el ceva. Era trasă la față din cauză că trăise în tensiune, iar acum, că se mai relaxase, corpul ei ceda în fața extenuării. În cele din urmă, adormi adânc, cu capul sprijinit pe umărul lui.

Sarcina o epuiza și ea. Nu vedea încă nici o schimbare fizică la ea, dar cei trei frați mai mari ai lui produseseră suficienți copii cât să știe cât de obosite erau întotdeauna femeile în primele luni – sau cel puțin cât de obosite fuseseră Shea și Loren. Pe Caroline nimic nu reușise să o încetinească, nici măcar cei cinci fii.

Când se gândi la copil, fu străbătut din nou de o posesivitate feroce. Copilul lui creștea în ea. Ar fi vrut s-o ridice în poala lui și s-o îmbrățișeze, dar un avion aglomerat nu era locul potrivit pentru ceea ce avea el în minte. Acele activități trebuiau amânate până după ceremonia de nuntă, când ajungeau într-o cameră privată de hotel.

O dorea chiar mai mult decât o dorise până atunci.

Când Barrie îi deschisese ușa și o privise în ochii ei verzi năuciți, excitația lui fusese atât de intensă și de urgentă, încât fusese nevoit să se stăpânească să nu se întindă după ea. Doar vederea tatălui ei, apropiindu-se de ei, îl determinase să se abțină.

Nu ar fi trebuit să aștepte atât de mult. Ar fi trebuit să vină după ea de îndată ce fusese în stare să se deplaseze. Barrie trăise în teamă și abordase situația în aceeași manieră în care o făcuse și în Benghazi: cu o hotărâre calmă.

Nu voia s-o mai știe înspăimântată niciodată.

Sosirea Iepurașului și a Fantomaticului la parcarea cu mai multe niveluri, în mașina Iepurașului personalizată de el însuși, un Oldsmobile 442 din 1969, fusese ca o reuniune. Barrie ieșise împleticindu-se din mașina închiriată, cu un strigăt de fericire, îi îmbrățișase entuziast și țopăise în jurul celor doi luptători SEAL. Erau amândoi discret înarmați, remarcase el aprobator. Erau îmbrăcați în civil, purtându-și cămășile nebăgate în pantaloni, pentru a ascunde armele de foc vârâte sub bretele și în dreptul șalelor. În mod normal, când nu erau în timpul serviciului nu umblau înarmați, dar Zane le explicase situația și îi lăsase pe ei să decidă cum să se pregătească, având în vedere că nu mai era superiorul

lor. După cum le stătea în fire, ei se pregătiseră pentru orice. Propria lui armă încă se odihnea într-un toc sub axila stângă, acoperită cu un sacou lejer de vară.

– Nu vă faceţi nici o grijă, doamnă, îi spusese liniştitor Fantomaticul lui Barrie. O să vă ducem pe dumneavoastră şi pe şeful la aeroport teferi şi nevătămaţi. Nu există nimic în afara NASCAR care să poată ţine pasul cu maşinuţa Iepurăşului.

– Sunt sigură că nu, răspunsese ea, studiind maşina.

Părea mulţumitor de banală; Iepurăşul o vopsise într-un gri-deschis şi nu avea mai mult crom decât dacă abia ar fi ieşit din fabrică. Dar huruitul profund al motorului lăsat la ralanti nu aduce deloc cu sunetul făcut de un motor standard, iar anvelopele erau late, cu caneluri ce păreau moi.

– Sticlă antiglonţ, metal armat, spusese Iepurăşul mândru, în timp ce-l ajuta pe Zane să mute bagajele ei în portbagajul maşinii lui. Tabla de oţel ar fi fost prea grea pentru viteza pe care mi-o doresc, aşa că am optat pentru noua generaţie de materiale destinate armurilor pentru corp, mai uşoare şi mai puternice decât Kevlarul. Încă mai lucrez la ignifugare.

– Am să mă simt în perfectă siguranţă, îl asigurase ea.

Când se strecurase cu Zane pe bancheta din spate a maşinii cu doar două portiere, îi şoptise:

– Unde e Nascar?

Fantomaticul putea auzi căderea unui ac de la o distanţă de şaizeci de metri. Se întoarse pe bancheta din faţă, chipul tradându-i incredulitatea.

– Nu unde, doamnă, zisese el, uşor şocat. Ce. NASCAR. Curse cu automobile de serie.

Fiind un bun sudist, el crescuse cu astfel de curse şi era întotdeauna uluit când dădea peste cineva care nu avusese parte de aceeaşi experienţă la acest sport.

– O, spusese Barrie, oferindu-i un zâmbet drept scuză. Am petrecut mult timp în Europa. Nu ştiu nimic despre curse în afara celor de Grand Prix.

Iepurașul pufnise disprețuitor.

– Mașini de jucărie, spusese el indiferent. Nu pot merge cu ele pe străzi. Cursele cu mașini de serie, alea sunt curse adevărate.

În timp ce vorbea, scosese monstrul înșelător din parcare, privirea lui agitată oprindu-se asupra fiecărui detaliu din jurul lor.

– Eu am fost la curse de cai, continuase Barrie, într-un efort evident de a-și răscumpăra greșeala.

Zane abia își stăpânise un zâmbet când îi auzise tonul serios.

– Călărești? o întrebase el.

Atentia ei se mutase imediat asupra lui.

– O, da. Îmi plac foarte mult caii.

– Vei fi o bună membră a familiei Mackenzie înseamnă, comentase Fantomaticul târâgânat. Șeful crește cai în timpul liber.

În tonul lui răsunase o notă de ironie, căci luptătorii SEAL aveau la fel de mult timp liber precum aveau ursuloare albinoșii.

– Serios? îl întrebase Barrie, cu ochii sclipind.

– Am câțiva. Vreo treizeci.

– Treizeci!

Barrie se lăsase pe spate, cu o expresie de ușoară confuzie pe chip. Zane înțelesese la ce se gândea: era scump și să ai și să îngrijești un singur cal, cu atât mai mult treizeci. Caii aveau nevoie de mult pământ și de o îngrijire constantă, lucruri pe care ea nu le asocia cu un fost ofițer al marinei care făcuse parte dintr-o unitate antitero de elită.

– E o afacere de familie, îi explicase el, întorcându-și capul pentru a studia traficul din jurul lor.

– Totul e în regulă, șefule, spusese Iepurașul. Doar dacă nu cumva ne-au prins într-o rețea mobilă de urmărire, dar nu văd cum ar fi fost posibil așa ceva.

Nici Zane nu considera acest lucru posibil, așa că se relaxase. Organizarea unei rețele mobile de supraveghere presupunea mult timp și coordonare, iar ruta nebuia cunoscută din timp. Iepurașul urmase un traseu atât

de ocolit până la aeroport, încât orice eventual urmăritor ar fi fost de mult descoperit sau înlăturat. Lucrurile erau sub control – deocamdată.

Ajunseseră la aeroport fără incidente, deși, pentru orice eventualitate, Iepurașul și Fantomaticul îi escortaseră până la terminalul de control de securitate. În vreme ce Zane rezolvase în liniște să poată trece înarmat, cei doi foști membri ai echipei plecaseră să ia mașina închiriată și să o ducă înapoi, dar la biroul agenției din Dulles, nu din National, de unde o închiriase el. Doar o mică măsură suplimentară pentru a-i întârzia pe potențialii urmăritori.

Acum, că se aflau în siguranță în avion, începu să-și facă planuri pentru a pune capăt situației.

Prima parte era ușoară. Avea să-i ceară lui Chance să afle în ce fel de încurcătură se băgase tatăl ei; de dragul ei, spera că nu era vorba despre trădare, dar, indiferent de situație, intenționa să îi pună capăt. Chance avea acces la informații care ar fi făcut de rușine agențiile naționale. Dacă William Lovejoy își vindea țara, avea să i se înfunde. Nu exista nici o altă opțiune. Zane își petrecuse viața de adult oferindu-și viața pentru a-și apăra țara, iar acum făcea parte din forțele de ordine publică și jurase să apere legea; nu avea cum să închidă ochii, nici măcar de dragul lui Barrie. Nu voia ca ea să sufere, dar era al naibii de sigur că voia să fie în siguranță.

Barrie dormi până când roțile avionului atinseră pista. Se ridică în capul oaselor, împingându-și părul de pe față, privind în jurul ei cu o vagă senzație de dezorientare. Nu mai reușise niciodată să doarmă în avion; somnolența era doar una dintre numeroasele schimbări pe care sarcina i le provoca în corp, iar faptul că nu putea controla deloc acest proces era derutant, chiar înspăimântător.

Pe de altă parte, odihna îi oferise energie suplimentară, lucru de care avea nevoie pentru a înfrunta schimbarea majoră pe care era pe punctul de a o face în viața

ei. O făcea cu bună știință, dar asta nu însemna că era mai puțin înspăimântată.

– Vreau să fac un duș și să-mi schimb hainele mai întâi, spuse ea ferm.

Poate că această căsătorie avea să se încheie în pripă, fără a aduce cătuși de puțin cu tipul de ceremonie de nuntă pe care și-o imaginase dintotdeauna pentru ea însăși, dar, chiar dacă era dispusă să se lipsească de pompă și de gătelile scumpe, nu era dispusă – dacă nu cumva se ajungea într-o situație de viață și de moarte – să se căsătorească purtând haine șifonate și încă încercând să se dezmeticească după somn.

– În regulă. Ne vom caza la un hotel mai întâi. Își frecă bărbia, degetele lui bătătorite zgâriindu-se în încet putul de barbă. Trebuie să mă bărbieresc.

Cam la fel stătuseră lucrurile și în ziua aceea petrecută în Benghazi. Rememorând momentul pentru o clipă, Barrie simți din nou bărbia lui aspră zgâriind-o pe sâni goi și fu cuprinsă de un val de fierbințeală ce o lăsă slăbită și roșie la față. Aerul răcoros suflat prin deschizătura minusculă de deasupra capului ei nu mai păru, brusc, suficient de rece.

Spera că Zane nu avea să observe, dar era o speranță firavă, căci el era învățat să remarce fiecare detaliu. Își imagina că era capabil să descrie fiecare pasager pe o distanță de zece rânduri de ei, în oricare direcție, și, cât stătuse trează, remarcase la el o abilitate supranaturală de a simți prezența oricărei persoane care se apropia de ei din spate, în drum spre toalete.

– Ți-e rău? întrebă el, studiind culoarea din obrajii ei.

– Nu, mi-e doar puțin cam cald, răspunse ea, pe deplin sinceră, și roși mai puternic.

Zane continuă să o privească, și grija din ochii lui se transformă într-o înțelegere înfierbântată. Nici măcar asta nu-i putea ascunde, fir-ar să fie. Încă de la început avusese impresia că putea vedea dincolo de pielea ei, că îi ghicea reacțiile aproape imediat ce ea le simțea.

Privirea din ochii lui întredeschiși coborî încet spre sânii ei, studiindu-le înclinarea și cât de fermi stăteau

Barrie inspiră șuierat când sfârcurile i se întăriră, drept răspuns la interesul lui fățiș, reacție ce se făcu brusc simțită până între picioare.

– Sunt mai sensibili acum? murmură el.

„O, Doamne, nu ar trebui să-mi facă asta", își spuse ea înnebunită. Erau în mijlocul unui avion plin de oameni, ce rula pe pistă spre un terminal gol, iar el îi punea întrebări despre sânii ei și părea gata să sară să o dezbrace din clipă în clipă.

– Sunt sau nu?

– Da, șopti ea.

Întregul ei corp părea mai sensibil, atât datorită sarcinii, cât și a conștientizării acute a prezenței lui. În scurt timp, avea să fie soțul ei și urma să se culce din nou în brațele lui.

– Mai întâi ceremonia, spuse el, gândurile lui reluându-le ca un ecou pe ale ei, în acel stil bizar care îi era specific. Altfel nu vom ieși din hotel până mâine.

– Ești cumva capabil să citești gândurile? îl acuză ea în șoaptă.

Un zâmbet lent îi curbă gura frumoasă.

– Nu-i nevoie să-ți citesc gândurile ca să înțeleg mesajul sfârcurilor tale întărite.

Barrie coborî privirea și își văzu sfârcurile strânse clar ca niște mărgele sub dantela și mătasea sutienului și a bluzei ei. Cu fața îmbujorată, se grăbi să-și tragă cămașa peste micii muguri trădători, iar Zane râse încet. Cel puțin nu exista riscul să-l fi auzit și altcineva, reflectă ea, prea puțin consolată. Pastrase un ton scăzut, iar galăgia de la bordul avionului reducea oricum posibilitatea de a fi fost auziți accidental.

Stewardesele îi instruiră să rămână la locurile lor până când avionul se oprea și se deschideau ușile, dar, ca de obicei, pasagerii ignorară instrucțiunile, ieșind pe culoare, deschizând compartimentele de deasupra capului și trăgându-și jos bagajele de mână sau scoțându-le de sub scaune. Zane ieși pe culoar, iar mișcarea îi făcu sacoul să se deschidă pentru o clipă. Barrie văzu tocul de sub axila lui dreaptă și patul de metal lustruit

al pistolului vârât confortabil în el. Apoi Zane ridică automat dintr-un umăr, iar sacoul reveni la locul lui – o mișcare pe care o făcuse de atâtea ori, încât îi intrase în reflex.

Știuse că era înarmat, desigur, fiindcă îi informase pe oficialii aeroportului și pe cei de securitate înainte de a urca la bordul aeronavei. În timpul plictiselii și inactivității forțate din cursul zborului însă, reușise să-și alunge din minte evenimentele recente, dar acum vederea acelei arme automate masive o aduse la realitate.

Zane îi întinse mâna pentru a o sprijini când ieși pe culoar în fața lui. Stând înghesuiți ca sardinele la rând, îl simți ca un zid cald și solid în spatele ei, cu brațele ușor întinse, astfel încât mâinile i se odihneau pe spătarele scaunelor, înconjurând-o din toate părțile cu un scut de protecție. Respirația lui îi flutura ușor părul din creștetul capului, reamintindu-i exact cât de mare era. Ea avea o înălțime medie, dar, dacă s-ar fi lăsat pe spate, capul ei s-ar fi potrivit perfect în curba umărului lui.

Bărbatul din fața ei se foi, forțând-o să se dea înapoi, iar Zane își încolăci un braț în jurul ei, trăgând-o spre corpul lui, mâna lui mare oprindu-se protector peste abdomenul ei. Barrie își mușcă buza când mintea ei trecu brusc de la îngrijorare la plăcerea provocată de atingerea lui. Nu avea să mai poată îndura acest lucru multă timp – nici frustrarea delicioasă, nici fiorii taioși de teroare – fără să-și piardă mințile.

Șirul de pasageri începu să avanseze greoi când ușile se deschiseră. Mâna lui Zane se desprinse de pe abdomenul ei. Când porniră spre ieșire, Barrie surprinse privirea unei doamne mai în vârstă care hotărâse să ia mână la locul ei până se termina învălmășeala, iar femeia îi adresă un zâmbet cunoscător, aratând din privirea spre Zane.

– Doamnă, îi răspunse Zane cu finețe, și Barrie știu că surprinsese discreta pantomimă.

Simțul lui acut de conștientizare a tot ce-l înconjura începea să o sperie. Dar dacă n-ar fi vrut să observe chiar totul? Majoritatea femeilor ar fi fost teribil de încântate de un sot care să observe detalii, dar probabil nu în măsura în care o făcea Zane Mackenzie.

Pe de altă parte, dacă alternativa era să trăiască fără el, avea să învețe să accepte această trăsătură a lui, reflectă ea. Își petrecuse mai bine de două luni tânjind după el, iar acum, că era cu ea, nu intenționa să se răzgândească doar fiindcă el era mereu pe fază. Era un războinic profesionist – un asasin, după cum îl numise tatăl ei. Nu ar fi supraviețuit dacă nu ar fi fost conștient de tot ce se petrecea în jurul lui – și nici ea nu ar mai fi fost în viață.

Atenția lui remarcabilă se făcu simțită când urmară indicatoarele până la zona de ridicare a bagajelor. Aeroportul era ca un stup aglomerat și agitat, iar privirea calmă a lui Zane evalua în permanență oamenii din jurul lor. După cum făcuse deja în repetate rânduri, se puse scut între ea și tot restul lumii, conducând-o aproape de perete și protejând-o din cealaltă parte cu propriul lui corp. Încasase deja un glonț făcând acest lucru, își aminti ea, și fu nevoită să își stăpânească impulsul de a-l prinde și de a-l împinge *pe el* cu spatele la perete.

Însă, înainte de a ajunge la zona de unde aveau să ridice bagajele, Zane o trase de mână, oprind-o.

– Să așteptăm aici o clipă, spuse el.

Barrie se strădui să rămână calmă, să-și stăpânească senzația de agitație apărută brusc în stomac.

– Ai văzut ceva suspect? întrebă ea.

– Nu, așteptăm pe cineva. O privi, ochii lui reci încălzindu-se când îi studie fața. Ești o fetișcană curajoasă, domnișoară Lovejoy. Orice ar fi, te ții tare și încerci să te descurci cât mai bine posibil. Nu-i rău, pentru o copilă răsfățată din înalta societate.

Barrie fu luată prin surprindere. Nu mai fusese niciodată numită fetișcană și nici copilă din înalta societate.

Dacă nu ar fi văzut sclipirea de tachinare din ochii lui, poate că s-ar fi simțit ofensată de comentariul lui. În schimb, se gândi o clipă, apoi aprobă scurt din cap.

– Ai dreptate, spuse ea senin. Chiar *sunt* curajoasă pentru o fetișcană răsfățată din înalta societate.

Îl surprinse, făcându-l să chicotească, un sunet delicios de bogat ce fu întrerupt brusc când fură abordați de un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat la costum care ținea în mână o stație radio.

– Șeriful Mackenzie? întrebă el.

– Da.

– Travis Hulsey, de la serviciul de securitate al aeroportului. Domnul Hulsey își prezentă scurt legitimația de identificare. Bagajele dumneavoastră vă așteaptă într-o zonă sigură, după cum ați cerut. Pe aici, vă rog.

Deci se gândise chiar și la acest aspect, se minună Barrie, urmându-l pe domnul Hulsey printr-o ușă nemarcată. O încercare de a o răpi din interiorul aeroportului ar fi fost dificilă, dat fiind nivelul de securitate, deci cel mai logic pentru răpitori ar fi fost să aștepte în zona prin care treceau toți pasagerii după ce își luau bagajele, apoi să îi urmărească până la destinație și să aștepte să apară o oportunitate mai bună. Zane le zădărnicise planurile; probabil făcuse aranjamentele necesare când pornise în față spre toaletă.

Căldura uscată a deșertului îi lovi de îndată ce ieșiră pe ușă. Cele trei valize ale ei și unica geantă cu haine a lui, pe care o luase dintr-un dulăpior din aeroportul National, îi așteptau la o intrare discretă, la mare distanță de ieșirea principală. Erau așteptați și de o mașină, lângă care stătea un tânăr cu tunsoarea distinctivă a militarilor, deși era îmbrăcat în civil.

Tânărul aproape luă poziția de drepți când îi văzu.

– Domnule, spuse el. Aviator Zaharias, la dispoziția dumneavoastră, domnule.

Dintr-odată chipul întunecat al lui Zane se lumină de amuzament.

– Pe loc repaus, spuse el. Nu sunt fratele meu.

Aviatorul Zaharias se relaxă și zâmbi.

– Când v-am văzut prima dată, domnule, nu eram sigur.

– Dacă a abuzat de gradul lui și te-a încurcat în timpul tău liber, am să fac rost de alt mijloc de transport.

– M-am oferit voluntar, domnule. Generalul mi-a făcut o favoare personală când de-abia terminasem pregătirea de bază. Măcar atât să fac și eu, să-l duc pe fratele dânsului cu mașina până în oraș.

Frate? *General?* Barrie ridică din sprâncene în sinea ei. Mai întâi caii, acum asta. Își dădu seama că nu știa nimic despre trecutul celui care avea să-i devină în scurt timp soț, dar detaliile pe care le prinsese până acum din zbor erau cel puțin surprinzătoare.

Zane o prezentă cu o politețe gravă:

– Barrie, aviatorul Zaharias e cel care ne va transporta în siguranță și și-a oferit mașina personală și timpul liber pentru a ne face acest serviciu. Aviator Zaharias, logodnica mea, Barrie Lovejoy.

Barrie scuturâ solemn mâna tânărului aviator, care era extrem de agitat, din dorința de a se face util.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă. Descuie portbagajul și începu să încarce rapid bagajele, protestând când Zane ridică două dintre valize și le așeză chiar el. Lăsați mă pe mine, domnule!

– Sunt civil acum, spuse Zane, cu ochii încă licărind de amuzament. Și am făcut parte din marină, oricum.

Aviatorul Zaharias ridică din umeri.

– Da, domnule, dar sunteți fratele generalului. Ezită, apoi întrebă: E adevărat că ați fost luptător SEAL?

– Recunosc.

– Grozav, șopti aviatorul Zaharias.

Urcară în răcoarea asigurată de aerul condiționat din Chevroletul aviatorului și porniră. Era evident că tânărul șofer cunoștea Las Vegasul bine, și, fără a cere instrucțiuni, ignoră traseele principale. În schimb, o luă pe ocolite și optă pentru Paradise Road, aflată la nord de aeroport. Pălăvrăgi vesel în tot acest timp, dar Barrie

observă că nu menționase natura exactă a favorii pe ca
i-o făcuse fratele lui Zane și nici nu se lansă în subiect
personale. Vorbi despre vreme, despre trafic, despre t
riști, despre hoteluri. Zane îl ghidă spre un hotel ce n
se afla pe strada principală, și în scurt timp aviator
Zaharias plecă, iar ei se cazară.

Barrie așteptă liniștită, stând tăcută deoparte în v
me ce Zane se ocupă să fie înregistrați în calculatoru
hotelului sub numele de Glen și Alice Temple – d
unde scosese aceste nume, habar nu avea – și ignoră
zâmbetul atotștiutor al recepționerului. Probabil credea
că erau amanți sosiți aici pentru o escapadă amoroa
ceea ce îi convenea; avea să-l împiedice să devină pre
curios în privința lor.

Nu rămaseră singuri nici în lift, așa că Barrie tăc
și acolo. Nu spuse nimic până când ajunseră în apar
tamentul pe care îl rezervase Zane, iar băiatul de ser
viciu își primi bacșișul cuvenit și plecă. Apartamentul
era la fel de luxos ca oricare dintre cele în care stătuse
în Europa. Cu câteva ore în urmă, poate și-ar fi făcut
griji că era mai costisitor decât și-ar fi putut permi
te Zane, că îl alesese pornind de la premisa că la ast
ceva s-ar fi așteptat ea. Acum însă, nu își mai făcea ne
menea probleme. De îndată ce Zane închise și încuie
ușa în urma băiatului, Barrie își încrucișă brațele și îl
privi în ochi.

– Cai? întrebă ea politicos. Afacere de familie? Un lu
te care se întâmplă să fie general în aviația americană?

Zane ridică din umeri, descotorosindu-se de sacou,
apoi de tocul de pistol.

– Toate astea, spuse el.

– Nu te cunosc deloc, așa-i?

Rămase calmă, chiar o idee derutată, privindu-l în
timp ce înfășură curelele în jurul tocului și așeză arma
pe noptieră.

Zane deschise fermoarul genții lui de haine și scoase
un costum, apoi începu să-și despacheteze și alte lucruri.
Privirea lui alunecă pentru o clipă spre ea.

– Mă cunoşti *pe mine*, spuse el. Atâta că nu cunoşti încă toate detaliile despre familia mea, dar nu prea am avut timp de conversaţii relaxate. Nu încerc cu bună ştiinţă să-ţi ascund nimic. Întreabă-mă orice vrei.

– Nu vreau să te supun unui interogatoriu, spuse ea, dar exact asta simţea nevoia să facă. Atâta că...

Îşi deschise mâinile într-un gest de frustrare, fiindcă urma să se căsătorească cu el fără a şti toate acele lucruri.

Zane începu să-şi descheie cămaşa.

– Îţi promit că am să-ţi ofer o informare completă când vom avea timp. În momentul de faţă, scumpo, aş prefera să-ţi mişti fundul dulce sub un duş, în vreme ce eu voi merge la celălalt, ca să putem să ne căsătorim şi să ne întoarcem în patul ăsta cât de repede posibil. Cam la o oră *după aceea*, vom discuta.

Barrie studie patul, mai mare decât unul matrimonial. „Priorităţi, priorităţi", reflectă ea.

– Suntem în siguranţă aici?

– Suficient de în siguranţă cât să pot să mă concentrez la alte lucruri.

Barrie nu fu nevoită să întrebe la ce alte lucruri se referea. Privi din nou spre pat şi inspiră adânc.

– Să ştii că am putea schimba ordinea, propuse ea. Ce-ai zice de pat, discuţie şi apoi nunta? De exemplu, mâine-dimineaţă?

Zane tocmai începuse să-şi dezbrace cămaşa, dar înţepeni. Barrie îi văzu ochii întunecându-se, observă tensiunea sexuală înăsprindu-i chipul. După o clipă, îşi dădu drumul la haină şi o lăsă să cadă la podea, cu mişcări măsurate.

– Nu te-am sărutat încă, spuse el.

Barrie înghiţi în sec.

– Am observat. M-am întrebat...

– Nu, spuse el aspru. Nu te întreba. Motivul pentru care nu te-am sărutat e fiindcă, odată ce încep, n-am să mai pot să mă mai opresc. Ştiu că ordinea în care facem lucrurile e dată peste cap – la naiba, tot ce am făcut, încă de la bun

început, a fost de-a-ndoaselea, căci erai goală când te-am văzut prima dată. Te-am dorit încă de atunci, şi te-am dorit apoi, şi te doresc şi acum, dureros de al naibii de tare. Dar încă eşti în pericol, şi treaba mea e să mă asigur că pericolul stă departe de tine şi de copilul nostru. Aş putea fi ucis...

Barrie scoase un sunet gâtuit de protest, dar el o întrerupse:

– E o posibilitate, una pe care o accept. M-am obişnuit să o accept cu ani în urmă. Vreau să ne căsătorim cât de repede fiindcă nu ştiu ce ar putea să se întâmple mâine. În caz că am ghinion sau calculez ceva greşit, vreau ca micuţul nostru să fie legitim, să se nască purtând numele de Mackenzie. Există un anumit nivel de protecţie asociat acestui nume, şi vreau să te bucuri şi tu de această protecţie. Acum.

Ochii lui Barrie se umplură de lacrimi când îl privi pe Zane, bărbatul care încasase deja un glonţ pentru ea şi care era dispus să mai încaseze unul. Avea dreptate, îl cunoştea *pe el*, ştia ce fel de bărbat era, chiar dacă nu ştia care era culoarea lui preferată sau ce note obţinuse la şcoală. Cunoştea esenţialul, şi esenţa lui era ceea ce învăţase să iubească atât de rapid şi cu atâta ardoare. Şi ce dacă nu era chiar atât de deschis pe cât şi-ar fi dorit?! Avea să înveţe să accepte acest lucru. Şi ce dacă era înspăimântător de stăpân pe el?! Şi ce dacă ochii lui supranaturali observau totul, ceea ce avea să îngreuneze organizarea de surprize pentru el de Crăciun şi de ziua lui? Avea să înveţe să se descurce şi cu aceste aspecte, cu mare plăcere.

Dacă el era dispus să moară pentru ea, trebuia cel puţin să fie complet sinceră cu el.

– Mai există un motiv pentru care am fost de acord să mă căsătoresc cu tine, spuse ea.

Sprâncenele lui negre se ridicară într-o întrebare mută.

– Te iubesc.

capitolul 11

Zane purta un costum gri-închis, bocanci negri și pălărie tot neagră. Barrie era îmbrăcată în alb. Era o rochie simplă, până la glezne și fără mâneci, clasică prin croiala și prin lipsa ornamentelor. Își prinsese părul roșcat într-un coc lejer, lăsându-și câteva șuvițe să-i atârne în jurul feței pentru a reduce din severitatea coafurii. Singurele bijuterii pe care le purta erau o pereche de cercei din perle. Se pregătise în baia de lângă dormitor, în vreme ce el făcuse duș în baia de lângă salon. Se întâlniseră la ușa dintre cele două camere, pregătiți să facă pasul în urma căruia aveau să devină soț și soție.

La auzul declarației ei fățișe de iubire, o expresie la fel de evidentă de satisfacție se întipărise pe chipul lui și, pentru prima dată, nu încercase să ascundă ceea ce simțea.

– Nu mă pricep la iubire, spusese el, pe un ton atât de calm, încât lui Barrie îi venise să-l ia și să-l zgâlțâie zdravăn. Dar știu că nu am dorit niciodată o femeie așa cum te doresc pe tine. Știu că această căsnicie e pentru totdeauna. Voi avea grijă de tine și de copiii noștri, mă voi întoarce acasă la tine în fiecare noapte și mă voi strădui al naibii de tare să te fac fericită.

Nu era o declarație de dragoste, dar era, cu siguranță, una de devotament, iar lacrimile care îșifăceau apariția atât de ușor în ultima vreme îi inundară ochii. Războinicul ei atât de stăpânit *avea* s-o iubească, după ce-și lăsa garda jos suficient cât să-și permită să o facă. Își petrecuse ani întregi blocându-și emoțiile, operând în situații tensionate, de viață și de moarte, care impuneau o gândire rece și precisă, și decizii similare. Iubirea nu era nici rece, nici concisă; era furtunoasă, imprevizibilă și te lăsa vulnerabil. Zane avea să abordeze iubirea la fel de prudent cum ar fi făcut cu o bombă.

– Nu plânge, spuse el blând. Îți jur că voi fi un soț foarte bun.

– Știu, răspunse ea, apoi se retrăseseră fiecare în câte o baie pentru a se pregăti pentru nuntă.

Luaseră un taxi până la o capelă, una dintre cele mai mici, care nu avea prea mulți clienți și nici servicii de oficiere a nunții în mașină. A te căsători în Las Vegas nu presupunea prea mare efort, deși Zane luă măsuri pentru a face evenimentul special. Îi cumpără un mic buchet de flori și îi oferi o brățară din zale fine de aur pe care i-o închise în jurul încheieturii de la mâna dreaptă. Barrie își simți inima bătându-i violent în piept când se opriră în fața judecătorului de pace, iar brățara părea să-i ardă în jurul încheieturii. Zane îi prinse bine mâna stângă în dreapta lui, strânsoarea lui fiind caldă și blândă, dar de neclintit.

Din exterior, totul părea foarte civilizat, dar, încă din prima clipă când se întâlniseră, Barrie îi intuise cu finețe spiritul și ghicise posesivitatea primitivă din spatele acțiunilor lui. O revendicase deja din punct de vedere fizic, iar acum făcea același lucru și din punct de vedere legal. Purta deja copilul lui în pântece. Acest lui de satisfacție masculină era atât de puternic, încât devenise aproape vizibil. Îl și simți când își rosti calmele jurămintele ce aveau să le lege viețile. În cursul unei zile lungi și fierbinți în Benghazi, se crease între ei o legătură ce încă rezista, în pofida evenimentelor care îi despărțiseră.

Zane îi pregătise încă o surpriză. Barrie nu se aștepta să la un inel, nu când totul se petrecuse atât de rapid, dar, la momentul potrivit, el băgă mâna în buzunarul interior al sacoului și scoase două verighete simple de aur, una pentru ea și una pentru el. A ei păru puțin prea largă când și-o strecură peste încheietura degetului, dar privirile li se întâlniră într-un moment de înțelegere desăvârșită. Avea să se îngrașe și, în curând, inelul avea să îi vină perfect. Barrie luă verigheta mai mare și mulată și o petrecu pe inelarul mâinii lui stângi, simțind propriul fior de satisfacție primitivă. Dumnezeule, era al ei!

Odată căsătoria înregistrată oficial și certificatul semnat în prezența martorilor, luară din nou un taxi pentru a se întoarce la hotel.

– Cina, spuse el, conducând-o spre unul dintre saloanele de luat masa ale hotelului. Nu ai mâncat nimic în avion, şi este trecut de miezul nopţii după ora coastei de est.

– Am putea comanda cina în cameră, sugeră ea.

În ochii lui apăru expresia aceea de moleşeală ce indica dorinţa.

– Ba n-am putea. Tonul lui era categoric, uşor tensionat. Mâna lui deveni fierbinte şi grea la baza spatelui ei. Trebuie să mănânci, şi nu sunt convins că mă pot stăpâni atâta timp dacă nu suntem într-un loc public.

Poate că, într-adevăr, îl interesa doar ca ea să se hrănească bine sau poate ştia mai multe despre seducţie decât majoritatea bărbaţilor, îşi spuse Barrie, susţinându-i privirea de-a lungul a mai multor feluri de mâncare. Conştientizarea faptului că avea să facă dragoste cu ea de îndată ce ajungeau în apartamentul lor, nerăbdarea cu care aştepta să-i simtă greutatea peste ea, intrarea în forţă a mădularului lui lung şi tumefiat în ea... frustrarea... toate astea o pregătiră pentru el la fel de eficient ca o mângâiere. Sânii i se ridicară grei şi umflaţi sub corsetul rochiei. Îşi simţi măruntaiele contractându-se de dorinţă, fiind nevoită să-şi strângă picioarele pentru a atenua pulsaţia dintre ele. Privirea lui Zane alunecă de mai multe ori înspre sânii ei, şi, la fel ca înainte, Barrie nu reuşi să-şi stăpânească reacţia. Se simţea umezindu-se, simţea greutatea ce-i apăsa în pântece.

Aproape că nici nu conştientiză ce mâncă – ceva fad, pentru a reduce riscul de greaţă asociat începutului de sarcină. Bău doar apă. Dar i se păru corect să îi răspundă cu aceeaşi moneda, aşa că zăbovi asupra fiecărei înghiţituri, fixându-şi între timp privirea asupra gurii lui sau mutând-o uşor înspre poala lui. Îşi linse cu delicateţe buzele, înfiorându-se încântată când chipul lui se întunecă şi barbia îi căpătă o expresie tensionată. Mângâie buza paharului de apă cu buricul unui deget, atrăgându-i privirea, făcându-i respiraţia să devină tot mai chinuită şi mai accelerată. Pe sub masă, îşi frecă un picior de una din gambele lui musculoase.

Zane se întoarse pentru a-i atrage atenţia chelnerului cu o privire întunecată şi tăioasă ca un laser.

– Nota! latră el, iar chelnerul se grăbi să se supună acelei voci autoritare.

Zane măzgăli numărul camerei şi numele lui fictiv pe nota de plată, iar Barrie se zgâi la el uluită. Îi venea greu să creadă că îşi putea aminti asemenea detalii, când ea abia dacă era în stare să umble.

Pentru a se răzbuna, când Zane îi trase scaunul ca să se poată ridica, Barrie îşi lăsă încheieturile degetelor de la o mână să-i atingă uşor, o, atât de uşor, şlițul pantalonilor. Zane înţepeni pentru o clipă, apoi scoase un şuierat. Cu toată inocenta, Barrie se întoarse şi îi adresă o privire întrebătoare, ca şi cum n-ar fi înţeles care era problema.

Faţa lui bronzată se întunecă şi mai mult sub valul de sânge ce îi inundă pielea maronie. Expresia îi era fixă, dezvăluind prea puţine, dar ochii îi scânteiau ca nişte aşchii de diamante. Mâna lui mare se închise ferm peste cotul ei.

– Să mergem, spuse el pe acel ton şoptit pe care îl auzise pentru prima dată într-o cameră întunecată din Benghazi. Şi să nu mai faci asta, altfel îţi jur că am să te posed chiar în lift.

– Serios. Îi aruncă un zâmbet şters peste umăr. Ce înălţător!

Un fior vag, dar vizibil îl zgudui, iar privirea cu care îi răspunse promitea răzbunare.

– Şi eu care credeam că eşti atât de dulce.

– Sunt dulce, declară ea, în timp ce se îndreptară cu paşi mari spre lift. Dar nu mă las împinsă de la spate.

– Vom vedea. Am de gând să te împing pe la spate.

Ajunseră la şirul de lifturi, iar Zane apăsă butonul de chemare a liftului cu mai multă forţă decât ar fi fost cazul.

– Nu va trebui să împingi prea tare. De fapt, ai putea pur şi simplu să-mi sufli ce am de făcut.

Îi oferi un nou zâmbet dulce şi îşi ţuguie buzele, suflând o mică gură de aer spre pieptul lui, ca pentru a i demonstra.

Se auzi zgomotul specific, uşile se deschiseră, şi ei se traseră mai în spate pentru a le permite oamenilor din lift să coboare. Intrară singuri, deşi observară şi alţi oameni grăbindu-se spre ei pentru a apuca să urce în liftul respectiv. Zane apăsă nemilos butonul cu numărul etajului lor, apoi butonul de închidere a uşilor. Când liftul începu să urce, se întoarse spre ea ca un tigru atâţat cu carne proaspătă.

Barrie se dădu graţioasă la o parte din calea lui, zgâindu-se la numerele ce apăreau scurt pe afişajul digital.

Aproape am ajuns.

- Ai mare dreptate, mârâi el, venind după ea.

În spaţiul restrâns al liftului, Barrie nu avea nici o şansă să scape de el, şi nici nu voia. Ceea ce voia era să îl înnebunească la fel de tare cum o înnebunea el pe ea. Mâinile lui puternice se închiseră peste talia ei şi o ridicară; corpul lui musculos o ţintui de perete. Soldurile i se împinseră cu insistenţă peste ale ei, iar Barrie icni când simţi cât era de erect. Picioarele i se deschiseră automat, permiţându-i să ajungă la profunzimile moi ale corpului ei. Zane se lipi de ea, mişcându-şi şoldurile ritmic, iar gura lui o atacă pe a ei, sufocantă, cu o lăcomie feroce.

Clopoţelul sună discret, iar liftul se opri cu o uşoară zdruncinătură. Zane nu-i dădu drumul. Se întoarse pur şi simplu, continuând să o ţină în braţe, şi ieşi din lift, pornind cu paşi mari şi rapizi pe coridor în direcţia apartamentului lor. Barrie îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi picioarele în jurul şoldurilor, înăbuşindu-şi mici gemete, căci fiecare pas al lui Zane făcea ca sexul lui umflat să se frece de moliciunea sensibilă dintre picioarele ei. Plăcerea o fulgera ca un arc electric la fiecare pas, şi, neputincioasă, îşi simţi şoldurile balansându-se spre el într-o căutare oarbă a unei plăceri mai profunde. O înjurătură şoptită scăpă şuierând printre dinţii lui încleştaţi.

Barrie nu știa dacă trecuseră pe lângă cineva pe hol. Își îngropă fața în gâtul lui și se abandonă foamei ce creștea în ea. Îl dorea de atâta timp, îi fusese dor de el, își făcuse griji pentru el... Acum era aici, viu și plin de vitalitate, gata să o posede cu aceeași ferocitate necomplicată ca înainte, și nu o interesa nimic altceva.

Zane o lipi cu spatele de un perete, și, preț de o clipă înspăimântată, delirantă, crezu că îl ispitise prea tare. Însă el îi desfăcu picioarele din jurul taliei lui și o lăsă să alunece pe podea. Respira gâfâit, cu ochii dilatați de o foame sexuală ce nu mai putea fi amânată multă vreme, dar, într-o anumită măsură, își păstrase foarte bine controlul. Ducând un deget la buze pentru a-i face semn să tacă, își strecură mâna în sacou. Când o scoase, ținea în palmă patul pistolului automat uriaș. Ridică piedica folosindu-se de degetul mare, dezactivă încuietoarea electronică a ușii de la apartamentul lor, apăsă clanța și se strecură fără un sunet înăuntru. Ușa se închise la fel de silențios cum se deschisese.

Barrie rămase încremenită pe hol, teroarea brusc alungând dorința, și așteptă cu ochii închiși, cu pumnii strânși și cu toată atenția concentrată pentru a încerca să audă ceva din interiorul apartamentului. Nu auzi nimic. Absolut nimic. Zane se mișca precum o felină, dar la fel se mișcau și alți bărbați, bărbați ca el, bărbați care operau cel mai bine la adăpostul întunericului și care puteau ucide la fel de silențios cum îl omorâse el pe acel paznic din Benghazi. Răpitorii ei nu fuseseră la fel de capabili, dar personajul din spatele răpirii ei, oricine era el, nu avea să se folosească aici de oameni din Orientul Mijlociu, nu în Las Vegas, în mijlocul strălucirii și al luxului din acest oraș. Poate că de data aceasta avea să apeleze la cineva cu adevărat letal, cineva mai degrabă interesat să își îndeplinească misiunea decât să înspăimânte o femeie legată și neajutorată. Orice bufnitură, orice șoaptă ar fi putut indica sfârșitul vieții lui Zane, și credea că ar fi fost devastată dacă ar fi trecut printr-o asemenea durere.

Nu auzi când ușa se deschise din nou. Îl auzi doar pe Zane spunând „E totul în regulă" pe un ton calm, normal, apoi se trezi din nou în brațele lui. Nu i se păru să se fi clintit. Zane o trăsese pur și simplu spre el, învăluind-o în siguranța îmbrățișării lui.

– Îmi pare rău, murmură el, cu buzele lipite de părul ei, ducând-o înăuntru. Se opri să încuie ușa și să pună lanțul. Dar nu sunt dispus să-mi asum riscuri privind siguranța ta.

Furia se aprinse furtunos în ea, ca un incendiu de vegetație uscată. Înălță capul din sanctuarul umărului lui și îl privi mânioasă.

– Cum rămâne cu siguranța ta? îl întrebă ea violent. Ai habar cum mă simt eu când faci așa ceva? Crezi că nu observ când te pui scut între mine și restul oamenilor, astfel încât, dacă cineva trage spre mine, tu să fii cel care încasează glonțul? Îl lovi în piept cu pumnul, surprinzându-se chiar și pe ea însăși cu acest gest – nu mai lovise niciodată pe nimeni. O făcu din nou. La naiba, te vreau sănătos și întreg! Vreau ca bebelușul nostru să se poată bucura de prezența tatălui lui! Vreau să am mai mulți copii cu tine, ceea ce înseamnă că trebuie să rămâi în viață. Înțelegi ce spun?

– Înțeleg, mormăi el, pe un ton liniștitor, prinzându-i pumnii agitați și lipindu-i de pieptul lui, oprindu-i. Mi-aș dori și eu aceleași lucruri. Ceea ce înseamnă că trebuie să fac tot ce e nevoie pentru a vă ști pe tine și pe Junior în siguranță.

Barrie se relaxă în brațele lui, cu buzele tremurându-i, străduindu-se să-și înghită lacrimile. Nu era o persoană plângăcioasă; de vină era furtuna hormonală provocată de sarcină, dar, chiar și așa, nu voia să-l ude cu lacrimile ei. Avea destule pe cap și fără povara unei soții care să izbucnească în plâns la fiecare pas.

Când reuși să-și recapete calmul, spuse cu voce subțire:

– Junior, zici tu?

Văzu strălucirea unui zâmbet când Zane o ridică în brațele lui.

– Mă tem că da, spuse el, ducând-o la pat. Sora mea Maris e singura fată pe care a reușit s-o producă întregul clan Mackenzie, iar asta s-a întâmplat cu douăzeci și nouă de ani și zece băieți în urmă.

Se aplecă și o lăsă blând pe pat, așezându-se lângă ea. Chipul lui întunecat deveni concentrat când întinse mâna la spatele ei pentru a ajunge la fermoarul rochiei.

– Acum, hai să vedem dacă te pot duce din nou în starea în care erai înainte să te sperii, și îi vom face cunoștință Juniorului cu tăticul lui, șopti el.

Barrie fu cuprinsă de un amestec de sfială și neliniște când Zane îi trase rochia în jos peste șolduri și picioare, apoi o aruncă deoparte. De când răpitorii o dezbrăcaseră la piele într-o încercare deliberată de a o teroriza, de a-i frânge spiritul, nu se mai simțise niciodată confortabil goală. Cu excepția celor câteva ore pe care le petrecuse ascunsă în ruinele din Benghazi, când Zane o convinsese într-un final să renunțe la cămașă, iar ea se abandonase amorului, evitase să mai rămână goală chiar și când era nevoie, grăbindu-se să se îmbrace după ce făcea duș, trăgându-și imediat pe ea haine sau un halat. Altădată savurase momentele de după baie, apreciind atingerea aerului pe pielea ei umedă în timp ce se răsfața cu uleiuri și loțiuni parfumate, dar în ultimele două luni acel lux fusese dat uitării din cauza nevoii urgente de a se acoperi cu ceva.

Zane o voia goală.

O dezbrăcase deja de rochie, iar mătasea și dantela setului asortat de sutien și slip nu îi ofereau prea multă protecție. Zane deschise abil cu degetul mare închizătoarea frontală a sutienului, iar cupele se lărgiră, alunecându-i și dezvăluind curbele interioare ale sânilor ei. Barrie nu se putu abține; își încrucișă protector brațele peste sâni, ținându-și sutienul la locul lui.

Zane se opri, cu fața încremenită, ridicând privirea spre chipul ei și studiindu-i expresia neajutorată și rușinată. Nu era nevoie să-i explice. Fusese acolo; știa.

Încă mai ai probleme cu cămaşa aia? întrebă el blând, referindu-se la felul în care se agăţase disperată de acea haină.

Aprinsese o singură lampă. Barrie era expusa în micul cerc de lumină, în vreme ce faţa lui rămăsese în umbră. Îşi umezi buzele şi încuviinţă o dată din cap – o confirmare vagă, dar suficientă pentru Zane.

– Nu putem schimba ceea ce s-a întâmplat, spuse el, cu seriozitatea marcându-i expresia şi tonul. Cu un singur deget, mângâie fin curba superioară a sânilor ei, unde stăteau ridicaţi peste scutul braţelor ei încrucişate. Putem lăsa acele evenimente în urma noastră şi să mergem mai departe, dar nu le putem schimba. Rămân o parte din noi, ne transformă pe dinăuntru, dar, pe măsură ce se întâmplă şi alte lucruri, ne transformăm din nou. Îmi amintesc chipul primului om pe care l-am ucis. Nu regret că am făcut-o, fiindcă era un gunoi amator de bombe care îşi lăsase cartea de vizită pe o navă de croaziera, omorând nouă oameni în vârstă care nu făceau decât să încerce să se bucure de pensie. În momentul respectiv, se străduia din răsputeri să mă omoare *pe mine*... dar chipul lui îmi va rămâne pentru totdeauna în minte, undeva în adâncurile ei. Se opri, reflectând, rememorând. El face parte din mine acum, fiindcă uciderea lui m-a transformat. M-a făcut mai puternic. Ştiu că pot să fac orice trebuie făcut şi ştiu cum să merg mai departe. Am ucis şi alţi oameni, spuse el calm, ca şi cum ar fi discutat despre vreme, dar nu-mi amintesc feţele lor. Doar pe a lui. Şi îmi pare bine că am câştigat.

Barrie se zgâi la el, umbrele scoţând în evidenţă suprafeţele şi scobiturile feţei lui sumbre, adâncind expresia îmbătrânită a ochilor lui. În adâncul sufletului, Barrie înţelese, revelaţia străbătând-o până în miezul instinctelor ei. Faptul că fusese răpită o transformase; acceptase acest lucru înainte ca Zane să o salveze. *Era* mai puternică, mai hotărâtă, mai dispusă să acţioneze. Când Zane îşi făcuse apariţia în după-amiaza aceea, fusese pregătită să ia măsuri extraordinare pentru a se proteja pe ea şi copilul care creştea în ea, renunţând la viaţa confortabilă

de care se bucurase dintotdeauna. Rămăsese goală lângă Zane şi înainte – şi îi făcuse plăcere. Avea s-o facă din nou.

Ridică încet o mână şi mângâie linia precisă a micii cicatrici de pe pometul lui stâng. Zane îşi întoarse uşor capul, frecându-şi obrazul de degetele ei.

– Dezbracă-te *tu* mai întâi, sugeră ea încet.

Echilibru. Dacă nuditatea ei era echilibrată de a lui, avea să se simtă mai confortabil.

Sprâncenele lui se arcuiră brusc.

– În regulă.

Barrie nu fu nevoită să-i explice, însă ştiuse de la bun început că nu avea să fie necesar. Se întinse pe pat şi îl privi scoţându-şi sacoul, apoi dându-şi jos tocul de sub umăr, cu tot cu încărcătura letală aflată din nou în el. Acesta din urmă fu aşezat cu grijă pe noptieră, la îndemână. Apoi se dezbrăcă şi de cămaşă, aruncând-o pe jos, lângă rochia ei şi sacoul lui.

Noua cicatrice de pe abdomenul lui superior era o roşie umflată şi intersectată de o cicatrice chirurgicală lungă, rămasă în locul unde îl despicase chirurgul de pe vas pentru a opri sângerarea şi a-i salva viaţa. Barrie văzuse acea cicatrice şi când îşi scosese cămaşa înainte de a intra la duş, dar atunci primise ordin să nu-l atingă, pentru a nu-l face să-şi uite priorităţile. Acum nu mai exista nici o astfel de restricţie.

Degetele ei mângâiară cicatricea, simţind fierbinţeala şi vitalitatea acelui bărbat, şi se gândi cât de uşor ar fi putut fi năruite toate acestea. Fusese atât de aproape de a-l pierde...

– Nu te gândi la asta, murmură el, prinzând-o de mână şi ducându-i-o la buze. Nu s-a întâmplat.

– Ar fi putut să se întâmple.

– Dar nu a fost cazul.

Tonul lui sună categoric în vreme ce se aplecă să-şi scoată bocancii. Aceştia căzură pe podea cu două bufnituri identice, apoi el se ridică pentru a-şi descheia pantalonii.

Avea dreptate. Nu se întâmplase. „Adună-te, învață ceva de învățat și mergi mai departe." Facea parte din trecut. Viitorul însemna căsnicia lor, copilul lor. Prezentul era *acum*; iar când Zane se dezbrăca rapid de ultimele haine, prezentul se dovedi mult mai urgent.

Zane se așeză din nou lângă ea, simțindu-se confortabil în pielea lui. Era o piele atât de minunată, își spuse ea ușor visătoare, întinzând mâna pentru a-i mângâia umerii lucioși și pieptul păros și pentru a masa sfârcurile minuscule ascunse în păr până se întăriră și se ridicară. Știa că îl invita să-i răspundă la fel, și răsuflarea i se opri în piept, așteptând ca el să accepte.

Zane nu pierdu vremea. Mâinile lui se așezară pe cupele desfăcute ale sutienului ei, și ridică privirea spre a ei.

– Ești gata? întrebă el, zâmbind ușor.

Barrie nu răspunse, ci doar ridică dintr-un umăr pentru a-și elibera sânul din cupa sutienului, iar el nu avu nevoie de un alt răspuns.

Coborî privirea și îi împinse și cealaltă cupă deoparte, iar Barrie îi văzu pupilele dilatându-se de excitație când o privi. Expiră șuierat printre buzele întredeschise.

– Văd copilașul nostru aici, spuse el, atingându-i blând un sfârc cu vârful unui singur deget. Nu te-ai îngrășat deloc, abdomenul ți-e încă plat, dar sarcina te-a schimbat aici. Sfârcurile tale sunt mai întunecate și mai umflate.

Foarte, foarte ușor, desenă un cerc cu degetul în jurul aureolei, făcând-o să se întărească. Barrie scânci, invadată de dorință, fiorul familiar fulgerând-o din dreptul sânilor până între picioare.

Zane își frecă degetul mare peste vârful sfârcului, apoi își curbă blând mâna sub sânul ei, ridicându-l astfel încât să stea umflat în căușul palmei lui.

– Cât de sensibili au devenit? întrebă el, fără a-și desprinde nici o clipă privirea de la aceste noi detalii ale corpului ei ce îl fascinau.

– Une... uneori nu pot suporta atingerea sutienului, șopti ea.

– Şi venele îţi sunt mai albastre, murmură el. Arată ca niste pârâiase ce curg sub un strat de satin alb.

Se aplecă şi o sărută, posedându-i gura, continuând să se joace cu sânii ei cu o grijă plină de delicateţe. Barrie se înmuie toată şi scoase un mic sunet vibrant de plăcere ca un tors, ridicându-se pentru a putea să-l guste mai din plin. Buzele lui erau la fel de fierbinţi şi de ferme cum şi le amintea, la fel de delicioase. Zane nu se grăbi; o sărută lent şi profund, lăsându-şi limba să exploreze. Sânii ei sensibilizaţi de sarcină se întăriră, excitaţi până în pragul durerii, vintrele îi deveniră fierbinţi şi lichide.

Zane o întinse pe perne, mâinile lui strecurându-se sub corpul ei, îndepărtându-i complet sutienul, apoi descotorosindu-se şi de slip. Ochii îi licăriră arzători când se aplecă deasupra ei.

– Am să-ţi fac tot ce nu ţi-am putut face înainte, şopti el. Nu avem de ce să ne facem griji că trebuie să rămânem vigilenţi, sau să nu facem zgomot, sau să ne întrebăm cât e ceasul. Am de gând să te devorez, micuţa mea roşcată.

Ar fi trebuit să se simtă alarmată, fiindcă expresia lui era atât de feroce şi de flămândă, încât mai că ar fi putut lua de bune cuvintele lui. În schimb, Barrie se întinse spre el, aproape înnebunită de nevoia de a-l simţi peste ea, posedând-o.

Zane avea alte intenţii. Îi prinse mâinile şi i le lipi de pat, aşa cum făcuse cândva ea cu el. Atunci, Zane îi încredinţase ei controlul, iar acum ea îi oferea acelaşi lucru, arcuindu-şi trupul şi oferindu-i-l pentru plăcerea lui, orice ar fi însemnat asta.

Plăcerea lui erau sânii ei, cu schimbările fascinante prin care treceau. Luă în gură un sfârc contractat, apoi cu multă grijă. Fu suficient pentru a o face să geamă, deşi nu de durere; furnicăturile erau incredibil de intense. Limba lui îi atinse sfârcul, se învârti în jurul lui, apoi îl împinse cu forţa spre cerul gurii când începu să îl sugă.

Barrie țipă subțire, sălbatic. Răsuflarea îi ieși exploziv din plămâni, și păru incapabilă să mai inspire. O, Doamne, nu-și dăduse seama că sânii ei erau *chiar* atât de sensibili, sau că Zane avea s-o împingă atât de brusc dincolo de pragul plăcerii și al durerii deopotrivă, ducând-o pe un tărâm atât de neîmblânzit și de intens, încât nu mai putea îndura. Se înălță necontrolat, dar el stăpâni mișcarea, ținându-o la pat, transferându-și gura la celălalt sfârc, care avu la rându-i parte de tandrețe și dezmierdare, apoi de aceeași presiune neașteptată și deliberată ce o făcu să țipe din nou.

Zane refuză să se oprească. Barrie țipă la el, îl imploră, dar el refuză să se oprească. Își auzi propria voce înnebunită, rugătoare:

- Zane... te rog. O, Doamne, te rog! Nu mai... mai vreau. *Mai vreau.* Apoi, plângând în hohote: *Mai tare!*

Și își dădu seama că nu îl implora să se oprească, ci să continue. Se zvârcoli în brațele lui, în vreme ce el o împinse pe noi culmi, tot mai tare și mai tare, gura devorându-i lacom sânii, și brusc toate simțurile ei se coagulară într-o singură pulsație uriașă ce se localiză între picioarele ei, după care fu sfâșiată de plăcere.

Când își recăpătă răsuflarea și capacitatea de-a judeca limpede, își simți membrele slăbite și incapabile să se miște. Zăcu fără vlaga pe pat, cu ochii închiși, și se întrebă cum fusese posibil să supraviețuiască imploziei.

- Doar fiindcă ți-am supt sânii? murmură el, nevenindu-i să creadă, coborând cu sărutări până pe abdomenul ei. O, la naiba, da' știu că o să ne distrăm bine în următoarele șapte luni!

- Zane... așteaptă, șopti ea, ridicând o mână spre capul lui. Era singurul gest pentru care mai avea suficientă energie. Nu pot... trebuie să mă odihnesc.

Zane se lăsă să alunece între picioarele ei și îi sălta coapsele, sprijinindu-le pe umerii lui.

- Tu nu trebuie să te miști, îi promise el cu o voce profundă, bogată. N-ai nimic de făcut decât să stai întinsă.

Apoi o sărută, lent, adânc, iar corpul ei se arcui cuprins din nou de spasme, și Zane îi arătă toate lucrurile pe care nu putuse să i le facă înainte.

O aduse din nou la orgasm înainte de a se tăvăli, în sfârșit, în față, poziționându-și șoldurile între coapsele ei. Barrie gemu când Zane o umplu dintr-o singură mișcare puternică. Se înfioră sub el, șocată de grosimea lui și de profunzimea penetrării. Cum fusese în stare să uite? Durerea o luă prin surprindere, și se agăță de el, încercând să se ajusteze, să îl primească în ea. Zane o alină, șoptindu-i cuvinte fierbinți și dulci în ureche, mângâindu-i pielea, care era deja atât de sensibilă, încât până și asternuturile moi de sub ea păreau aspre.

Dar, o, cât de mult își dorise asta. *Asta.* Nu doar plăcerea, ci și senzația de contopire, înlănțuirea profundă și intimă a trupurilor lor. Această întâlnire a trupurilor satisfacea în ea o dorință de care orgasmele nici măcar nu se apropiaseră. Șoldurile i se ridicară în aer. Voia să îl primească înăuntru cu totul, îl voia atât de adânc în ea, încât să-i ajungă în pântecele în care creștea acum sămânța lui. Zane încercă să tempereze mișcările de penetrare ce o împingeau rapid spre un nou orgasm, dar Barrie își înfipse unghiile în spatele lui, insistând fără cuvinte să îi ofere tot ce avea de oferit.

Zane se înfioră și, cu un geamăt născut din adâncul gâtului, îi oferi ceea ce cerea.

Barrie adormi apoi. Trecuse cu mult de miezul nopții după ora de pe coasta de est, și era extenuată. Însă o deranja prezența bărbatului masiv și musculos întins lângă ea în pat, cu trupul radiind căldură ca un cuptor, și se trezi în repetate rânduri din somnul ei agitat.

Zane dormea probabil iepurește, constată ea, căci, de fiecare dată când se trezea și își schimba poziția, Zane se trezea și el. În cele din urmă, o trase peste el, așezând-o cu fața cuibărită lângă gâtul lui și cu picioarele încălecate peste șoldurile lui.

– Poate acum ai să te poți odihni, murmură el, sărutând-o pe păr. Așa ai dormit și în Benghazi.

Barrie își aminti, rememoră ziua aceea pe care o petrecuseră făcând dragoste, își aduse aminte că uneori el stătuse deasupra cât atipiseră, alteori ea. Sau poate că doar ea atipise și el rămăsese în permanență atent.

– Nu am mai dormit niciodată cu un bărbat, murmură ea somnoroasă în chip de explicație, cuibărindu-se lângă el. Adică *efectiv* să dorm.

– Știu. Eu sunt primul cu care ai făcut și una, și alta.

Camera era cufundată în întuneric, căci, la un moment dat, Zane stinsese lampa, deși nu-și amintea când. Draperiile groase erau trase pentru a ascunde neoanele nopții din Las Vegas, doar câteva fâșii înguste de lumină reușind să se strecoare pe la margini. Își aminti pentru o clipă de acea încăpere îngrozitoare din Benghazi, înainte ca Zane s-o salveze, dar apoi alungă amintirea. Nu mai avea puterea să o înspăimânte. Zane era soțul ei acum, iar durerea plăcută din corpul ei era dovada că mariajul lor se consumase temeinic și cu adevărat.

– Povestește-mi despre familia ta, spuse ea, căscând cu gura lipită de gâtul lui.

– Acum?

– Mmmm. Suntem treji amândoi, așa că ai putea s-o faci.

Barrie simți o bucată de carne tresărind pe interiorul coapsei ei.

– Știu și alte lucruri pe care le-am putea face, murmură el.

– Nu exclud nimic. Își răsuci șoldurile și fu răsplătită cu o zvâcnire mai insistentă. Dar poți să vorbești în același timp. Povestește-mi despre clanul Mackenzie.

Îl simți ridicând ușor din umeri.

– Tatăl meu e metis amerindian, mama mea e profesoară. Locuiesc pe un munte, la mică distanță de Ruth, Wyoming. Tata crește și dresează cai. E cel mai bun pe care l-am văzut în domeniul ăsta, cu excepția surorii mele. Maris are o mână magică în ceea ce privește caii.

– Deci caii chiar sunt o afacere de familie.

– Da. Toți am fost crescuți în șa, dar Maris e singura care s-a dedicat dresajului. Joe s-a înscris la Academia

de Aviație și a devenit pilot de vânătoare, Mike a ajuns crescător de vite, Josh a ales aviația în cadrul marinei americane, iar eu și Chance am optat pentru Academia Navală și am devenit ofițeri de marină. Suntem amândoi capabili să pilotăm diverse tipuri de avioane, dar zborul e doar un mijloc de a ajunge acolo unde e nevoie de noi, nimic mai mult. Chance s-a retras din serviciile de informații ale marinei acum câțiva ani.

Talentul lui Barrie de a reține numele se făcu simțit. Înălță capul, uitând complet de somn, trecând în revistă acea listă de nume. Se opri asupra unuia dintre ele, pusă detaliile cap la cap și icni surprinsă.

– Fratele tău e generalul Joe Mackenzie, care face parte din Statul-Major al armatei americane?

Bineînțeles. Câți Joe Mackenzie existau care să fie generali de aviație?

– Chiar el.

– Păi, i-am cunoscut pe el și pe soția lui. Cred că s-a întâmplat acum doi ani, la un dineu caritabil din Washington. Numele ei e Caroline.

– Ai nimerit la fix.

Zane se foi puțin, iar Barrie simți ceva împingându-se între picioarele ei. Inspiră când se strecură în ea. Dacă tot venise vorba despre nimerit la fix.

– Joe și Caroline au cinci fii, Michael și Shea au doi băieți, iar Josh și Loren au trei, murmură Zane, pentrând-o cu mișcări line. Juniorul va fi cel de-al unsprezecelea nepot.

Barrie se prăbuși peste el, cu atenția făcută țăndări de plăcerea ce creștea în ea cu fiecare legănare a șoldurilor lui.

– Nu mai vorbi, spuse ea, și îi auzi râsul tăcut când o rostogoli și o prinse sub el... exact unde voia să se afle.

capitolul 12

Barrie fu trezită de senzația de greață, intensă și urgentă. Țâșni din pat și fugi la baie, abia reușind să ajungă la timp. Când termină de vomitat, se prăbuși

leită pe podea și închise ochii, incapabilă să găsească în ea suficientă energie cât să-i pese că stătea ghemuită goală pe podeaua unei toalete de hotel sau că bărbatul care îi devenise soț cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă era martor la toate acestea. Îl auzi pe Zane dând drumul la apă, apoi un prosop umed, minunat de răcoros, îi fu așezat pe fruntea înfierbântată. Zane trase apa, ceea ce ea nu reușise să facă, și spuse:

– Mă întorc imediat.

Ca de obicei, Barrie începu să se simtă mai bine când termină de vomitat. Jenată, se ridică și își clăti gura și tocmai stătea în fața oglinzii, studiindu-și aspectul răvășit cu o oarecare uluire, când Zane apăru cu o doză verde familiară în mână.

O desfăcuse deja. Barrie îi smulse doza din mână și începu să bea cu lacomie, dând sucul peste cap cum ar face un boboc de facultate cu o cutie de bere. După ce o goli, oftă îndestulată și trânti cutia pe blatul chiuvetei, de parcă ar fi fost, într-adevăr, o sticlă goală de alcool. Apoi îl privi pe Zane și făcu ochii mari.

– Sper că n-ai ieșit așa până la automatul de băuturi, spuse ea cu glas pierit.

Zane era încă gol-pușcă. Minunat, impresionant de gol-pușcă. Și foarte excitat.

El păru amuzat.

– Am luat sucul din minibarul din salon. Coborî privirea spre propriul lui corp, iar amuzamentul se intensifică. Mai este o doză. O vrei?

Barrie își îndreptă spatele și înfășură o mână îndrăzneață în jurul sexului lui ce pulsa.

– Nu sunt genul de femeie care uită de inhibiții după câteva doze de Seven-Up, îl informă ea, cu o demnitate studiată. Se întrerupse, apoi îi făcu cu ochiul. Una este de-ajuns.

Se așteptase să ajungă înapoi în pat. Dar nu se întâmplă acest lucru. Foamea lui era deosebit de intensă dimineața, și, după câteva clipe furtunoase, Barrie se trezi în genunchi, pe jumătate aplecată peste marginea căzii,

cu Zane așezat pe vine în spatele ei. Făcură dragoste sălbatic și rapid, astfel încât, la sfârșit, se trezi din nou zăcând sleită pe podea. Găsi o oarecare satisfacție în faptul că și el era trântit lângă ea, cu picioarele lungi întinse sub măsuța de toaletă.

După multă vreme, Zane spuse leneș:

– Credeam că am să fiu în stare să aștept până ajungeam la duș. Am subestimat efectul băuturilor carbogazoase asupra ta, scumpo... și ce mi se întâmplă când te privesc savurându-le.

– Cred că s-ar putea să fi descoperit ceva, reflectă ea, ghemuindu-se goală lângă el și ignorând răceala podelei. Trebuie să cumpărăm acțiuni în companie.

– Bună idee. Întoarse capul și începu să o sărute, și pentru o clipă, Barrie se întrebă dacă podeaua toaletei avea să găzduiască o a doua rundă de... antrenament. Dar Zane o eliberă și se ridică, apoi o ajută și pe ea să se ridice. Vrei să cerem de mâncare în cameră sau să coborâm la un restaurant pentru a lua micul dejun?

– Prefer în cameră.

Îi era foame deja, și, dacă apelau la room-service, micul dejun avea să le fie cel mai probabil adus până să termine ea cu dușul și cu îmbrăcatul. Îi spuse lui Zane ce voia să comande, apoi, cât timp el sună la recepție, își alese hainele. Rochia de mătase era foarte șifonată, așa că o luă cu ea în baie, ca aburii de la duș să o mai îndrepte.

Zăbovi îndelung la duș, dar, chiar și așa, rochia mai avea câteva cute când termină. Lăsă apa să curgă, potrivind mai tare robinetul de apă fierbinte, pentru a produce mai mulți aburi. Pe un cârlig din spatele ușii găsi un halat de baie gros din prosop cu logoul hotelului brodat pe buzunarul de la piept. Îl îmbrăcă și legă cordonul în jurul ei, zâmbind de greutatea și mărimea acestuia, și ieși să vadă cât mai dura până sosea micul dejun.

Zane nu era în dormitor; îl auzi vorbind în salon și se întrebă dacă mâncarea comandată sosise atât de repede. Dar nu auzi decât vocea lui, și se apropie de ușa deschisă.

Zane vorbea la telefon, întors pe jumătate cu spatele spre ea, așezat pe brațul canapelei. Avu impresia că ascultă zgomotul făcut de apa de la duș chiar în timp ce purta conversația.

- Urmărește-l în continuare pe tatăl ei, precum și pe cei care sunt pe urmele *lui*, spuse Zane. Vreau să-i prind pe toți deodată, ca să nu fiu nevoit să-mi bat capul cu unele aspecte nerezolvate. După ce se liniștesc apele, justiția și agențiile de stat pot lămuri problema între ele.

Barrie icni, toată culoarea dispărându-i brusc din obraji. Zane întoarse capul, zgâindu-se la ea, cu ochii aproape fără urmă de albastru, licărind tăioși și cenușii ca gheața.

- Da, spuse el în receptor, fără a-și desprinde nici o clipă privirea de la chipul ei. Totul e sub control aici. Menține presiunea.

Închise și se întoarse complet cu fața spre ea.

Încă nu făcuse duș, remarcă Barrie naucită. Părul lui nu era ud; pe piele nu licărea nici urmă de umezeală. Probabil dăduse acel telefon de îndată ce intrase ea la duș, punând în mișcare trădarea ce ar putea să-l arunce pe tatăl ei în închisoare.

- Ce ai făcut? șopti ea, abținându-se să nu se prăbușească sub durerea ce o zguduia. Zane, *ce ai făcut?*

Calm, Zane se ridică și se apropie de ea. Barrie se dădu înapoi, strângând în mâini reverele halatului gros, ca și cum acestea ar fi putut s-o protejeze.

Zane aruncă o scurtă privire curioasă spre baie și văzu rotocoale de aburi ieșind pe ușa întredeschisă.

- De ce curge apa la duș?

- Folosesc aburii să-mi netezesc cutele rochiei, răspunse ea automat.

Zane ridică ironic din sprâncene. Deși jocul de cuvinte nu i se părea deloc amuzant, lui Barrie îi trecu prin minte gândul că aceasta era, evident, o șmecherie[1] la care el nu se așteptase:

[1] În engleză, în original, *wrinkle* înseamnă și „cută, încrețitură", dar și „șmecherie, soluție ingenioasă". (n.red.)

– Cu cine ai vorbit? întrebă ea, cu vocea asprită de durere, de senzația de trădare și de efortul de a ține totul sub control.

– Cu fratele meu Chance.

– Ce legătură are el cu tatăl meu?

Zane o fixă cu privirea.

– Chance îndeplinește misiuni de spionaj pentru o agenție guvernamentală; alta decât FBI-ul și CIA-ul.

Barrie înghiți nodul ce i se oprise sufocant în gât. Poate că Zane nu îl trădase pe tatăl ei; poate fusese deja pus sub supraveghere.

– De cât timp îl urmărește pe tatăl meu?

– Chance doar coordonează supravegherea, nu o face el personal, o corectă Zane.

– De cât timp?

– De azi-noapte. L-am sunat în timp ce făceai duș.

Cel puțin nu încerca să mintă sau să se eschiveze.

– Cum ai putut să faci asta? întrebă ea, cu o privire severă și cu ochii mari de uimire.

– Foarte ușor, răspunse el pe un ton tăios. Sunt om al legii. Înainte de asta, am fost ofițer de marină, în serviciul acestei țări. Credeai că am să ignor un trădător, fie el și tatăl tău? Mi-ai cerut să am grijă de tine și de copilul nostru, și exact asta fac. Când stârpești un cuib de viespe, nu alegi doar câteva pe care să le omori și pe restul le lași în viață. Le faci pe toate una cu pământul.

Privirea lui Barrie se încețoșă, și ea începu să se dea tine pe picioare. O, Doamne, cum ar fi putut vreodată să-l ierte dacă tatăl ei ajungea în închisoare? Cum ar fi putut vreodată să se ierte pe ea însăși? Știuse ce fel de om era Zane, dar își permisese să ignore ceea ce știa fiindcă îl dorise cu atâta disperare. Bineînțeles că îl urmase pe tatăl ei; dacă ar fi gândit limpede, în loc să se lase condusă de emoții și de hormoni, și-ar fi dat seama exact ce intenționa să facă, ce anume făcuse. Nu trebuia să fii geniu ca să prezici acțiunile unui bărbat care își petrecuse întreaga viață veghind la respectarea legilor țării lui, și doar un neghiob ar fi ignorat concluzia evidentă

Ea nici măcar nu se gândise la ea, ceea ce însemna că era cea mai mare neghioabă a tuturor timpurilor.

Îl auzi rostindu-i numele, pe un ton insistent, apoi câmpul ei vizual fu blocat de corpul lui masiv când o prinse de braţe.

Se încăpăţână să rămână conştientă, înghiţind lacomă aer şi refuzând să-şi îngăduie să leşine.

– Dă-mi drumul, protestă ea, şi fu şocată de cât de îndepărtată părea vocea ei.

– S-o crezi tu.

În schimb, o ridică în braţe şi o duse la pat, apoi se aplecă pentru a o întinde pe aşternuturile în dezordine.

După cum făcuse şi în seara precedentă, se aşeză lângă ea. Acum, că stătea întinsă, mintea i se limpezi rapid. Îl văzu aplecat deasupra ei, cu braţele sprijinite de o parte şi de cealaltă a şoldurilor ei, închizând-o în cercul de oţel al îmbrăţişării lui. Privirea lui nu se desprinse nici o clipă de pe faţa ei.

Barrie şi-ar fi dorit să se poată refugia în furie, dar nu simţea aşa ceva. Înţelegea motivele lui Zane şi acţiunile sale. Nu putea simţi decât un vârtej imens de durere ce o trăgea în jos. Tatăl ei! Oricât de mult l-ar fi iubit pe Zane, nu ştia dacă ar fi în stare să îndure gândul că el fusese la arestarea tatălui ei, dacă se ajungea la aşa ceva. Aici nu era vorba despre ceva mărunt, o hoţie sau conducere sub influenţa alcoolului. Trădarea era atroce, de neconceput. Indiferent de concluzia la care ar fi ajuns logica ei, pur şi simplu nu şi-l putea imagina pe tatăl ei făcând aşa ceva, doar dacă nu cumva fusese obligat. Ştia că nu *ea* era arma folosită împotriva lui, deşi fusese târâtă şi ea în toată povestea, probabil atunci când el refuzase să facă un lucru anume. Nu, atât ea, cât şi Zane îşi dăduseră seama imediat că, dacă în joc ar fi fost siguranţa ei, iar el nu ar fi avut nimic de ascuns, ar fi apelat imediat la protecţia FBI-ului, chiar înainte ca ea să înţeleagă ce se petrecea.

– Te rog, îl imploră ea, agăţându-se de braţul lui. N-ai putea să-l avertizezi cumva, să-l ajuţi să iasă din asta?

Știu că nu ți-a plăcut de el, dar tu nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu. A făcut întotdeauna ce considera că era cel mai bine pentru mine. A fost întotdeauna lângă mine când am avut nevoie de el și înainte de a pleca mi-a dat binecuvântarea lui. Vocea îi fu întreruptă de un horcăit hot de plâns, dar se stăpâni repede. Știu ce e un snob, dar nu e un om rău! Dacă s-a băgat în ceva necurat, a fost din întâmplare, iar acum nu știe cum să iasă fără a mă pune pe mine în pericol! Doar asta *poate* fi. Zane, te rog!

Zane îi prinse mâna, învăluind-o cu căldura mâinii lui.

– Nu pot face asta, spuse el încet. Dacă nu a făcut nimic rău, va fi bine. Dacă e un trădător... Ridică din umeri, în semn că nu avea de ales. Nu era dispus să ridice nici un deget pentru a ajuta un trădător, și cu asta, basta. Nu voiam să știi nimic despre toate astea fiindcă nu voiam să suferi mai mult decât e absolut necesar. Știam că nu te voi putea scuti de îngrijorare dacă are să fie arestat, dar nu voiam să afli înainte. Ai trecut prin destule în ultimele câteva luni. Prioritatea mea e siguranța ta și a copilului, și am să v-o asigur, Barrie, fie ce-o fi.

Barrie se zgâi la el cu ochii încețoșați de lacrimi, știind că se lovise de zidul de oțel al convingerilor lui. Onoarea nu era doar un concept teoretic pentru el, ci un stil de viață. Chiar și așa, mai avea o armă care ar fi putut funcționa împotriva lui.

– Dar dacă ar fi fost tatăl *tău*! întrebă ea.

Pentru o clipă, fața îi fu cuprinsă de un spasm, dovedindu-i lui Barrie că atinsese un punct sensibil.

– Nu știu, recunoscu el. Sper că aș fi în stare să fac ceea ce trebuie... dar nu știu.

Nu mai avea ce altceva să spună.

Singurul lucru pe care-l putea face era să-l avertizeze chiar ea pe tatăl ei.

Se îndepărtă de el, lăsându-se să alunece din pat. Zane ridică brațele, permițându-i să plece, deși o urmări foarte atent, ca și cum s-ar fi așteptat să leșine, să vomite sau să-l plesnească peste față. Având în vedere sarcina

și starea ei de spirit, își dădu seama, toate acestea erau posibilități reale, dacă își slăbea chiar și pentru o fracțiune de secundă controlul. Dar nu avea de gând să facă nimic din toate acestea, fiindcă nu-și putea permite să piardă timpul.

Strânse halatul supradimensionat în jurul ei, așa cum strânsese cândva cămașa lui.

– Ce face fratele tău, mai exact? întrebă ea.

Avea nevoie de cât mai multe informații dacă voia să-și ajute tatăl. Poate că era o greșeală, dar avea să-și bată mai târziu capul cu asta – și să suporte consecințele. Știa că era mânată exclusiv de dragoste și de încredere oarbă, dar nu avea nimic altceva pe care să se bazeze. Când se gândi la tatăl ei așa cum îl cunoștea ea, își dădu seama că trebuia să aibă încredere atât în ceea ce știa, cât și în onoarea lui. În pofida diferențelor enorme dintre ei, în această privință semăna foarte mult cu Zane, bărbatul pe care îl disprețuise ca ginere: onoarea făcea parte din codul lui de conduită morală, din viața lui, din însăși ființa lui.

Zane se ridică.

– Nu e nevoie să știi.

Pentru prima dată, Barrie simți o roșeață de furie urcându-i în obraji.

– Nu-mi arunca propriile cuvinte înapoi, izbucni ea. Poți să mă refuzi și fără să fii sarcastic.

Zane o studie, apoi confirmă scurt din cap.

– Ai dreptate. Îmi pare rău!

Barrie intră valvârtej în baie și trânti ușa.

Mica încăpere era încinsă și umedă de la aburii ce îmbâcseau aerul. Barrie închise apa la duș și porni ventilatorul. Nu mai era nici urmă de cute pe rochia ei de mătase. În mare grabă, își scoase halatul și se îmbrăcă, luându-și lenjeria pe care o adusese cu ea în baie, apoi trăgându-și rochia peste cap. Mătasea se lipi de pielea ei umedă; fu nevoită să smucească de material pentru a-l așeza. Graba fâlfâia în ea ca o pereche de aripi. Cât timp mai avea până când le era adus micul dejun?

Oglinda era complet aburită. Luă un prosop și curăță o bucată din ea, apoi își pieptănă rapid părul si începu să se fardeze ușor. Aerul era atât de încărcat de abur, încât ar fi pierdut degeaba timpul dacă ar fi încercat să aplice mai mult machiaj, dar voia să pară cât mai normală posibil.

O, Doamne, ventilatorul era atât de zgomotos, încât era posibil să nu fi auzit sosirea micului dejun. Îl opri în grabă. Zane ar fi bătut la ușă dacă mâncarea ar fi sosit deja, presupuse ea. Nu sosise încă.

Încercă să-și amintească unde își lăsase poșeta și să găsească o cale de a o lua și de a ieși pe ușă fără ca Zane să observe. Auzul lui era excelent și avea să fie în permanență atent la ea. Dar chelnerul avea să le aducă micul dejun în salon, iar Zane, cu prudența care îi stătea în fire, avea să urmărească fiecare mișcare a lui. Era singurul moment când avea să-i fie distrasă atenția și singura ei șansă de a ieși din cameră neobservată. Fereastra ei de oportunitate avea să fie scurtă, fiindcă el urma să o cheme imediat după plecarea chelnerului. Dacă era nevoită să aștepte liftul, se duceau pe apa sâmbetei toate planurile ei. Ar fi putut să o ia pe scări, dar Zane n-ar fi avut altceva de făcut decât să coboare cu liftul până în holul central și să o aștepte acolo. Dată fiind acuitatea lui auditivă, probabil auzea clopoțelul liftului de fiecare dată când suna, ceea ce i-ar fi permis să își dea seama dacă reușise să urce într-unul dintre lifturi sau optase pentru scări.

Întredeschise ușa băii, ca el să nu audă mai apoi clinchetul.

– Ce faci? îi strigă el.

Avu impresia că stătea exact lângă ușile duble ce făceau legătura între dormitor și salon, așteptând-o.

– Mă machiez, îi aruncă ea mânioasă, dar sinceră.

Își tamponă transpirația de pe frunte și începu din nou să aplice pudra. Scurta ei izbucnire de mânie se încheiase, dar nu voia ca el să știe. Era mai bine să o creadă furioasă; o femeie care era deopotrivă însărcinată și nervoasă merita mult spațiu.

Se auzi o bătaie scurtă în ușa salonului și o voce cu accent spaniol anunță:

– Room-service.

Barrie deschise rapid robinetul, ca zgomotul apei să îi mascheze din nou manevrele. Aruncând o privire prin mica deschizătură din ușă, îl văzu pe Zane trecând prin câmpul ei vizual și mergând să răspundă la ușă. Purta tocul de umăr, ceea ce însemna, după cum sperase și ea, că era în gardă.

Se strecură afară din baie, trase atent ușa înapoi pentru a o lăsa întredeschisă ca înainte, apoi traversă în fugă dormitorul, dispărând din raza lui vizuală dacă s-ar fi întâmplat să arunce o privire înăuntru când trecea pe lângă ușile duble. Poșeta ei se afla pe unul dintre scaune și o luă rapid, apoi se încălță cu pantofii.

Căruciorul cu micul dejun intră zăngănind în cameră. Prin ușile deschise ale salonului, Barrie îl auzi pe chelner palavrăgind relaxat în timp ce așeza masa. Pistolul lui Zane stârnise neliniștea chelnerului; o auzea în vocea lui. Iar agitația bărbatului îl făcea pe Zane să fie și mai atent la el. Probabil îl urmărea ca un vultur, cu ochii lui deschiși la culoare și reci ca de gheață.

Acum urma partea dificilă. Se furișă până la ușile duble rămase deschise, aruncând o privire prin crăpătură pentru a vedea unde se afla soțul ei. Ușurarea îi înmuie genunchii; stătea cu spatele spre uși, urmărindu-l pe chelner. Robinetul pornit își făcea treaba; Zane asculta sunetul lui, în loc să stea de cealaltă parte a mesei, astfel încât să poată supraveghea și chelnerul, și ușa de la baie în același timp. Probabil o făcea intenționat, împărțindu-și simțurile, în loc să reducă din atenția vizuală pe care i-o acorda chelnerului.

Soțul ei nu era un bărbat obișnuit. Nu avea să-i fie ușor să fugă de el, nici măcar pentru cinci minute.

Inspirând adânc, traversă în liniște spațiul larg, cu fiecare nerv din corpul ei întins la maximum, așteptând să simtă mâna soțului său strângându-se pe umărul ei. Ajunse la ușa dormitorului ce dădea spre coridor și ținu lanțul cu mâna ca să nu zăngănească atunci când avea

să-l scoată. Odată ce reuși acest lucru, următorul ei obstacol era încuietoarea. Își apropie corpul de ușa cât mai mult posibil, pentru a atenua sunetul, și roti încet zăvorul. Opritorul se deschise cu o precizie fără cusur și un clic pe care abia de-l auzi ea.

Închise ochii și roti mânerul, concentrându-se să execute mișcarea lin și silențios. Dacă făcea vreun sunet, avea să fie prinsă. Dacă se întâmpla ca pe coridor să se afle cineva care vorbea, schimbarea nivelului de zgomot urma să atragă atenția lui Zane, și avea să fie prinsă. Dacă liftul venea prea încet, avea să fie prinsă. Totul trebuia să decurgă perfect, altfel nu avea nici o șansă.

Cât timp mai avea la dispoziție? I se părea că treceră deja zece minute, dar probabil nu se scursese mai mult de unul. Încă mai auzea vasele zăngănind în salon în timp ce chelnerul aranja platourile și farfuriile și paharele pentru apă. Ușa se deschise, iar Barrie se strecură prin ea, apoi petrecu la fel de mult timp, chinuitor de mult, pentru a se asigura că avea să se închidă la fel de silențios cum se deschisese. Dădu drumul mânerului și fugi.

Ajunse la lifturi fără să-l audă strigându-i numele și apăsă cu forță butonul. Acesta se aprinse cuminte și rămase aprins. Nu se auzi sunetul de întâmpinare al clopoțelului ce anunța sosirea liftului. Barrie își stăpâni impulsul de a apăsa butonul de mai multe ori, într-o încercare inutilă de a-i transmite graba ei unei mașinării.

– Te rog, șopti ea în barbă. *Mai repede.*

Ar fi încercat să îl sune pe tatăl ei din camera de hotel, dar știa că Zane ar fi oprit-o dacă ar fi auzit-o vorbind la telefon. Știa și că telefonul tatălui ei era ascultat, ceea ce însemna că toate apelurile telefonice pe care le primea erau înregistrate automat. Avea să încerce să-l protejeze pe tatăl ei, dar refuza să facă orice ce ar fi putut să îl pună în pericol fie pe Zane, fie pe copilul lor, conducându-i pe răpitori direct la hotel. Avea să fie nevoită să îl sune pe tatăl ei de la un telefon public, preferabil unul aflat pe o altă stradă decât hotelul.

În celălalt capăt al coridorului auzi din nou zăngănitul cărucioruluide room-service când chelnerul ieşi din apartamentul lor. Cu inima bubuindu-i, se zgâi la uşile închise ale liftului, încercând să le impună prin forţa voinţei să se deschidă. Timpul aproape expirase, nu mai avea decât câteva secunde.

Clopoţelul sună melodic deasupra capului ei.

Uşile se deschiseră.

Aruncă o privire în urmă când intră în lift, şi inima aproape i se opri în piept. Zane nu ţipase, nu-i strigase numele. Alerga în viteză maximă pe coridor, cu mişcări la fel de fluide şi de pline de forţă precum cele ale unui jucător de fotbal american, şi o expresie de furie pură ardea în ochi.

Aproape ajunsese.

Panicată, apăsă simultan butonul pentru a coborî la parter şi pe cel pentru închiderea uşilor. Se dădu înapoi, îndepărtându-se de deschizătura ce începuse să se închidă, exact când Zane se aruncă în faţă, încercând să-şi bage mâna pe uşă, ceea ce ar fi declanşat senzorul automat de deschidere.

Zane nu reuşi totuşi să intre. Uşile se închiseră şi liftul începu să coboare.

– La *naiba*, tună el frustrat, şi Barrie tresări când pumnul lui bubui în uşă.

Slăbită, se sprijini de perete şi îşi acoperi faţa cu mâinile, cutremurată de şoc. Dumnezeule mare, nu crezuse vreodată că cineva putea fi atât de furios. Fusese aproape incandescent de mânie, cu ochii gata să-i izbucnească în flăcări.

Probabil în acel moment cobora în goană scările, dar avea de străbătut douăzeci şi unu de etaje şi nu putea concura cu viteza liftului – doar dacă nu cumva oprea şi la pasageri şi de la alte etaje. Gândul mai că o facu să i se taie picioarele. Urmări numerele schimbându-se pe afişaj, incapabilă să respire. Dacă liftul se oprea chiar şi o singură dată, era posibil să o ajungă din urmă pe stradă. Dacă se oprea de două ori, ar prinde-o în holul de la parter. De trei ori, ar aştepta-o la uşa liftului.

Avea să fie nevoită să înfrunte acea furie, și nu nu o înspăimântase mai tare vreodată. Nu intenționa nici o clipă să-l părăsească pe Zane. După ce îl avea pe tatăl ei, avea de gând să se întoarcă în apartame Nu îi era teamă de Zane din punct de vedere fizic, instinctiv că nu ar lovi-o niciodată, dar, cumva, gân nu îi oferea prea multă alinare.

Își dorise să-l vadă pierzându-și stăpânirea de sine în afara momentului exploziv al unei partide de amo când corpul lui prelua controlul și se abandona p gasmului. Un val de greață i se rostogoli în stomac, se cutremură. Cum de își dorise ceva atât de stupi O, Doamne, nu voia să-l mai vadă vreodată ieșindu din fire.

Era posibil ca Zane să nu o ierte niciodată. Poate tocmai distrugea orice șansă să-l facă să o iubească într bună zi. Conștientizarea deplină a riscului pe care asuma pentru a-l avertiza pe tatăl ei îi împovăra umer până ajunse în holul de la intrare, la capătul unei coli rări lungi și line, fără opriri.

Zdrăngănitul și clinchetul aparatelor de păcănele n înceta niciodată, indiferent de oră. Zgomotul lor asu zitor o înconjură când traversă în grabă holul și ieși stradă. Soarele era de un alb orbitor și temperatura apropia de treizeci de grade, deși dimineața nu se scu sese decât pe jumătate. Barrie se alătură turiștilor ca se îngrămădeau pe trotuar, mergând repede, în pofi căldurii. Ajunse la colț, traversă strada și merse mai d parte, fără a îndrăzni să privească în urma ei. Părul roșu ar fi fost destul de ușor de observat de la distanț chiar așa înconjurată de oameni cum era, doar dacă n cumva era mascată de cineva mai înalt. Zane ajunse probabil la parter. Avea să cerceteze rapid mulțimea di jurul aparatelor de păcănele, apoi urma să țâșnească în stradă.

Simți o durere în piept și își dădu seama că își ținu se din nou răsuflarea. Inspiră cu înghițituri mari și a grabi să interpună o clădire între ea și intrarea în hotel Îi era teamă să privească în urmă, teamă că avea să

vădă soțul masiv venind spre ea ca o furtună, și știa că nu ar fi putut nici în ruptul capului să fugă mai repede decât el.

Traversă încă o stradă și începu să caute un telefon public. Erau la tot pasul, dar se dovedi mult mai greu să găsească unul disponibil. De ce erau atât de mulți turiști care foloseau telefoane publice la acea oră a dimineții? Barrie aștepta răbdătoare, cu soarele fierbinte bătându-i în creștet, în vreme ce o doamnă în vârstă cu părul albastru și cu ciorapi medicinali dădea cuiva instrucțiuni detaliate despre momentul în care să pună mâncare la pisică, să-i hrănească peștii și să-i ude florile. În cele din urmă, aceasta închise cu un vesel „Pa, pa, drăguțo" și îi adresă lui Barrie un zâmbet amabil când trecu șchiopătând pe lângă ea. Zâmbetul o luă pe Barrrie prin surprindere și mai că o făcu să izbucnească în lacrimi. În schimb, reuși să-i răspundă cu un zâmbet și se apropie de telefon înainte ca altcineva să apuce să se strecoare înaintea ei.

Folosi seria cartelei ei telefonice, fiindcă era o modalitate mai rapidă și fiindcă oricum suna de la un telefon public, așa că nu conta cum iniția apelul. „Te rog, Doamne, fă să fie acolo", se rugă ea în gând, ascultând tonurile, apoi sunetul de apel. Era ora prânzului pe coasta de est; poate lua prânzul cu cineva sau poate juca golf – ar fi putut fi oriunde. Încercă să și amintească programul lui, dar nu îi veni nimic în minte. Relația lor fusese atât de tensionată în ultimele două luni, încât se detașase complet de întâlnirile lui sociale și politice.

– Alo?

Vocea care îi răspunse era atât de prudentă și părea atât de speriată, încât la început nu îl recunoscu pe tatăl ei.

– Alo? spuse el din nou, părând și mai speriat, dacă așa ceva era posibil.

Barrie își lipi cu forță receptorul de ureche, străduindu-se să nu-și lase mâna să-i tremure.

– Tati, spuse ea, cu voce gâtuită. Nu-i mai spusese așa de ani buni, dar vechiul apelativ se strecură peste barie ra vârstei ei adulte.

– Barrie? Scumpo?

Vocea îi vibră plină de viață, iar Barrie și-l imagină în gând îndreptându-și spatele la birou.

– Tati, nu pot spune prea multe. Se străduiește să-și p treze vocea calmă, ca el s-o poată înțelege. Trebuie să ai grijă. Trebuie să te protejezi. Oamenii *știu*. Mă înțelegi?

Tatăl ei tăcu pentru o clipă, apoi spuse cu un calm de care ea nu se simțea în stare:

– Înțeleg. Ești în siguranță?

– Da, spuse ea, deși nu era sigură.

Încă mai trebuia să-și înfrunte soțul.

– Atunci ai grijă, scumpo, și ne auzim curând.

– Pa, șopti ea, apoi așeză cu grijă receptorul în furc și se răsuci pe călcâie pentru a se întoarce la hotel.

Nu făcuse nici zece pași, când fu prinsă în strânsoa rea de care se temuse. Nu-l văzuse venind, nu apucase să se pregătească sufletește. Apăruse efectiv într-o clipă, ieșind din mulțime ca un rechin.

În pofida a toate, Barrie se bucură să îl vadă, se bucu ră să înfrunte ceea ce avea de înfruntat, în loc să se gân dească temătoare la întâlnirea lor cu fiecare pas târșâit pe care l-ar fi făcut până la hotel. Tensiunea și efortul o epuizaseră. Se sprijini vlăguită de el, iar el își încolăci un braț în jurul taliei ei, pentru a o susține.

– Nu ar trebui să stai în soare fără nimic pe cap, fu tot ce spuse el. Mai ales că nici nu ai mâncat nimic toa tă ziua.

Se controla perfect, reușind să-și calmeze și să-și în vingă acea furie incandescentă. Dar Barrie nu era atât de naivă încât să creadă că aceasta dispăruse.

– Trebuia să-l avertizez, spuse ea istovită. Și n-am vrut ca apelul să-l poată conduce pe un eventual urmăritor la hotel.

– Știu, zise el pe un ton concis, aproape tăios. S-ar putea să nu conteze. Las Vegasul colcăie de un anumit

gen de persoane în dimineața asta, și e posibil să te fi observat careva. Părul tău.

Nu fu nevoie să adauge nimic. Roșcatele se remarcau întotdeauna, fiindcă erau atât de puține. Barrie se simți tentată să-și ceară scuze pentru strălucirea profundă și bogată a părului ei.

– Sunt aici? întrebă ea pe o voce pierdută. Răpitorii?

– Nu aceiași. Jocul ăsta are implicații profunde, iubito, și mi-e teamă că tocmai ai sărit în mijlocul lui.

Soarele o lovi în capul neacoperit, căldura crescând în intensitate cu fiecare minut. Fiecare pas i se părea din ce în ce mai dificil. Gândurile i se împrăștiară. Era posibil să îl fi aruncat pe Zane – și pe ea însăși – exact în situația periculoasă pe care încercase s-o evite.

– Poate *chiar* sunt o copilă răsfățată din înalta societate, mai mult frumoasă decât deșteaptă, spuse ea cu voce tare. N-am vrut...

– Știu, spuse el din nou și, spre surprinderea ei, o strânse de talie. Și nu am afirmat niciodată că ai fi mai mult frumoasă decât deșteaptă. Ba chiar cred că ești prea a naibii de deșteaptă și ai un talent natural la a te băga în belele. Nu multă lume ar fi putut să iasă din acel apartament fără știrea mea. Fantomaticul, poate. Și Chance. Nimeni altcineva.

Barrie se lăsă cu și mai multă greutate pe el. Era în stânga lui și simți umflătura tare a tocului de la pistol sub sacoul lui. Când o prinsese, își păstrase instinctiv mâna dreaptă liberă, în caz că avea nevoie de pistol. Lucrul de care *nu* avea nevoie, reflectă ea obosită, era să fie obligat să-i susțină greutatea și să-și păstreze echilibrul într-un schimb de focuri. Se forță să se îndrepte și să nu se mai sprijine de el, în pofida felului în care brațul lui se strânse în jurul taliei ei. Zane o privi întrebător.

– Nu voiam să te încurc, îi explică ea.

Gura lui se curbă într-un zâmbet amar.

– Vezi la ce mă refeream? Acum te gândești la aspectele ce țin de luptă. Dacă n-ai fi atât de dulce, doamnă Mackenzie, ai fi o femeie periculoasă.

De ce nu sărea să o certe? Nu putea înțelege cum de fusese în stare să-și depășească furia atât de rapid. Zane i se părea genul de bărbat care rareori își ieșea din fire, dar, atunci când se întâmpla așa ceva, era fără îndoială o ocazie memorabilă – una ce putea avea urmări ani la rând. Poate aștepta până aveau să ajungă în intimitatea apartamentului lor, rămânând în gardă cât timp erau pe stradă. Era în stare să facă asta, să-și închidă furia într-un sertăraș, s-o împingă deoparte până putea să dea frâu liber în siguranță.

Barrie se trezi studiind mulțimea de turiști ce apăreau în valuri în jurul lor, se împrăștiau, se plimbau relaxați, căutând orice semn care ar fi putut trăda un interes deosebit față de persoana ei. Exercițiul o ajută să nu se mai gândească la cât de incredibil de vlăguită se simțea. Sarcina se făcea simțită tot mai acut; deși fusese stupid din partea ei să iasă la soare fără să fi luat micul dejun și fără să-și acopere capul cu o pălărie, în mod normal nu ar fi avut nici o problemă din pricina căldurii într-un interval atât de scurt.

Cât mai aveau până la hotel? Se concentră asupra pașilor ei, asupra fețelor din jurul ei. Zane păstră un ritm de deplasare lent și constant și, de câte ori putea, se așeza între ea și soare. Umbra oferită de corpul lui o ajută cât de cât.

– Am ajuns, spuse el, conducând-o în peștera răcoroasă și mai slab luminată a holului de la intrare.

Barrie mijiți ochii pentru a-i ajuta să se adapteze după lumina intensă a soarelui și oftă ușurată când simți un val de aer condiționat deasupra ei.

Urcară cu un lift plin de oameni. Zane o trase lângă peretele din spate, pentru a avea o parte mai puțin de protejat și, totodată, pentru a crea un zid de oameni între ei și ușile deschise. Barrie simți o ușoară tresărire de surpriză când își dădu seama că îi putea ghici gândurile, motivele din spatele acțiunilor lui. Avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a preveni o situație periculoasă și pentru a-i proteja pe oamenii aceia, dar, dacă s-ar fi ajuns la măsuri extreme, i-ar fi sacrificat fără

milă pe ceilalți oameni din lift pentru a o ști pe ea în siguranță.

Coborâră la etajul douăzeci si unu, după o urcare fără evenimente. Un bărbat și o femeie coborâră în același timp cu ei, un cuplu de vârstă mijlocie cu accent de Rochester. Cotiră pe coridorul ce se îndepărta de apartamentul lor. Zane o conduse pe Barrie după ei, urmărindu-i pe cei doi până ajunseră la camera lor, după colț. Când trecură pe lângă ea, Barrie aruncă o privire în cameră exact în clipa în care intră cuplul respectiv; era în dezordine, plină cu plase de cumpărături și cu hainele murdare pe care le purtaseră cu o zi în urmă.

– Sunt în regulă, murmură Zane, în vreme ce își croiau drum înapoi spre apartamentul lor.

– Nu ar fi avut toate acele lucruri specifice turiștilor dacă tocmai ar fi sosit?

Zane îi aruncă o privire imposibil de descifrat.

– Mda.

Apartamentul era minunat de răcoros. Barrie intră împleticindu-se, iar Zane încuie și puse lanțul la ușă. Micul dejun încă îi aștepta pe masă, neatins și rece. Zane aproape o împinse pe un scaun.

– Mănâncă, îi porunci el. Măcar pâinea prăjită, dacă nu și altceva. Pune-ți dulceață pe ea. Si bea toată apa.

Se așeză pe brațul canapelei, luă telefonul și începu să formeze un număr.

Ca să fie sigură, Barrie mâncă la început doar o jumătate de felie de pâine prăjită, evitând untul, care oricum nu s-ar fi topit pe pâinea rece. Stomacul îi era liniștit în acel moment, dar nu voia să facă nimic ca să-l agite. Își unse cea de-a doua jumătate de felie cu dulceață.

Pe măsură ce mâncă și bău, începu să se simtă mai bine. Zane nu făcu nici un efort să o împiedice să-i audă conversația, iar Barrie presupuse că discuta din nou cu fratele lui, Chance.

– Dacă a fost observată, avem vreo jumătate de oră la dispoziție, spuse Zane. Pune-i pe toți în gardă. Ascultă o clipă, apoi spuse: Da, știu. O tai. Își luă rămas-bun cu un criptic: „Ține-o la rece".

– Ce anume să țină la rece? întrebă Barrie, întorcându-se în scaun pentru a fi cu fața spre el.

O scânteie de amuzament licări în privirea lui rezervată.

– Chance are obiceiul de a-și băga nasul, precum și o altă parte din anatomia lui, în locuri fierbinți. Din când în când, se arde.

– Și tu nu, vrei să spui?

Zane ridică din umeri.

– Din când în când, recunoscu el.

Era foarte calm, neobișnuit de calm, chiar și pentru el. Era ca și cum ar fi așteptat să izbucnească o furtună. Barrie inspiră adânc și se pregăti sufletește.

– În regulă, mă simt mai bine, spuse ea, pe un ton mai sigur decât se simțea în realitate. Zi-mi ce ai de zis.

Zane o privi o clipă, apoi clătină din cap – cu regret, i se păru ei.

– Va trebui s-o mai amân. Chance spunea că activitatea s-a intensificat brusc. Situația e pe punctul de a o lua razna.

capitolul 13

Nu avură nici măcar jumătatea de oră la care spera se Zane.

Telefonul sună, iar el răspunse.

– Recepționat, spuse el, punând receptorul la loc în furcă. Se ridică și se apropie de Barrie. Sosesc trupele, o anunță el, săltând-o de pe scaun cu o mână implacabilă. Iar tu te vei muta la alt etaj.

O dădea la o parte din calea pericolului. Barrie se crispă, opunându-se presiunii mâinii lui, înfigându-și călcâiele în podea. Zane se opri și se întoarse spre ea, apoi își puse o mână pe burta ei.

– Trebuie să mergi, spuse el, fără pic de emoție.

Intrase în starea de spirit de luptă; chipul îi era imposibil, privirea rece și distantă.

Avea dreptate. De dragul copilului, trebuia să meargă. Își puse mâna peste a lui.

– În regulă. Dar ai să-mi dai și mie un pistol – pentru orice eventualitate?

Zane ezită pentru o clipă, apoi intră în dormitor de unde luă geanta cu haine. Arma pe care o scoase era un revolver compact cu cinci gloanțe.

– Știi să-l folosești?

Barrie își închise mâna în jurul patului pistolului, simțind finețea lemnului.

– Am mai tras în ținte de argilă, dar n-am folosit niciodată un pistol. Am să mă descurc.

– Nu are nici o cameră goală și nici siguranță, spuse el, conducând-o afară pe ușă. Poți să tragi cocoșul în spate înainte de a apăsa pe trăgaci sau poți să folosești ceva mai multă forță și să apeși pur și simplu pe trăgaci. Nu ai altceva de făcut decât să ții și să tragi. E un pistol de calibrul treizeci și opt, deci poți opri un inamic cu el. Se îndreptă rapid spre scări în timp ce vorbea. Deschise ușa de la casa scării și începu s-o împingă în sus pe scări, pașii lor răsunând cu ecou în buncărul de beton. Am să te bag într-o cameră goală de la etajul douăzeci și trei, și vreau să rămâi acolo până venim după tine – fie Chance, fie eu. Dacă oricine altcineva deschide ușa, împușcă-l.

– Nu știu cum arată Chance, spuse ea pe nerăsuflate.

– E brunet, cu ochii căprui-verzui. Înalt. Atât de chipeș, încât vei începe să salivezi la vederea lui. Cel puțin așa susține el că reacționează femeile.

Ajunseră la etajul douăzeci și trei. Barrie găfâia puțin, Zane deloc. În vreme ce înaintau în tăcere pe coridorul acoperit cu covoare, Barrie îl întrebă:

– De unde știi care camere sunt goale?

Zane scoase o cartelă electronică din buzunar.

– Unul dintre oamenii lui Chance a rezervat camera aseară și mi-a dat mie cartela, ieri la cină. Pentru orice eventualitate.

Zane avea întotdeauna un plan de rezervă – pentru orice eventualitate. Barrie ar fi trebuit să-şi fi dat până acum seama de asta.

Deschise uşa camerei 2334 şi o conduse înăuntru, dar el nu o urmă.

– Încuie uşa, pune lanţul şi stai aici liniştită, spuse el, apoi se întoarse şi porni rapid spre casa scărilor. Barrie rămase în prag, urmărindu-l. Zane se opri şi îi aruncă o privire peste umăr. Aştept să aud uşa încuindu-se, spuse el încet.

Barrie se dădu înapoi, răsuci încuietoarea şi puse lanţul. Apoi se opri în mijlocul camerei ordonate, cufundată în tăcere, şi se prăbuşi fără un cuvânt.

Pur şi simplu nu putea suporta. Zane înfrunta cu bună ştiinţă pericolul – *de dragul ei* –, iar ea nu putea să îi fie alături. Nu putea fi lângă el, nu putea să-i păzească spatele. De dragul copilului care creştea în ea, fusese exilată în acest colţişor sigur, în vreme ce bărbatul pe care îl iubea înfrunta gloanţele pentru ea.

Se aşeză pe podea, legănându-se în faţă şi în spate, cu braţele încrucişate peste abdomen, fredonând încet un cântec trist, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Groaza resimţită când se gândea la siguranţa lui Zane era mai teribilă decât orice simţise până atunci, mult mai teribilă decât ceea ce suferise în mâinile răpitorilor ei, mai teribilă chiar decât atunci când fusese împuşcat. Cel puţin atunci *fusese* de faţă. Putuse să-l ajute, să-l atingă.

Acum nu putea face nimic.

Sunetul tăios şi adânc al unui foc de armă ce răsună ca un trăsnet o făcu să tresară. Dar nu era un tunet; cerul era luminos şi senin. Îşi lipi faţa de genunchi, plângând mai tare. Se auziră din nou focuri de armă, de data asta mai puţin intense. O tuse ciudată. Un alt tunet profund, apoi mai multe, succedându-se cu repeziciune. Urmate de tăcere.

Barrie se adună şi se târî până în colţul îndepărtat al camerei, retrăgându-se în dosul patului. Se aşeză cu spatele lipit de perete şi cu braţele sprijinite pe genunchi, ţinând ferm pistolul îndreptat spre uşă.

Nu vedea cum ar fi putut altcineva în afară de Zane sau Chance să știe unde se afla, dar nu era dispusă să-și asume vreun risc. Nu avea habar despre ce era vorba în toată povestea asta sau cine erau inamicii ei – cu excepția lui Mack Prewett, probabil.

Timpul se scurse cu încetinitorul. Nu purta ceasul de mână, iar radioul cu ceas de pe noptieră nu era cu fața spre ea. Nu se ridică să vadă cât era ceasul. Rămase pur și simplu așezată acolo, cu pistolul în mână, și aștepta, murind puțin câte puțin cu fiecare clipă ce se scurgea fără să-l aibă pe Zane alături.

Nu venise. Simți răceala disperării crescând în inima ei, întinzându-se până îi umplu tot pieptul, presiunea ei aproape sufocându-i plămânii. Bătăile inimii îi încetiniră până ajunseră la un ritm greoi, dureros. *Zane.* Ar fi venit dacă ar fi putut. Fusese împușcat din nou. Rănit. Refuză să-și permită fie și doar să se gândească la cuvântul „mort", dar era acolo, în inima ei, în pieptul ei, și nu știa cum ar putea merge mai departe.

Se auzi o scurtă bătaie în ușă.

– Barrie? o strigă cineva încet, o voce ce părea și obosită, și familiară. Sunt Art Sandefer. S-a terminat. Mack e arestat, poți să ieși acum.

Doar Zane și Chance ar fi trebuit să știe unde se afla. Zane îi ceruse să tragă dacă oricine altcineva deschidea ușa. Dar îl cunoștea pe Art Sandefer de ani buni, îl cunoștea și îl respecta atât pe el ca om, cât și munca lui. Dacă Mack Prewett fusese vârât în ceva murdar, Art era cel care să rezolve problema. Prezența lui acolo era logică.

– Barrie?

Mânerul ușii zdrăngăni.

Barrie dădu să se ridice și să-i deschidă, apoi se lăsă din nou să cadă pe podea. Nu. Nu era Zane și nici Chance. Dacă îl pierduse pe Zane, măcar atât putea să facă: să-i îndeplinească instrucțiunile pe care i le dăduse. Obiectivul lui fusese siguranța ei, și avea încredere în el mai mult decât avusese vreodată în oricine altcineva,

chiar mai mult decât în tatăl ei. Cu siguranță avea mai multă încredere în el decât în Art Sandefer.

Sunetul discret, ca o tuse ciudată, o luă prin surprindere. Apoi încuietoarea ușii explodă, iar Art Sandefer deschise ușa și intră. În mână ținea un pistol cu un amortizor gros montat la capătul țevii. Privirile li se întâlniră așa cum stăteau în părți opuse ale camerei, a lui prudentă, cinică și de o inteligență vie. Iar ea înțelese.

Barrie apăsă pe trăgaci.

Zane ajunse la fața locului doar câteva clipe, câteva secunde mai târziu. Art se prăbușise în fund lângă ușa deschisă, cu o mână apăsată peste gaura din piept și cu ochii sticlindu-i de șoc. Zane lovi cu piciorul arma ce se afla în mâna întinsă a lui Art, aruncând-o departe, dar nu se sinchisi să-i acorde ajutor bărbatului rănit. Păși peste el ca și cum nici n-ar fi fost acolo, traversând rapid camera până la colțul unde Barrie stătea ghemuită, cu fața trasă și cenușie. Privirea îi era neobișnuit de distantă și neclară. Panica îl zgudui violent, dar, la o cercetare rapidă, nu descoperi nici urmă de sânge. Părea teafără.

Se lăsă pe vine lângă ea, dându-i blând la o parte părul de pe față.

– Scumpo? șopti el pe un ton cald. S-a terminat acum. Ești bine?

Barrie nu răspunse. Zane se așeză pe podea lângă ea și o trase în poala lui, ținând-o strâns și aproape de căldura corpului său. Începu să-i murmure liniștitor un sunet blând de alinare. Îi simțea inima bătând lângă a lui, în ritmul ăla greoi și alarmant de lent. O strânse mai tare în brațe, îngropându-și fața în părul ei bogat.

– E bine? întrebă Chance, pășind și el peste Art Sandefer și apropiindu-se de fratele lui și de noua lui cumnată.

În cameră începură să sosească și alți oameni, care îl luară în primire pe bărbatul rănit. Mack Prewett se numără printre ei, aruncându-i o privire tăioasă și aspră fostului său superior.

– Va fi bine, murmură Zane, ridicând capul. L-a împuşcat pe Sandefer.

Privirile celor doi fraţi se întâlniră, şi înţeleseră amândoi în acelaşi timp. Primul foc tras în cineva lăsa întotdeauna urme. Cu puţin noroc şi cu îngrijirea medicală adecvată, Sandefer avea să supravietuiască, dar Barrie avea să fie pentru totdeauna una dintre acele persoane care ştiu cum e să apeşi pe trăgaci.

– De unde a ştiut numărul camerei? întrebă Zane, păstrându-şi vocea calmă.

Chance se aşeză pe pat şi se aplecă în faţă, sprijinindu-şi antebraţele pe genunchi. Expresia lui rămase oarecum relaxată, dar privirea îi era rece şi meditativă.

– Probabil am un trădător în echipă, spuse el pe un ton neutru. Şi ştiu şi despre cine e vorba, fiindcă o singură persoană cunoştea numărul camerei. Am să mă ocup de asta.

– Aşa să faci.

Barrie se foi în strânsoarea lui Zane, ridicând braţele pentru a le încolăci în jurul gâtului său.

– Zane, spuse ea, cu vocea slăbită şi gâtuită.

Fiindcă trecuse şi el prin asta, Zane deslusi panica din vocea ei, disperarea.

– Sunt bine, îi şopti el, sărutând-o pe tâmplă. Sunt foarte bine.

Fu zguduită de un hohot de plâns, dar se stăpâni rapid. Încerca în continuare să se ţină tare. Un val de emoţie îi crescu în piept, ca o bulă uriaşă de aur, atât de puternic, încât ameninţa să-i taie răsuflarea, să-i oprească bătăile inimii. Închise ochii pentru a-şi reţine lacrimile ce îi ardeau sub pleoape.

– O, Doamne, spuse el cu glas tremurător. Credeam că am ajuns prea târziu. L-am văzut pe Sandefer intrând înainte să apuc să trag spre el, apoi am auzit împuşcătura.

Braţele ei se strânseră convulsiv în jurul gâtului lui, dar nu spuse nimic.

Zane îşi puse mâna pe abdomenul ei, inspirând aerul cu înghiţituri mari, străduindu-se să-şi recapete controlul.

Tremura, remarcă el cu o surpriză rezervată. Doar Barrie reușea să-i facă țăndări nervii.

– Îmi doresc copilul, spuse el, cu vocea încă nesigură. Dar nici măcar nu m-am gândit la asta atunci. Nu mă puteam gândi decât că, dacă te pierdeam...

Se întrerupse, incapabil să continue.

– Copilul? întrebă Chance politicos.

Barrie încuviință din cap, fără a se dezlipi însă de pieptul lui Zane și fără a ridica privirea.

– Barrie, el e fratele meu Chance, zise Zane pe un ton încă răgușit, neuniform.

Barrie întinse mâna orbește. Amuzat, Chance i-o scutură blând, apoi o așeză din nou pe gâtul lui Zane. Încă nu îi văzuse chipul.

– Mă bucur să te cunosc, spuse el. Și mă bucur și pentru copil. Asta ar trebui să-i distragă atenția mai mei pentru o vreme.

Camera se umplu până la refuz: agenții de securitate ai hotelului, poliția din Las Vegas, medici de pe ambulanță, plus Mack Prewett și FBI-ul, care controlau în tăcere totul. Oamenii lui Chance se retrăseseră, dispărând în umbră, acolo unde le era locul, de unde operau cel mai bine. Chance ridică receptorul, dădu un telefon scurt, apoi îi spuse lui Zane:

– Se rezolvă.

Mack Prewett se apropie și se așeză pe pat lângă Chance. O privi tulburat pe Barrie, care stătea cuibărită strâns în brațele lui Zane.

– E bine?

– Da, răspunse ea în locul lui Zane.

– Art e în stare critică, dar e posibil să supraviețuiască. Ne-ar scuti de o grămadă de bătăi de cap dacă n-ar face-o, adăugă Mack cu voce seacă, lipsită de emoție.

Barrie se înfioră.

– Tu n-ar fi trebuit niciodată să fii implicată, Barrie, spuse Mack. Am început să suspectez că Art juca pe două fronturi, așa că l-am rugat pe tatăl tău să mă ajute să-l prind în flagrant. Informațiile trebuiau să fie legitime,

iar ambasadorul cunoaşte mai multă lume şi are acces la mai multe informaţii confidenţiale decât s-ar putea crede. Art a muşcat momeala ca un peşte flămând. Dar apoi a cerut o informaţie cu adevărat esenţială, ambasadorul s-a eschivat, şi ne-am trezit că ai fost răpită. Tatăl tău a fost la un pas să-şi piardă stăpânirea de sine.

– Înseamnă că ticăloşii aia din Benghazi fuseseră informaţi de sosirea noastră, spuse Zane, cu o privire ca de gheaţă.

– Da. Am reuşit să dau puţin peste cap indicatorii de timp când i-am comunicat informaţia lui Art, dar mai mult n-am avut cum să ajut. Nu se aşteptau totuşi să ajungeţi atât de devreme.

– Nu mi-a venit să cred că tocmai el era. Art Sandefer, dintre toţi oamenii, spuse Barrie, ridicând capul pentru a-l privi pe Mack. Până i-am văzut ochii. Avusesem impresia că *tu* erai cel vârât în treburi murdare.

Mack zâmbi strâmb.

– M-a bulversat faptul că ţi-ai dat seama că se petrecea ceva.

– Tata m-a băgat la banuieli. Părea mult prea înspăimântat de fiecare dată când ieşeam din casă.

– Art te voia pe tine, îi explică Mack. A stat liniştit o vreme, altfel am fi terminat cu toată povestea asta acum câteva săptămâni. Dar nu era interesat doar de informaţie. *Pe tine* te voia.

Barrie fu uluită de această dezvăluire. Se uită la Zane şi îi văzu chipul înăsprindu-se. Deci aşa se explica de ce nu fusese violată în Benghazi. Art voia s-o păstreze pentru el însuşi. Nu ar mai fi putut să-i dea drumul vreodată, desigur, odată ce îi vedea chipul. Poate ar fi drogat-o, dar mult mai probabil ar fi violat-o pur şi simplu, ar fi ţinut-o pentru el însuşi o vreme, apoi ar fi ucis-o. Se cutremură, întorcându-şi din nou faţa spre gâtul lui Zane. Îi venea greu să creadă că era teafăr şi nevătămat; i se părea dificil să se târască afară din puţul negru al disperării, deşi ştia că cel mai sumbru scenariu eşuase. Se simţea năucită, îngr[illegible]ată

Dar apoi un gând îi trecu prin minte, unul care ar fi apărut mai devreme dacă îngrijorarea ei pentru Zane nu i-ar fi șters orice altceva din minte. Îl privi pe Mack din nou.

– Asta înseamnă că tatăl meu e fără pată.

– Nu încape îndoială. A colaborat cu mine de la bun început. Îi întâlni privirea și ridică din umeri. Tatăl tău poate fi un adevărat ghimpe în coastă, dar loialitatea lui nu a fost niciodată pusă la îndoială.

– Când l-am sunat azi-dimineață...

Mack se strâmbă.

– A fost ușurat să afle că îl iubești suficient cât să l suni, în ciuda faptului că dovezile îl acuzau. Însă ieșirea ta din hotel a stârnit un cuib de viespi. Credeam că avem totul sub control.

– Cum?

– Cu ajutorul meu, interveni Chance, și, pentru prima dată, Barrie își privi cumnatul.

Nu începu să saliveze, dar se văzu nevoită să admită că frumusețea lui era surprinzătoare. Privit obiectiv, era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată. Însă prefera de departe chipul sumbru și plin de cicatrici al lui Zane, cu ochii lui ce purtau amprenta vremii.

– M-am cazat la un alt hotel sub numele lui Zane, explică Chance. Tu nu erai trecută deloc în registru, dar Art știa că erai însoțită de Zane, fiindcă verificase numărul de înmatriculare al mașinii închiriate și aflase că fusese plătită cu cardul de credit al lui Zane. Nu am vrut să-i dăm totul mură în gură, voiam să se chinuiască să ne găsească, altfel i-am fi stârnit suspiciuni. Însă, când a aflat că te-ai căsătorit cu Zane, a încetat să mai fie atât de prudent. Chance afișă un zâmbet larg. Apoi tu ai ieșit la plimbare azi-dimineață, și lucrurile au luat-o pe arătură. Telefonul public pe care l-ai ales era exact peste drum de hotelul unde mă cazasem eu, iar oamenii lui Art te-au observat imediat.

În celălalt capăt al încăperii, medicii de pe ambulanță îl stabilizaseră în sfârșit pe Art Sandefer, pregătindu-l

pentru a fi transportat la spital. Zane urmări targa cu care era scos, apoi își îndreptă privirea spre Mack.

– Dacă aș fi aflat despre tine puțin mai devreme, o mare parte din toată nebunia asta ar fi putut fi evitată.

Mack nu se trase îndărăt din fața privirii lui glaciale.

– În privința asta, comandante, nu m-am așteptat să îi asemenea contacte – îi arunca o privire lui Chance – sau să te miști atât de repede cum ai făcut-o. Eu îl urmăresc pe Art de câteva luni. Tu ai precipitat evenimentele într-o zi.

Zane se întinse și-o luă pe Barrie în brațe, fără pic de efort.

– S-a terminat acum, spuse el categoric. Dacă binevoiți să mă scuzați, domnilor, trebuie să mă ocup de soția mea.

Pentru a se ocupa de ea fu nevoit să ceară o a treia cameră, fiindcă apartamentul era într-o stare cam proastă și n-ar fi vrut ca Barrie să îl vadă. O întinse pe pat, încuie ușa, apoi scăpă de toate hainele de pe ei și se băgă în pat lângă ea, ținând corpul ei gol cât mai aproape de al lui. Aveau nevoie amândoi de alinarea contactului dintre trupurile lor goale, fără nici o barieră între ei. Mădularul i se întări imediat, dar momentul nu era potrivit pentru a face dragoste.

Barrie nu părea să se poată opri din tremurat – și, spre uluirea lui, nici Zane. Se agățară unul de celălalt, atingându-și fețele, absorbindu-și reciproc parfumul și senzațiile stârnite de atingerea celuilalt, într-o încercare de a risipi teroarea.

– Te iubesc, îi șopti el, strângând-o atât de tare în brațe, încât coastele începură să o doară sub apăsarea mâinilor lui. Doamne, mi-a fost atât de teamă! Nu reușesc să-mi păstrez sângele-rece când vine vorba despre tine, scumpo. De dragul sanătății mele mintale, sper ca restul zilelor noastre să fie plictisitoare ca o zi ploioasă.

– Așa vor fi, promise ea, sărutându-l pe piept. Vom avea noi grijă de asta.

Iar ochii i se încețoșară de lacrimi, căci nu se așteptase la atât de mult, atât de repede.

Apoi, într-un final, sosi clipa pentru mai mult. Zane se afundă în ea cu blândețe, apoi rămaseră împreunați, fără a se clinti, ca și cum nervii lor n-ar fi putut suporta o stimulare intensă în acel moment, nici măcar una de plăcere. Veni însă și vremea pentru așa ceva... plăcerea ei – și a lui.

epilog

– Gemeni, spuse Barrie, cu vocea încă marcată de uluială, în timp ce mașina în care se afla cu Zane urcă drumul ce șerpuia în sus pe coasta Muntelui lui Mackenzie. Băieți.

– Ți-am spus eu cum va fi, comentă Zane, aruncând o privire spre umflătura abdomenului ei, care era mult prea mare pentru a cincea lună de sarcină. Băieți.

Barrie îi aruncă o privire sticloasă din pricina șocului.

– Însă nu mi-ai spus, zise ea cu precauție, că vor fi doi.

– Nu am mai avut gemeni în familie până acum, admise Zane, la fel de precaut. Adevărul era că se simțea la fel de zdruncinat ca Barrie. E o premieră.

Barrie privi pe geamul mașinii fără a vedea panorama răpitoare a munților albaștri și stâncoși. Locuiau în Wyoming acum; după ce Zane își încheiase cei doi ani de mandat ca șerif în Arizona, refuzase să candideze pentru a fi reales și se mutaseră mai aproape de restul familiei. În cursul acelor doi ani, Chance îl tot bătuse la cap să se alăture organizației din care făcea el parte – deși Barrie încă nu înțelegea foarte clar ce anume era respectiva organizație –, iar Zane cedase într-un final. Nu avea să facă muncă de teren, fiindcă nu voia să riște viața de care se bucura alături de Barrie, de Nick și acum de acești doi copilași care creșteau în ea, dar avea o abilitate rară de a face planificările în situații neașteptate, așa că acela era talentul pe care îl exploata.

Întreaga familie, inclusiv tatăl lui Barrie, se adunase pe munte pentru a sărbători Ziua Independenței. Zane, Barrie și Nick veniseră cu mașina cu două zile în urmă, pentru o vizită prelungită, dar azi Barrie trebuise să meargă la consult, și el o dusese cu mașina în oraș, la cabinetul doctorului. Date fiind proporțiile pe care

le căpătase talia ei, ar fi trebuit să se aştepte la această veste, dar Zane se gândise că pur şi simplu sarcina era mai avansată decât crezuseră. Vederea acelor doi mici fetuşi pe ecograf fusese un şoc destul de mare, dar nu exista nici urmă de îndoială. Două capete, două funduri, patru braţe şi mâini, patru picioare – şi ambii bebeluşi în mod evident de sex masculin. Foarte evident.

– Nu pot să aleg două nume, spuse Barrie, părând pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Zane întinse mâna şi o bătu pe un genunchi.

– Mai avem încă patru luni să ne gândim la nume.

Barrie se smiorcăi:

– În nici un caz, spuse ea, n-am să-i mai pot purta încă patru luni. Va trebui să le găsim nume mai devreme.

Chiar erau copii mari, amândoi, mult mai mari decât fusese Nick la vârsta respectivă.

– După Nick, a fost nevoie de mult curaj din partea mea chiar şi să mă gândesc să fac un alt copil, continuă ea. Mă pregătisem sufleteşte pentru unul. *Unul.* Zane, dar dacă *sunt amândoi ca Nick?*

Zane se albi la faţă. Nick era un drăcuşor care avea şanse mari să scoată peri albi întregii familii în decurs de un an. Pentru o persoană atât de micuţă şi cu un vocabular limitat, odrasla lor era capabilă să provoace un tărâboi incredibil într-un interval de timp remarcabil de scurt.

Ajunseră în vârful muntelui, iar Zane reduse viteza maşinii când se apropiară de casa mare de la fermă. Curtea era presărată cu diverse vehicule – camioneta lui Wolf, maşina lui Mary, Suburbanul cu care veniseră Mike şi Shea, maşina închiriată de Josh şi Loren, maşina închiriată a ambasadorului Lovejoy, camioneta ferchezuită a lui Maris, motocicleta lui Chance. Joe şi Caroline şi cei cinci huligani ai lor sosiseră cu elicopterul. Curtea era împânzită de băieţi, de la cel mai mic al lui Josh, care avea cinci ani, la John, băiatul cel mare al lui Joe, student acum, care venise cu prietena lui actuală.

Iar ei aveau să mai adauge încă doi clanului.

Coborâră din mașină și urcară treptele verandei. Zane își petrecu brațul în jurul ei și o îmbrățișă strâns, ridicându-i fața spre el pentru un sărut ce se încinse rapid. Barrie stralucea de o sexualitate specială când era însărcinată și adevărul era că el pur și simplu nu-i putea rezista. Jocurile lor amoroase le ocupau adesea mult timp, acum, că sarcina îi făcuse din nou sânii la fel de sensibili ca atunci când o purtase în pântece pe Nick!

– Încetează! îi strigă Josh vesel din casă. Așa ai adus-o în starea asta de la bun început!

Cu regret, Zane își eliberă soția, și intrară împreună în casă.

– Nu-i tocmai așa, îi spuse lui Josh, și acesta râse.

Televizorul cel mare era pornit, iar Maris, Josh și Chance urmăreau un eveniment de sărituri obstacole. Wolf și Joe discutau despre vite cu Mike. Caroline purta o discuție pe teme politice cu ambasadorul. Mary și Shea organizau un joc pentru copiii mai mici. Loren, care era adesea o oază de calm în mijlocul uraganului Mackenzie, aruncă o privire cu subînțeles spre abdomenul rotunjit al lui Barrie.

– Cum a decurs consultul? întrebă ea.

– Gemeni, spuse Barrie, cu vocea încă plină de uimire.

Îi aruncă lui Zane o privire nedumerită, ca pentru a-l întreba cum de era posibil așa ceva.

Frenezia din jur încetă brusc. Capetele se ridicară și se întoarseră. Tatăl ei icni. Chipul lui Mary se lumină brusc, devenind radios.

– Ambii băieți, anunță Zane, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să întrebe.

Un oftat ce aducea a ușurare răsună din piepturile tuturor celor prezenți.

– Slavă Domnului, spuse Josh vlăguit. Cum ar fi fost să se nască încă unul – sau *doi* – așa ca Nick?!

Barrie își suci gâtul într-o parte și-n cealaltă, începând să caute un anume cap mititel.

– Dar unde *e* Nick? întrebă ea.

Chance se ridică fulgerător din poziția lui stând tolănit pe canapea. Adulții priviră în jurul lor, cuprinși de o panică tot mai intensă.

– Era chiar aici, spuse Chance. Tăra după ea una dintre cizmele lui Wolf.

Zane și Barrie începură amândoi o căutare rapidă prin casă.

– Cu cât timp în urmă? strigă Barrie.

– Acum două minute, nu mai mult. Chiar înainte să apăreți voi, spuse Maris, așezându-se în genunchi și căutând pe sub paturi.

– Acum două minute! exclamă Barrie, aproape gemând. În două minute, Nick putea aproape de una singură să distrugă toată casa. Era uimitor cum reușea o fetiță atât de mică, cu un chip atât de angelic, să fie atât de neastâmpărată. Nick! strigă ea. Mary Nicole, ieși acum din ascunzătoare, oricare ar fi ea! Uneori, chemarea funcționa. De cele mai multe ori însă, nu.

Toată lumea începu să o caute, dar mica lor teroare brunetă nu era de găsit nicăieri. Întreaga familie fusese extaziată la nașterea ei, și fusese răsfățată de toți, chiar și verii ei cu spirit liber fiind fascinați de delicatețea și de frumusețea celui mai nou membru al clanului Mackenzie. Arăta cu adevărat angelică, precum Pebbles din vechiul film de desene animate *Familia Flintstone*. Era adorabilă. Avea părul negru al lui Zane, ochii albaștri ușor oblici, amăgitor de inocenți, și gropițe de fiecare parte a gurii ei ca un boboc de trandafir. Fusese capabilă să stea singură în șezut la patru luni, să se târască la șase și să umble la opt, iar de atunci întreaga familie stătea în gardă.

Găsiră cizma lui Wolf sub colecția de îngeri a lui Mary, închisă într-o vitrină. Judecând după urmele de murdărie de pe perete, Zane deduse că draga lui copilă încercase să dărâme colecția lovind-o cu cizma. Din fericire, cizma fusese prea grea pentru forțele ei. Brațul pe care îl folosea la aruncat nu era încă bine dezvoltat, slavă Domnului!

Avea un temperament ce te băga în sperieți pentru o ființă atât de mică si o voință supradimensionată. A-ți propune să o împiedici să facă un lucru pe care-l voia cu tot dinadinsul era ca și cum ai fi încercat să ții în frâu mareea cu o găleată. Moștenise totodată talentul tatălui ei în materie de planificare, ceea ce era terifiant la un copil de doi ani. Nick era capabilă să urzească prăbușirea oricui ar fi supărat-o.

Odată, când Alex, al doilea băiat al lui Joe, o văzuse cu un cuțit în mână și i-l luase rapid înainte să apuce să rănească pe cineva sau ceva, Nick făcuse o criză de plâns cu urlete care nu se încheiase decât atunci când Zane îi aplicase câteva palme peste fund. Când era pedepsită de tăticul ei adorat, începea să plângă atât de sfâșietor, încât toată lumea se trezea cu un nod în gât. Măsurile disciplinare luate de iubitul ei tată și faptul că o punea să stea pe scaunul de pedeapsă erau singurele două lucruri care păreau a reuși să o facă să plângă.

Când terminase de plâns, stătuse bosumflată într-un colț o vreme, aruncându-i lui Alex priviri amenințătoare peste umărul ei minuscul. Apoi căutase alinare la Barrie, târându-se în poala mamei ei pentru a fi legănată. Următoarea oprire fusese în brațele lui Zane, pentru a-i arăta că îl iertase. Își încolăcise brațele micuțe în jurul gâtului lui și își frecase micul obraz bucălat de obrazul aspru al lui. Ațipise chiar pentru scurt timp, atârnând fără vlagă pe umărul lui lat. Se trezise, coborâse din brațele lui și o tulise în bucătărie, unde o implorase pe Mary, căreia îi spunea Buni, să-i dea o „băutulă". Avea voie să bea sucuri carbogazoase fără cafeina, așa că Mary îi dăduse una dintre sticlele verzi cu care se aprovizionă întotdeauna anume pentru Nick. Zane și Barrie schimbau întotdeauna o privire de amuzament intim când li se dovedea încă o dată pasiunea fiicei lor pentru Seven-Up, dar nu li se părea neobișnuit s-o vadă strângând sticla familiară în mâinile ei minuscule. Lua câteva înghițituri, apoi, foarte concentrată, înșuruba capacul la loc și căra sticla peste tot cu ea, până ajungea s-o golească, ceea ce dura, de regulă, câteva ore.

În ziua respectivă, se întâmplase ca Zane să o privească, zâmbind ca reacție la expresia ei fericită când mâinile ei micuțe se strânseseră în jurul sticlei. Ieșise cu pași mari din bucătărie, fără a-i da voie lui Mary să-i deschidă sticla, și se oprise pe hol, unde scuturase viguros sticla cu atâta forță, încât întregul ei corp mititel fusese zdruncinat. Apoi, cu un zâmbet înduioșător de dulce pe chip, intrase aproape țopăind în sufragerie și îi întinsese sticla lui Alex, plecându-și cochetă capul într-o parte.

– Dechide te log, spusese ea, cu vocea ei subțire adorabilă, apoi se dăduse înapoi câțiva pași.

– Nu! țipase Zane, sărind de pe scaun, dar era prea târziu. Alex răsucise deja capacul și rupsese sigiliul. Sticla făcuse spume și explodase, lichidul lipicios întinzându-se pe perete, pe podea, pe scaun. Îl lovi pe Alex direct în față. Până să reușească să înșurubeze la loc capacul, era ud din cap până în picioare.

Nick bătuse din palme și spusese „Hi, hi, hi", iar Zane nu fusese sigur dacă se amuza sau îl lua în râs. Nu conta. Se prăbușise la podea, râzând incontrolabil – și exista o lege implacabilă cioplită în piatră care spunea că nu ai voie să pedepsești un copil dacă pozna lui te face să râzi.

– Nick! strigă el acum. Vrei o acadea?

Dacă băutura preferată era Seven-Up, acadelele erau desertul ei favorit.

Nu primi nici un răspuns.

Sam fiind fiul mijlociu al lui Josh și al lui Loren, în vârstă de zece ani, dădu buzna în casă. Ochii lui albaștri se făcuseră cât cepele.

– Unchiule Zane! strigă el. Nick este pe acoperișul casei!

– O, Doamne, icni Barrie și ieși din casă cât de repede putu.

Zane trecu în fugă pe lângă ea, cu inima blocată în gât, toate instinctele strigându-i să ajungă la copilul lui cât de repede posibil.

Ieșiră cu toții în curte, cu fețele palide de spaimă, și ridicară privirile. Nick stătea picior peste picior pe marginea acoperișului, zgâindu-se la ei cu o expresie de fericire pe chipul ei micuț.

– Salut, ciripi ea.

Barrie își simți genunchii înmuindu-se, iar Mary își petrecu un braț în jurul ei pentru a o susține.

Nu era greu de înțeles cum ajunsese Nick pe acoperiș – o scară stătea sprijinită de casă, iar Nick era agilă ca o căprită. Scara nu ar fi trebuit să se afle acolo; de fapt, Zane ar fi putut jura că nu se aflase acolo când sosiseră el și Barrie, cu mai puțin de cinci minute în urmă.

Dădu să urce scara, cu privirea ațintită asupra fiicei sale. O expresie de încruntare îi schimonosi trăsăturile minuscule, și se ridică, periculos de aproape de marginea acoperișului.

– Nu! țipă ea. Nu, tati!

Zane încremeni. Nick nu voia să coboare, și era absolut neînfricată. Nu se simțea mai în pericol decât dacă s ar fi aflat în propriul pat.

– Zane, șopti Barrie, cu vocea gâtuită.

Zane începuse să tremure. Nick bătu dintr-un piciorus și îndreptă un deget cu gropițe spre el.

– Tati, jos! comandă ea.

Nu putea să ajungă la timp la ea. Oricât de repede s-ar fi mișcat, fetița lui avea să cadă. Nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut.

– Chance! strigă el.

Chance știu imediat ce avea de făcut. Se apropie încet, evitând orice mișcare bruscă pentru a nu o speria. Când ajunse chiar sub ea, îi zâmbi larg nepoatei lui cu chip de heruvim, iar ea îi răspunse cu un zâmbet similar. Era unchiul ei favorit.

– Dance, croncăni ea, dezvelindu-și toți dinții mici și albi.

– Micuțule anticrist, spuse el afectuos. O să-mi fie foarte dor de tine după ce vei ajunge la închisoare. Estimez că mai ai... o, poate până pe la vârsta de șase ani.

Benjy, fiul cel mai mic al lui Josh, apăru din spatele lor.

– De ce i-a zis unchiul Chance Danicrist? O cheamă Nick.

Nick își deschise brațele larg, țopăind în vârful picioarelor. Chance ridică brațele.

– Haide, drăguța mea, spuse el, și râse. Sari!

Nick sări.

Chance o prinse și îi strânse trupul mic și drag la piept. Barrie izbucni în lacrimi de ușurare. Apoi Zane ajunse lângă Chance, luându-și fiica în brațe, apăsându-și buzele pe micul ei cap rotund, iar Barrie se grăbi să li se alăture, pentru a fi și ea prinsă în îmbrățișare.

Caroline îi aruncă o privire lui Joe.

– Te iert pentru faptul că sperma ta n-a produs nici o fată, îl anunță ea, iar Joe râse.

Josh se uită încruntat spre Sam.

– Cum a ajuns scara acolo? îl întrebă.

Sam își coborî privirea în pământ.

Mike și Joe începură să se încrunte spre băieții lor.

– Cine a avut ideea genială să vă jucați pe acoperiș? îi întrebă Mike pe cei șapte băieți care nu se aflaseră în casă, fiind astfel absolviți de vină.

Șapte băieți scormoniră pământul cu ghetele, neîndrăznind să ridice privirea spre cei trei tați din fața lor.

Josh luă scara, care ar fi trebuit să se afle în șură. Arătă spre clădirea respectivă.

– În pas de marș, spuse el sever, și doi băieți porniră ezitând spre șură – pedeapsa lor. Benjy se agăță de piciorul lui Loren, clipind nedumerit spre cei doi frați ai lui mai mari.

Mike arătă spre șură. Cei doi băieți ai lui porniră într-acolo.

Joe ridică dintr-o sprânceană spre cei trei mezini ai lui, care o luară și ei în aceeași direcție.

Cei trei frați înalți, cu umeri lați, își urmară fiii în șură.

Nick o bătu ușor pe față pe Barrie.

– Mami plânje? întrebă ea, și buza de jos începu să-i tremure, în vreme ce-l privea pe tatăl ei. Face tati să tleacă.

– Fac eu să treacă, sigur că da, bombăni el. O să fac să treacă și un lipici peste fundul ăla mic al tău și o să te prind de un scaun.

Barrie chicoti printre lacrimi.

– Toată lumea și-a dorit o fată, spuse ea, sughițând, râzând și plângând în același timp. Ei bine, ni s-a împlinit dorința!

Wolf se întinse și își luă singura nepoată din brațele musculoase ale fiului său. Nick îi zâmbi radios, iar el spuse melancolic:

– Cu puțin noroc, vor mai trece treizeci de ani până să apară o alta. Doar dacă nu cumva...

Ochii lui întunecați se mijiră, și se întoarse spre Chance.

– Nici să nu te gândești, spuse Chance cu hotărâre. Poți să-ți îndrepți privirea aia spre Maris. Eu n-am de gând să mă căsătoresc. Nici să mă reproduc. Încep să vină câte doi acum, deci e timpul să spunem stop. Nu mă apuc de treaba asta de tătic.

Mary îi zâmbi dulce.

– Vom vedea, spuse ea.

Ofițerul SEAL Zane Mackenzie este un profesionist, cel mai bun în branșă, și lui îi revine misiunea de a o salva pe Barrie Lovejoy, fiica ambasadorului Statelor Unite în Grecia, ținută ostatică de teroriști în Liban. Salvarea frumoasei tinere decurge ca la carte – mai puțin noaptea de pasiune înnebunitoare pe care cei doi o trăiesc și care încalcă toate regulile pe care Zane le-a respectat cu strictețe până acum. Ajutat de echipa lui, Zane reușește să ducă la bun sfârșit planul de evadare, însă nu fără a plăti un preț pe măsură: este împușcat și se află la un pas de moarte, iar salvarea înseamnă pentru cei doi o despărțire forțată și dureroasă.
Întoarsă după o vreme în America, Barrie simte că viața ei este în continuare în primejdie, iar acum grijile ei sunt și mai mari, pentru că între timp a aflat că poartă în pântece copilul lui Zane. Căsătoria cu chipeșul ofițer pare singura soluție pentru ca ea și copilul lor să fie în siguranță, iar Zane realizează că lupta pentru dragoste este cea mai importantă misiune pe care viața i-a scos-o în cale până acum.

Linda Howard este câștigătoarea multor premii pentru romanele sale, clasate în topul de bestselleruri din *New York Times*. De asemenea, Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America a premiat-o pentru întreaga activitate.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-741-132-4

Lira